Αριθ. αυ. 132902

ΝΕΟΛΟΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
Π. Α. Ζ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΤΟΜΟΣ Α'. — ΤΕΥΧΗ 1 — 52

1891—1892.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπόλιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1892.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.

ΕΤΟΣ Α΄ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1892. ΑΡΙΘ. 49

ΝΕΟΛΟΓΟΥ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔτησία . . . Ἀρ. χρ. 40
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις . . . . . Μετ. 14
Ἐν Ἑλλάδι, Ἀθήναις καὶ Ἐξωτερικῷ . . . . . Φρ. χρ. 20
Ἐν Ῥωσσίᾳ . . . . . Ρούβλ. 8
Ἐξάπαξ τὰ ἀρέσκοντα.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΔΙΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔτησία . Μετ. 4
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις » Ἀρ. Τ. 1
Ἔξω, τῆς Τουρκίας » Φρ. χρ. 25
Ἀνωνύμοι ἔτι.
Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται γροσίων δέκα (2).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις.—(Ἐρνέστου Κουρτίου) **Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία** (Μεταφραζομένη ὑπὸ Μ. Ε. Μιχαλοπούλου).—**Ἡ Ἰατρικὴ παρὰ Σοφοκλεῖ** (ὑπὸ Κλεοβούλου Κοκκολίτου).—**Ἀρχαιολογικά** (Ἐπιγραφικὸν λείψανον ἐν Μαγνησίᾳ τῇ Θεσσαλικῇ ὑπὸ Ν. Ι. Γιαννοπούλου).—**Ἰωσὴφ Ἐρνέστος Ρενὰν** (ὑπὸ Ο. Α.).—**Γενικαὶ σημειώσεις.**—**Ποικίλα.**—**Τὸ ἐν Λονδίνῳ διεθνὲς συνέδριον τῶν Ἀστρονόμων.**—**Ἐπιδημιολογικά** (Περὶ τῶν μιασμῶν ὑπὸ Γ. Ι. Βλαδίκα ἰατροῦ).—**Κοινωνικὴ μελέτη** (Ὁ ἄνδρ καὶ ἡ γυνὴ κατὰ τὸν Λέοντα Τολστόη).—**Ὁ Θεὸς** (Μῦθος εὐδεβὴς ὑπὸ L. BRETHONS-LAFARGUE).—**Τρία ἄνθη** (ποίησις ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Κ. Α. Π.).—**Κορώνα ἢ γράμματα,** (τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Τὰ συνταγματικῶς κυβερνώμενα κράτη ἄρχονται βαθμηδὸν τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ κοινοβουλευτικοῦ βίου διὰ τῆς συγκλήσεως τῶν ἐθνικῶν ἀντιπροσωπειῶν, ἐν αἷς σπουδαῖαι καὶ μακραὶ συνάπτονται συζητήσεις περὶ τῶν εἰς τὰ οἰκεῖα κράτη ἀφορώντων. Τὴν ἔναρξιν ἐποιήσατο πρώτη ἡ τῶν Ἀβσβούργων μοναρχία, ἥτις παραβαίνουσα τὸν τέως κρατοῦντα κανόνα, ἐπετάχυνε τὴν σύνοδον τῶν αὐστρουγγρικῶν ἀντιπροσωπειῶν, συνελθουσῶν τῷ σαββάτῳ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος καὶ ἐχουσῶν πρὸ αὐτῶν εὐρὺ στάδιον ἐνεργείας τὸ μὲν ἕνεκα τῆς παρατεινομένης γενικῆς ἀορίστου καταστάσεως τὸ δ' ἕνεκα τῆς πολιτικῆς τῆς συμμάχου Γερμανίας. Καὶ ὄντως παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας διακηρύξεις τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ πολιτικῇ, καθ' ἃς τὴν γενικὴν τῆς Εὐρώπης ἡσυχίαν οὐδεὶς ἀπειλεῖ κίνδυνος, ἄτε τῶν μεγάλων δυνάμεων μέγα μὲν διαβλεπουσῶν συμφέρον ἐν τῇ διατηρήσει τῆς εἰρήνης, πολλοὺς δὲ τοὺς κινδύνους ἐν τῇ διαταράξει αὐτῆς, οὐκ ὀλίγα τῶν διαδραματιζομένων γεγονότων προκαλοῦσι τὴν δυσπιστίαν καὶ εἰς ὑποψίας ἐμβάλλουσι τοὺς κοινοὺς τῶν ἀνθρώπων μὴ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν καθησυχητικῶν καὶ εἰρηνικῶν διαβεβαιώσεων ἐνυπολανθάνῃ ἡ τάσις τοῦ συγκαλύψαι τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων κατάστασιν καὶ τοῦ διεξαγαγεῖν ἄνευ πατάγου καὶ θορύβου τὰς ἀναγκαίας κρινομένας πολεμικὰς παρασκευάς· οὐ μόνον ἡ πεπολιτισμένη Δύσις εἰς δύο μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ διαιρεῖται στρατόπεδα, ἀντιμέτωπα ἀλλήλοις καὶ ἐπιζητοῦντα εὐθετον ὥραν ὅπως ἄρξωνται χειρῶν ἀδίκων, ἀλλὰ καὶ δεινῶς ὑποσκάπτονται τὰ θεμέλια τοῦ νῦν πολιτικοῦ αὐτῆς καθεστῶτος διὰ τῆς συνδυαλίσεως τοῦ ἀμοιβαίου μίσους τῶν λαῶν καὶ τῆς ἀναξέσεως ἀρχαίων πληγῶν, δυναμένων νὰ τραπῶσι τὴν περίοδον τῆς γαγγραίνης καὶ νὰ ἐπιβάλωσιν οὕτω τὴν ἀφαίμαξιν, ἧς δεινὰ καὶ ὀλέθρια πολλάκις τὰ ἀποτελέσματα ἀποβαίνουσιν. Ἁπλῆ αἴφνης ὑπόμνησις καθυστερούσης ὀφειλῆς δυνάμει τῶν νεωτέρων περὶ πολέμου θεσμίων ἢ καὶ ἁπλῆ ὑποδοχὴ σημαινόντων προσώπων σπουδαιότατον περιβάλλονται διπλωματικὸν χαρακτῆρα καὶ οἱ τὴν περιφρούρησιν τοῦ συμβολαίου τῆς 1]13 ἰουλίου ἐπιζητοῦντες, ἅτε ἀποτελοῦντες τὴν βάσιν τῆς νεωτέρας τῶν πραγμάτων καταστάσεως ἐν Ἀνατολῇ καὶ μόνου δυναμένου νὰ περισώσῃ ταύτην ἀπὸ δεινῶν περιπλοκῶν, ἀποβαίνουσιν ὁ σκοπὸς ἀτασθάλων λοιδοριῶν καὶ βλασφημιῶν, ἅπερ, διὰ τοῦ τύπου ἐκτοξευόμενα, τὴν μῆνιν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν προκαλοῦσι τῶν ὑβριζομένων καὶ κατ' ἀνάγκην ἐξωθοῦσιν αὐτοὺς εἰς ἀντεγκλήσεις καὶ ἀντίποινα.

Οἱ χειρῶν ἀδίκων ἀρχόμενοι ἐπιλαμβάνονται καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἔτι γεγονότος ὅπως ὑποτιμήσωσι τὴν ἀξίαν τῶν προσβαλλομένων καὶ παραστήσωσιν ὅτι αὐτοὶ ἀνάγκην ἔχουσι τῆς βελτιώσεως τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων καὶ οὐχὶ οἱ κατακρινόμενοι ἐπὶ ἀθετήσει τῶν διεθνῶν συμβολαίων, ἐπὶ καταπατήσει τῶν ἠγνοημένων τοῖς λοιποῖς συνοίκοις λαοῖς ὀικαίων. Ἐν τῇ τῶν ὀφθαλμῶν πωρώσει οἱπροσβάλλοντες ἀδυνατοῦσι νὰ ἐξακριβώσωσιν ὅτι ἐν τῇ ἐκτροχιάσει συνήθους σιδηροδρομικῆς ἁμαξοστοιχίας ἢ διαρπαγῆς ταχυδρομείου οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἐπίφοβον σημεῖον καὶ ν' ἀνομολογήσωσιν ὅτι τὰ τοιαῦτα συνήθη τυγχάνουσι γεγονότα ἔν τε Ῥωσίᾳ καὶ ἐν ἅπασι σχεδὸν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς κράτεσι καὶ ἥκιστα ἑπομένως ἀποτελοῦσι τὸ μέτρον, δι' οὗ δύναται νὰ σταθμισθῇ ἡ ἐσωτερικὴ τῶν πραγμάτων κατάστασις ἐν οἱαδήτινι χώρᾳ. Μὴ ἀρά γε ἡ Αὐστροουγγαρία, ὅπου κυρίως ὑπάρχει ἡ ἑστία τῶν κατὰ τῆς μεγάλης τοῦ Βορρᾶ δυνάμεως ἐκτοξευομένων εἰδεχθῶν κατηγοριῶν καὶ συκοφαντιῶν, ἀπηλλαγμένη ὅλως εὕρηται τοιούτων κινδύνων; Μὴ ἡ Βουκοβίνη, ὅπου τηλικαῦται ἀνεκαλύφθησαν τελευταῖαι καταχρήσεις, προκαλοῦσαι τὴν φρίκην ἁπάσης τῆς Εὐρώπης διὰ τὸ ἔντεχνον τῆς ἐξυφανθείσης οὕτως εἰκεῖν συνωμοσίας πρὸς ὑπεξαίρεσιν τοῦ δημοσίου χρήματος, εἰς ἑτέραν ἀνήκει χώραν, ἢ μὴ ἡ Κρήτη, ὅπου δεῖναι διεδραματίσθησαν κατὰ τῶν ἀτυχῶν Ἰσραηλιτῶν σκηναί, ὑπάγεται εἰς ἑτέραν ἢ εἰς τὴν ὑπὸ σκῆ-

πτρον τοῦ Καισαροβασιλέως διατελοῦσαν ἐπικρίτειαν; Ἀλλ' οὕτω συμφέρει τοῖς ἐπιδιώκουσι παντὶ σθένει νὰ παραστήσωσι τὰ μὲν ἐν τῇ ρωσικῇ αὐτοκρατορίᾳ ὡς ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, τὰ δὲ τῶν μαμμοθρέπτων αὐτῶν ὡς ἐν τῷ κρατίστῳ τῶν δυνατῶν κόσμῳ, νὰ παραπλανήσωσι τοὺς ὑπὲρ τῆς βερολινείου συνθήκης τὴν φωνὴν αἴροντας καὶ ν' ἀποκοιμήσωσι τὴν ἐκ τοῦ λιθύργου μόλις ἀνανήψουσαν Εὐρώπην. Συνέπεια δὲ τῆς πολιτικῆς ταύτης εἶναι ἡ ἐπὶ μᾶλλον δεινωσις τῶν αὐστροῤῥωικῶν σχέσεων, ἡ μεγάλως βαρύνουσα ἐπὶ τῆς γενικῆς ἐν Εὐρώπῃ καταστάσεως καὶ δικαίως εἰς φόβους ἐμβάλλουσα τὴν κοινὴν ἐν τῇ Δύσει γνώμην μὴ ἡ ὑπέκκαυσις τοῦ ἀμοιβαίου μίσους ἐπιταχύνει τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀπὸ μακροῦ χρόνου συνδαυλιζομένης ἔχθρας, ἧς τὴν κυρίαν ἀφορμὴν παρέσχεν ἡ κυβέρνησις τῆς μοναρχίας διὰ τῆς δεινῆς τῷ ὄντι καταπολεμήσεως τῆς Ρωσίας παρὰ τὴν ὀφειλομένην ταύτῃ εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐν Βιλάγῳ ἐξασφαλισθείσῃ ὑπάρξει τοῦ κράτους τῶν Ἀψβούργων διὰ τῆς ταχείας ἐπικουρίας τῶν ρώσων στρατιωτῶν. Ἐὰν εἰς ταῦτα προστεθῶσιν αἱ μετὰ ζέσεως διεξαγόμεναι πολεμικαὶ παρασκευαί, ὧν τὸ κρίσιμον ἐξαίρων ὁ ἰταλικὸς τύπος ἰδίᾳ καὶ ὁ εὐρωπαϊκὸς ἐν γένει πειρᾶται νὰ περιβάλῃ τὴν αὔριον προσδοκωμένην συνέντευξιν τῶν δύο συμμάχων αὐτοκρατόρων διὰ σπουδαιοτάτου πολιτικοῦ χαρακτῆρος, ἐνυπάρχοντος ἐν τῇ συσκέψει τῶν ἀρμοδίων ὑπουργῶν τῶν ΑΑ. ΜΜ. περὶ τῶν εἰσαιτέων εἰς τὸν στρατὸν μεταρρυθμίσεων, ἐὰν παρατηρηθῇ ὅτι ἡ εἰρηνεύη συνέντευξις ἀποβλέπει εἰς τὸ ἐνισχύσαι τὴν χαλαρωθεῖσαν πως συμμαχίαν καὶ ὅτι ἡ ἐνίσχυσις αὕτη τὸ ἀνάθεμα προκαλεῖ τῶν φίλων τῆς εἰρήνης, καθορώντων ἐν τῷ τριπλῷ συνδέσμῳ δυνατὴ ἀπειλὴν κατὰ τῆς ἀνθρωποτητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐὰν τὰ ἐν τῷ πολιτικῷ σταδίῳ ἐπισυμβαίνοντα συνδυασθῶσι μετὰ τῶν ἐν τῷ κοινωνικῷ, ὧν τὰ κυριώτερα τυγχάνουσι ἡ ἐν Γλασκώβῃ καὶ Μισσαλίᾳ διαμαρτυρία τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς ἐναντίον τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν ἐργοστασιαρχῶν, πρόδηλον καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀμβλυωποῦσιν ἀποβαίνει ὅτι ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν ἐν Εὐρώπῃ εἰρηνικὴν κατάστασιν ἐνυπολανθάνει δεινὸς κίνδυνος, οὗ ἡ ἐπίσκηψις ἐπελεύσεται θᾶττον ἢ βράδιον ἀναλόγως τῶν διαθέσεων τῶν κυριωτέρων ἐν τοῖς πράγμασιν ἰθυνόντων ἢ ἀναλόγως τῆς ἀντοχῆς τῶν κρατῶν εἰς τὸν δεινῶς ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῶν ἐπικαθήμενον ἐφιάλτην τῆς χρεωκοπίας καὶ τῆς παντελοῦς οἰκονομικῆς ἐξαντλήσεως.

Ἤδη ἐν πᾶσι σχεδὸν τοῖς κράτεσι φοβερὰ ἀκούεται κατακραυγὴ κατὰ τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν καὶ ἐπιμόνως ζητεῖται ἡ ἀναστολὴ αὐτῶν πρὸς ἀνακούφισιν ἀπὸ τῶν ἐπαχθῶν φόρων, τῶν ἐπιβλεπόντων οὐχὶ πρὸς ἐξεύρεσιν νέων μέσων προσόδου καὶ πολιτισμοῦ ἀλλὰ πρὸς διεθνῆ ἀλληλοκτονίαν, ἧς τὰ πρῶτα συμπτώματα ἀνευρίσκουσιν οἱ ἐτασταὶ τὴν τῶν πραγμάτων κατάστασιν ἐξετάζοντες πολιτικοί. ἀσκλιπιάδαι ἐν τοῖς ἐν Αὐστρίᾳ διεξαγομένοις πειράμασι τῆς μὴ ἀναδιδούσης καπνὸν πυρίτιδος, ἐν τῇ ἐπιταχυνομένῃ εἰσαγωγῇ τοῦ νέου ταχυβόλου ὅπλου εἰς τὸν ρωσικὸν στρατόν, ἐν τῇ ἐφευρέσει μηχανήματος ἐκπέμποντος πυκνὸν νέφος καπνοῦ, ἐκμηδενίζον τὴν ὅρασιν τοῦ πολεμίου, ἐν τῇ τελειοποιήσει τῆς τῶν περιστερῶν συγκοινωνίας ἐν Γαλλίᾳ, ἐν τῇ ἐξασκήσει ἱκανοῦ ἀριθμοῦ κόνων πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν κατοπτευτικῶν σωμάτων καὶ εὐχερεστέραν ἀγχίνεισιν τῶν κινημάτων τοῦ ἐχθροῦ ἐν Γερμανίᾳ, ἐνταῦθα συναγωνισμῷ τέλος καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν μικροτέρων κρατῶν πρὸς ὑπερακόντισιν ἀλλήλων ἐν τῇ συμπληρώσει καὶ τελειοποιήσει τῆς στρατιωτικῆς αὐτῶν συντάξεως.

Πρὸ τῶν τοιούτων ἐναργῶν τεκμηρίων αἱ καθησυχητικαὶ διαβεβαιώσεις τοῦ τε αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ, ἐξιμνήσαντος τὰς εἰρηνικὰς σχέσεις τῆς μοναρχίας πρὸς ἁπάσας τὰς λοιπὰς τῆς Εὐρώπης δυνάμεις καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ τῆς μοναρχίας κόμητος Καλνόκη, διαβεβαιώσαντος ὅτι ἡ εἰρήνη εἶναι ἐξησφαλισμένη, ἀποβάλλουσι μέγα μέρος τοῦ κύρους αὐτῶν καὶ περιάγονται εἰς οἷον σημεῖον σπουδαιότητος εὕρηνται αἱ κατὰ τοιαύτας ἐπισήμους στιγμὰς διακηρύξεις ἡγεμόνων τε καὶ ὑπουργῶν. ἀείποτε μὲν διαρρηγνυμένων ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ ἑξῆς τὰς εἰρηνικὰς αὐτῶν προθέσεις, ἀλλὰ καὶ ἀείποτε καταδεικνύντων τὴν ἀνάγκην νέων πιστώσεων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς τοῦ οἰκείου κράτους ἀμύνης ἐναντίον παντὸς ἐνδεχομένου καὶ ἐναντίον τῶν κινδύνων τῆς ἀπειλούσης τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν ἐκτραχύνσεως. Ἐὰν οἱ τὰς τύχας τῆς Εὐρώπης ἰθύνοντες ἐξ εἰρηνικῶν πράγματι ἤγοντο προθέσεων, οὔτε τὴν ἐξακολούθησιν τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν ἤθελον ἀναγράψει ὡς πρῶτον ὅρον τοῦ πολιτικοῦ αὐτῶν προγράμματος καὶ οἱ συμμαχικοὶ δεσμοὶ ἤθελον χαλαρωθῆ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἐθνῶν καὶ τῆς εἰρηνικῆς τῶν λαῶν ἀναπτύξεως.

Ἐὰν ἤδη τὴν προσοχὴν στρέψωμεν πρὸς τὰ ἐν τοῖς κυριωτέροις τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης διαμαρματιζόμενα παρατηροῦμεν ὅτι ἐν μὲν τῇ Ἀγγλίᾳ πρωτεύοντα ζητήματα εἶναι ἡ ἐν Οὐγάνδῃ θέσις τῆς Ἀγγλίας, τὸ ἰρλανδικὸν ζήτημα καὶ τὸ ἐργατικόν. Περὶ πάντων τούτων τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον τῆς ἀνάσσης μακρὰς ἀντήλλαξε σκέψεις καὶ δι' ἐλπίδος ἔχει νὰ θεραπεύσῃ δεόντως τὰ πράγματα, καίτοι τὸ δεύτερον προκαλεῖ φόβους τινὰς ἕνεκα τῶν ὀπαδῶν τοῦ ἀποθανόντος Πάρνελ, οἵτινες διατυποῦσιν ἀξιώσεις, ὑπερβαινούσας τὰ ὅρια τοῦ ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ πρωθυπουργοῦ συνταχθέντος σχεδίου διοικητικῆς αὐτονομίας ἐν τῇ ἐκεῖθεν τοῦ ποσθμοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου νήσῳ· ἡ πολιτεία τῶν παρνελλιστῶν, ζητούντων τὴν ὁλοσχερῆ οὕτως εἰπεῖν ἀπόσπασιν τῆς χώρας αὐτῶν ἀπὸ τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἡνωμένου βασιλείου, ἐμβάλλει εἰς ἐνδοιασμοὺς τοὺς φιλελευθέρους καὶ κινεῖ τὴν χαρὰν τῶν συντηρητικῶν, διαβλεπόντων ἐν τῇ ἐξακολουθήσει τῆς πολιτικῆς ταύτης διάσπασιν τῆς ἀσθενοῦς ἄλλως τε πλειονοψηφίας τῶν φιλελευθέρων καὶ ἀνατροπὴν τοῦ διὰ τῶν τελευταίων ἐκλογῶν ἐπιτευχθέντος ἀποτελέσματος. Εὐνόητον ὅτι πρὸ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐσωτερικῶν τούτων καὶ περιπλόκων ζητημάτων ἐν δευτέρᾳ τίθενται μοίρᾳ αἱ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς συζητήσεις τῶν ἡγετῶν τῶν δύο ἰσχυρῶν κομμάτων, αἱ προκληθεῖσαι ἐκ τῶν τελευταίων δηλώσεων τοῦ Καρόλου Δίλκε περὶ ἐκκενώσεως τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐκ τῶν θρυλουμένων διαβημάτων τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἑτέρας τῶν ἐνδιαφερομένων δυνάμεων παρὰ τῷ λόρδῳ Ρόσμπερυ περὶ συνάψεως διαπραγματεύσεων, ἐν αἷς σπουδαῖον θὰ διαδραματίσῃ πρόσωπον τὸ ὄνομα τοῦ σὶρ Ἐρρίκου Δρυμόνδ Οὐόλφ καὶ αἱ ἀπὸ τοῦ 1887 φερώνυμοι συμβάσεις.

Οἱ δ' ἐν Γαλλίᾳ μορμυρῶσιν ἰδίᾳ περὶ τῶν κατὰ τὴν 6)18 ὀκτωβρίου ἀρχομένων ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, αἵτινες προμηνύονται ἀρκούντως σοβαραὶ συνεπείᾳ τῆς πολιτείας τῶν τε ριζοσπατικῶν, καὶ τῶν μοναρχικῶν, τούτων μὲν ἀναμιμνησκομένων καὶ αὖθις τῶν ἡμερῶν τῆς μοναρχίας διὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κόμητος τῶν Παρισίων Φιλίππου, εὐχαριστοῦντος τῷ κόμητι Χωσομβλὰ ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ δημηγορίᾳ ἐν Μοντωμπάν, ἐκείνων δὲ πειρωμένων νὰ κλονήσωσιν τὴν τοῦ ὑπουργείου θέσιν διὰ τῆς ἀνακινήσεως τοῦ ἐργατικοῦ ζητήματος ἐν τῇ Βουλῇ, ὅπερ σπουδαίαν προσέλαβε φάσιν διὰ τῶν ἐν Καρμὼ γεγονότων ἐπὶ τῇ πλεονεκτικῇ πολιτείᾳ τῶν κεφαλαιούχων πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἐργασίας. Ἡ κυβέρνησις οὐχ ἧττον, τὴν πολλὰς τὰς δυσχερείας προκαλοῦσαν πολιτικὴν τῶν ριζοσπαστικῶν προβλέπουσα, ἀπόφασιν ἔχει νὰ προλάβῃ τούτους καὶ ν' ἀφαιρέσῃ αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ὅτι πρῶτοι τὴν ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν πρωτοβουλίαν συνέλαβον. Σὺν τῇ μερίμνῃ ταύτῃ οἱ περὶ τὸν Καρνὸ δὲν ἀμελοῦσι καὶ τῶν ἐν Δαχομαΐῃ, ἅπερ φαίνονται προσλαβόντα αἰσιώτερόν πως χαρακτῆρα μετὰ τὰς τελευταίας νίκας τοῦ συνταγματάρχου Δοδ καὶ τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ Οὐεμέ, πέραν τοῦ ὁποίου ὠχυρώθησαν οἱ τοῦ Βεχανζὲν στρατιῶται.

Οἱ ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ρωσίᾳ ἀγωνίζονται νὰ βελτιώσωσι τὰ οἰκονομικὰ αὐτῶν διὰ τῆς συνάψεως ἀμοιβαίων ἐμπορικῶν σχέσεων, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπανειλημμένως διαλέγεται ἡ φήμη περὶ ἐπικειμένων διαπραγματεύσεων, ὧν τὴν πρωτοβουλίαν ἔχει ἡ κυβέρνησις τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου. Οἱ ἐν Αὐστροουγγαρίᾳ εὑρίσκονται δηνεκῶς πρὸ τῆς ἀδιεξόδου τῶν ψυλετικῶν σπαραγμῶν, τῶν διατελούντων πάντοτε ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει τῶν ἐσωτερικῶν ζητημάτων τῆς μοναρχίας καὶ προκαλούντων τοὺς φόβους τῶν συμβούλων τοῦ βιενναίου ἀνακτοβουλίου ἐπὶ τῇ ἐκτραχυνομένῃ ἰδίᾳ πολιτείᾳ τῶν Νεοτσέχων, ὧν ἄλλοι μὲν ἐντονώτερον κατακρίνουσι τὴν εἰς τὴν τριπλῆν συμμαχίαν προσχώρησιν τῆς μοναρχίας, ἄλλοι δὲ ἐπιζητοῦσι τὴν διάσπασιν τῶν συνδεόντων τὴν χώραν αὐτῶν δεσμῶν μετὰ τῆς Αὐστρίας.

Τῶν ἐν Ἑλλάδι τὴν προσοχὴν ἐξακολουθεῖ ἀπορροφῶσα ἡ οἰκονομικὴ τοῦ βασιλείου κατάστασις, ἡ δικαίως ἐν ἀνησυχίᾳ κρατοῦσα τὸν ἐκλεκτὸν τῆς 3 μαΐου μετὰ τὴν αἰσίαν ἐξομάλισιν τοῦ ζητήματος τῶν ἑλληνικῶν ἐν Βουλγαρίᾳ σχολῶν, τὴν ὀφειλομένην οὐκ ὀλίγον καὶ εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ βασιλέως Γεωργίου κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐν Βιέννῃ παρουσίαν, ὡς ἐξεστιν εἰκάσαι ἐκ τῶν δημοσιευομένων πληροφοριῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσι τῆς πρωτευούσης ταύτης. Τῇ ἀληθείᾳ ὁ πρῶτος τῶν συμβούλων τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἀνακτοβουλίου, ἀγωνιζόμενος νὰ τύχῃ τῆς ἀνορθώσεως τῶν οἰκονομικῶν τῆς χώρας αὐτοῦ, ἄγεται ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι μόνον διὰ τοῦ ἀποτελέσματος τούτου δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ περαιτέρω ἐν τῷ πολιτισμῷ πρόοδος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀφαιρεθῇ ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς δυναδικῆς μοναρχίας πᾶσαν ἀφορμὴν παντελοῦς σιγῆς περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ἐν ταῖς ἀντιπροσωπείαις, ὅπου τὸ ἐγκώμιον τῶν Βουλγάρων, καὶ τῶν Σέρβων καὶ τῶν Ρουμάνων ἔπλεξεν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς φανῇ ἀνταξία τῆς ἀρχαίας τῶν προγόνων εὐκλείας, ἧς ἀναμιμνησκόμενος ὁ ἄρτι ἀποθανὼν θαυμαστὴς αὐτῆς Ἐρνέστος Ρενὰν ἔλεγε τῇ 2 παρελθόντος μαΐου ἐν τῷ συμποσίῳ τῆς ἑταιρίας τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν. «Ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπάρχει θαῦμα (ἀποκαλῶ δὲ θαῦμα τὸ ἅπαξ μόνον γενόμενον) καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο εἶναι ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ἥτις πέντε ὅλους π. Χ. αἰῶνας διετύπωσε τῇ ἀνθρωπότητι τύπον πολιτισμοῦ, ἔδωκε πλήρη ἐλευθερίαν τῷ πνεύματι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἵδρυσε τὴν ἐπιστήμην, τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, τὴν ἐκδηλωθεῖσαν μετὰ πάροδον αἰώνων ἐν τῇ παρὰ τοῦ Κοπερνίκου, τοῦ Γαλιλαίου, τοῦ Νεύτωνος ἀνακαλύψει τῶν νόμων τοῦ σύμπαντος».

ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΚΟΥΡΤΙΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΜΕΝΗ ΥΠΟ

Μ. Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Γ'.

Ἀποικισμὸς τῶν Ἑλλήνων τῆς Εὐρώπης εἰς Μικρὰν Ἀσίαν.

Ἐξῆξῆς πλὴν μικρῶν τινων τροποποιήσεων αἱ ἑλληνικαὶ φυλαὶ κατέχουσι τὰς ἀρχαίας αὐτῶν θέσεις. Ἀλλ' ὁ ἀνθρώπινος οὗτος χείμαρρος, ὅς, ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἠλειρίας ἐλθών, ἔπλαξε τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐκεῖθεν ἀνεχώρει αὖθις πρὸς τὴν πηγὴν αὐτοῦ, πρὸς κατεύνασιν αὐτοῦ εἶχε χρείαν ἐπτάκις μείζονος ἐκείνης, ἣν κόπτοντο νὰ εὕρῃ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ὑπαμκῆς ἠπείρου. Πλεῖστοι οἰκογένειαι καὶ φυλαὶ εἶχον ἐξελαθῆ τῆς κατοικίας αὐτῶν διὰ τῆς κατακόδους βίας, μεθ' ἧς οἱ Θεσσαλοί, οἱ Βοιωτοί, οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἀχαιοὶ εἶχον ἀρπάσει τὴν γῆν τῶν ἀρχαίων κατοίκων καὶ ἐνιδρυθῆ ἐν αὐτῇ. Τὰ τυχοδιωκτικὸν πνεῦμα ὅπερ ἐνεβλήθη τοῖς λαοῖς, παρέμεινεν αὐτοῖς, ἐξεδηλώθη δὲ πρὸ πάντων παρὰ ταῖς ἡγεμονικαῖς οἰκογενείαις, αἵτινες ἐν τῇ ἐσαφεῖ τούτῳ μεταρρυθμίσει εἶχον ἀποβλέψει τὴν ὑδὲν αὐτῶν, οὐδὲ ἤθελον νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν νέαν τάξιν τῶν πραγμάτων. Οὗτος, ὅτε τὸ ἀπ' ἄκρου πρὸς μεσημβρίαν κατερχόμενον ῥεῦμα ἀφίκετο εἰς τὸ τέρμα αὐτοῦ, ἡ κίνησις ἔλαβε πλαγίαν διεύθυνσιν καὶ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ ἀνατολικοῦ ἀλιπέδου οἱ λιμένες ἐπληρώθησαν πλοίων, ἅτινα μετέφερον πλιθὴν τυχοδιωκτῶν πάσης φυλῆς.

Οὐδαμῶς δὲ προῆκειτο περὶ μεταναστάσεως πρὸς χώρον ἄγνωστον, μεταναστάσεως κυλινδουμένης εἰκῇ δι' ὁδῶν ἀγνώστων τοῖς ἀποίκοις· ἂν αὖται γιγαντιαῖα τις παλίρροια, προελαθεῖσα ἐκ τῆς ὑπερπληρώσεως κατοίκων τῆς μεσημβρινῆς Ἑλλάδος, ἥτις δὲ ἠνάγκαζεν εἰς ἐπιστροφὴν τὸ διεθνὲς ῥεῦμα, τὸ μέχρις ἐκείνου διανθυνόμενον ἀπὸ τῆς ἀδιατικῆς παραλίας πρὸς τὸ εὐρωπαϊκὸν ἀλίπεδον. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ὀρεινοὶ τῆς ἄρκτου, αἱ ἠπειρωτικαὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους φυλαί, ἰδὼν αἱ διὰ τῆς εἰσβολῆς αὐτῶν προκαλέσασαι τὴν ἀχανῆ ταύτην ἀναστάτωσιν, οἱ παράλιοι κυρίως λαοὶ ἐξέλιπον τὴν χώραν· οἱ ἀπόγονοι ἐπανήρχοντο εἰς τὴν πατρίδα τῶν προγόνων αὐτῶν.

Δυνάμεθα ἄρα ἀπὸ τινα ἐποψιν νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς ἰωνικὴν τὴν ὅλην ἀποικιακὴν κίνησιν, ἅτε ἔχουσαν ἀφετηρίαν μὲν τοὺς τέως ὑπὸ ἰώνων ναυτῶν ἀποικισμένους σταθμούς, τέρμα δὲ τὴν ἀρχαίαν πατρίδα τῆς μεγάλης ἰωνικῆς φυλῆς, καὶ ἐκτελεσθεῖσαν δυνάμει τῆς ἐνεργείας Ἑλλήνων ἰωνικῆς καταγωγῆς· ἀλλ' οἱ εἰς Ἀσίαν ἐπανακάμπτοντες Ἕλληνες ἦσαν μᾶλλον ἢ ἧττον κεκραμένοι.

Ἡ Ἀττικὴ ἦν ἡ χώρα, ἐν ᾗ ἡ φυλὴ διετηρήθη μάλιστα καθαρά. Αὐτόθι βραδεῖά τις καὶ συνεχὴς διείσδυσις τοῦ ἰωνικοῦ στοιχείου εἶχεν ἐξιωνίσει καθ' ὁλοκληρίαν τὸν πελασγικὸν λαόν, ἐν τῇ καταστροφῇ δέ, ἥτις ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τοῦ Μαλέα εἶχεν ἀνατρέψει πᾶσας τὰς πολιτείας, μόνη ἡ Ἀττικὴ διέμενε γαληναία καὶ ἀδιάσειστος, ὁμοῖα βράχῳ, καθ' οὗ συντρίβεται τὸ ἐξωργισμένον ὕδωρ, μὴ δυνάμενον νὰ καταποντίσῃ αὐτόν. Αὕτη εἶχε προστατήσει τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς πρὸς βορρᾶν μὲν κατὰ τῶν Αἰολέων, πρὸς μεσημβρίαν δὲ κατὰ τῶν Δωριέων, ἐν τῇ ἀντιστάσει δὲ ταύτῃ ἔρχεται ἡ ἱστορία τῆς χώρας. Ὄντως ἡ τῶν Ἰώνων φυλή, διαφυγοῦσα τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἐπαναστάσεων, ἀπέδη τὸ καταφύγιον ἀθροίσματος ὁμοεθνῶν, ἀπελαυνομένων ἐξ ἄλλων χωρῶν. Συνέρρευσαν ἐκ Θεσσαλίας, ἐκ Βοιωτίας, ἐκ πάσης τῆς Πελοποννήσου, μάλιστα δὲ ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς ἀκτῆς, ἡ χώρα δέ, οὔτε μεγάλη, οὔτε γόνιμος οὖσα, ὑπ-

περεπληρώθη ἀνθρώπων· ἡ ὑπερχείλισις λοιπὸν αὕτη εἶχε χρείαν ἐξόδου· ἀλλ' ἔξοδος μόνον πρὸς ἀνατολὰς ἐπῆρχεν· ἐπειδὴ δὲ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων συνῴκητο τῇ Μηρῷ Ἀδίᾳ, ἡ Ἀττικὴ ἀπέβη οὕτως ἡ κωμωδικὴ ἀφετηρία τῆς εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν καθόδου τῶν Ἰόνων καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὁριστικῶς ἀναδυνόεθη ὁ ἀρχαῖος δεσμός, ὁ συνάπτων τὰς δύο ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Τῇ Ἀττικῇ ἀνῆκεν ἡ μεσημβρινὴ Βοιωτία, ἰδίᾳ δὲ ἡ παλὰς τοῦ Ἀδώπου, ἧς οἱ κάτοικοι οὐκ ἤθελον νὰ ὦσι Βοιωτοί. Ἡ μεσημβρινὴ κλιτὺς τοῦ Παρνασσοῦ, ἡ εἰς τὴν θάλασσαν προβαλλομένη, τὸ ναυτικὸν τμῆμα τῆς Ἀμφίσσης καὶ τῆς Στειρίας, ὡκοῦντο ὁμοίως ὑπὸ ἰωνικοῦ λαοῦ, συνοχορουμένου καὶ προσοθουμένου ὑπὸ τῆς πιέσεως τῶν λαῶν τοῦ Βορρᾶ. Ἐπὶ τῆς ἑτέρας τοῦ κόλπου ἀκτῆς ὁ Ἀδωπὸς ἀπὸ τῶν παρὰ τὴν Σκιάδα ἐκβολῶν αὐτοῦ μέχρι τῶν πηγῶν εἶχεν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν λαὸν ἀνάλογον πρὸς τὸν σπανίαν τὸ βαθύπεδον τοῦ βοιωτοῦ ὁμωνύμου αὐτοῦ, λαόν, οὗ οἱ μῦθοι, ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἱστορία σαφῶς ἀγγέλλουσιν ἀσιατικὴν καταγωγήν, αὐτοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις τοῦ Ἀδωποῦ φερομένου ὡς ἐλθόντος ἐκ Φρυγίας καὶ συνεπαγομένου τὸν ἀνθρ τοῦ Μαρσύου. Ἑτέρωθι τοῦ Ἰσθμοῦ ἡ Ἐπίδαυρος ἀπεδίδου τὴν ἴδρυσιν αὐτῆς εἰς ἕλληνας θαλασσοπόρους τῆς Ἀσίας καὶ ἀπὸ τῶν ἀποκτόνων χρόνων συνῴκητο ταῖς Ἀθήναις. Πρὸς τούτοις οἱ Μεγάραι, τοξοφόροι ναῦται, οἵτινες καταλιπόντες εἶχον ἰδρύσει ἑαυτοῖς καταφύγια ἐν Ἰολκῷ, Ὀρχομενῷ, Ἀττικῇ, Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας, οἵτινες δὲ τότε οὐδαμοῦ εἶχον πατρίδα, καὶ τέλος ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς θαλάσσης τῆς Δάφνης ὁ λαὸς τῶν Ἀλίγων, ᾧ ὑπῆγοντο οἱ Ἐπιδαύριοι, οἱ Τίρυνθιοι καὶ οἱ Κεφαλλῆνες, πάντες οἱ ὄγκοι τῶν παραλίων λαῶν, μᾶλλον ἢ ἄλλοι τινὲς ἀναμίγνυοι οἱ ἀσιατικὸν στοιχεῖον, ἠθροίσθησαν ἀνωμάλως τὸν νεγρὸν τῆς αὐτῆς ἀνάγκης καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ αὐτῷ ῥεύματι, ὅπερ ὠθεῖ τοὺς Αἰγαίους ἐπανάγειν αὐτοὺς εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Πάντες, ὀθνεῖοι ὄντες ἀπαλλόντες, συνηντήθησαν ἐν τῷ μέσῳ τμήματι τοῦ ἀλιπόδου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐν χώρᾳ δὲ αὐτῇ, συνεσπαρμένῃ περὶ τὰς ἐκβολὰς τῶν τεσσάρων ποταμῶν, ἀπέβη ἔκτοτε ἡ νέα Ἰωνία[1].

Ὅπως πότ' ἂν ᾖ, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κινήσεως δὲν περιορίσθη εἰς χωρισμὸν τῶν φυλῶν· ἡ ἑλληνικὴ λαὸς δὲν ἔμελλεν ἐφεξῆς νὰ ὑφίσταται ἐν πρώτοις εἰς δύο ἡμίσεα. Κατηρτίσθη κρᾶμα Ἰόνων καὶ μὴ Ἰόνων ἀποίκων, μᾶλλοτα δὲ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ παρέμεν ἐν ταῖς ναυτικαῖς πόλεσιν, ἃς οἱ Δωριεῖς εἶχον ἤδη καταλαβόντες. Αὐτόθι δωρικὴ οἰκογένεια συνετάχθη τῇ ἀποικικῇ κινήσει, ἥτις προσέλαβεν ὄντως ἰωνικὴν διάθεσιν καὶ ἐπάμισυ τὸ πρῶτον πέρας τῆς θαλάσσης τοῖς χρωματίσμασι τῶν δωρικῶν ἀθῶν. Τέλος ἐπῆρξεν στῆμα τινὰ ἀποίκων, ἀγωνιζόμενον ἐξ Αἰολέων, μὲ εἰς ὀντῶν ὑπαρξίαν ἐν Βοιωτίᾳ, Ἀχαιῶν τῆς Πελοποννήσου, Ἀθήνων, καταγομένων ἐξ Εὐβοίας, καὶ Καδμείων.

Εἰ καὶ ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ἐν μέσῳ τῆς ἀδρόας ταύτης μεταναστεύσεως ἰωνικῶν καὶ κεκραμένων φυλῶν διάκρισις τῶν διαφόρων στιφῶν τῶν ἀποίκων, δύναταί τις ἐν τούτοις νὰ διαμάθῃ τοὺς ἀποίκους εἰς τρεῖς κυρίους ὁμίλους, τὸν ἰωνικόν, τὸν αἰολικὸν καὶ τὸν δωρικόν. Ἡ διαίρεσις αὕτη ἄλλως τε δικαιολογεῖται διὰ τῆς τριπλῆς ὁδοῦ, ἣν ἐτράπησαν. Ὄντως ἡ δωρικὴ κίνησις, καταλαβοῦσα πάντα τὰ προσκάμματα, διετάμνετο τὴν πρώτην ὀνεύθυνσιν αὐτῆς ἀπ' ἀρκτοῦ πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Μαλέα ἐπορεύθη διὰ Κυθήρων καὶ Κρήτης. Τοὐναντίον οἱ Ἀχαιοί, διωκόμενοι ἐκ μεσημβρίας, ἀνέρχονται αὖθις πρὸς βορρᾶν, ἔνθα συναντῶσι τοῖς ἀρχαίοις αὐτῶν γείτοσι, τοῖς Αἰολεῦσι τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Θεσσαλίας[2]. Ἐκάστη πρόοδος τῆς θεσσαλικῆς δυνάμεως πρὸς βορρᾶν καὶ τῆς δωρικῆς πρὸς νότον παρέσχε νέαν ὤθησιν τῇ κινήσει ταύτῃ· νέαι ὁμάδες ἀπεσπῶντο τῆς πατρίδος καὶ ἐκ διαδοχῆς ἐπε-

1) Περὶ τῆς τῶν Ἰόνων παρακτίσεως εἰς Ἀσίαν ἴδε Στράβ., 631. Πρβλ. δὲ καὶ Παυσαν., ΣΤ', 3,5 καὶ ἐκεῖ Πρόδοτ., Α', 46, καὶ E. Curtius, *Ionier*, σ. 95.

2) [illegible] (Στράβ., 383), Θουκυδ., Ζ', 57, Η', 100. Πρβλ. Α', 149 καὶ ἑξῆς. O. Müller, *Orchomenos*, σ. 398, 465).

λαμβάνοντο τῆς ὁδοῦ, τῆς ἐκ τῆς Εὐβοίας εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Θρᾴκης ἀγούσης. Τέλος οἱ Ἴονες εὗρισκον τὴν ὁδὸν αὐτῶν κατεφραγμένην ὅλην διὰ τῆς δυσβάτου σειρᾶς τῶν Κυκλάδων.

Καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ καταταξώμεν χρονολογικῶς τοὺς ἀποικισμοὺς τούτους, οἱ τῶν Αἰολέων εἶδεν οἱ ἀρχαιότατοι.

Αἱ ἀπ' ἄρκτου καὶ μεσημβρίας ἀποσπασθεῖσαι φυλαὶ συνηντήθησαν ἐν Βοιωτίᾳ· ἡ Βοιωτία ἀπέβη ἡ ἀφετηρία, τοῦτο δ' ἕνεκα ὀθεωρήθη βραδύτερον ὡς ἡ κοιτὶς τῶν αἰολικῶν ἀποικιῶν, τοσοῦτον μάλιστα, ὥστε καὶ κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον αὗται εἶχ ὑπαῖθ στορεῖς ὀθίστασαν νὰ τεχθῶσιν ἀνωνύμων τῶν Θηβῶν. Μόνη τοῖς Αἰολεῦσιν ἀνοικτὴ ὁδὸς ἦν ὁ πορθμὸς τῆς Εὐβοίας, οὗ τὰ γαλκιναῖα ὕδατα ἀπὸ τῶν ἀμφοτέρων χρόνων διώκχιζον ἀναπλέοντες καὶ καταπλέοντες ἀποικοι. Οἱ ὅμοι αὐτῆς, *μάλιστα δὲ ἡ τῆς Λέσβου, ἀπέδοσαν τὸ ἐντεκτήριον* τῶν πλοίων, οἱ τεχνῖται δὲ ἐτάσσοντο ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν Ἀχαιῶν, ὧν αἱ ἡγεμονικαὶ οἰκογένειαι εἶχον πρεσβεῖα ἐν τῷ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ἀποσκοντιθεμένῳ κόσμῳ τὴν ἕξιν τοῦ ὁμοιωτ. Τούτοις ἕνεκα ὁ μῦθος ἀναφέρει ἀπογόνους τοῦ Ἀγαμέμνονος, αὐτὸν τὸν Ὀρέστην ἢ τοὺς υἱοὺς καὶ ἐγγόνους αὐτοῦ, ὡς ἀρχηγοὺς τῶν ἐπὶ πολλὰς γενεὰς ἐξακολουθησάντων ἐκβρασμῶν τούτων.

Ἡ Εὔβοια ἦν ὁ οὐδός, ἐφ' οὗ οἱ βοιωτοὶ ἄποικοι κατέλιπον τὴν πατρίδα αὐτῶν, αὐτὴ ἄλλως τε γενομένη καὶ τὸ πρῶτον αὐτῶν ἄθυλον. Ἡ Εὐρώπη ἀναπτύσσεται πρὸς μεσημβρίαν, ὡς καὶ πρὸς ἄρκτον, ἀλλὰ τὸν ἰδάτων τῆς μεσημβρίας ἐρράτουν οἱ Ἴονες· πρὸς τούτοις τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ πορθμοῦ ἦν οἰκειότερον τοῖς θεσσαλοῖς μετανασταῖς. Οἱ ἄποικοι λοιπὸν ἐτράπησαν τὴν ἀρκτικὴν ὁδόν. Διαβάντες τὴν θεσσαλικὴν ἀκτήν, εἰςῆλθον εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Θρᾴκης καὶ βραδέως προῆλθον διὰ τοῦ ἀλιπόδου καὶ τῶν νήσων. Ἡ προῆλθαν ἐὰν κατὰ τὰ πρῶτα ἔθνεα σημεῖα, οἱ ἐπαποδοθοῦντες τοῦτο νὰ σταθμεύσωσιν ἀποτόμω, οὕτω δὲ ἡ γραμμὴ ἐπεκτείνη διὰ τῆς ἀκτῆς πρὸς τὴν Ἀνατολὴν[3]. Ἀλλὰ δὲν εἰρήκοντο πρὸ ἀγνόστου θαλάσσης, πρὸ ἐρήμων τινὸς παραλίας· τὰ ὀνόματα τῆς Θρᾴκης ὄρη μετὰ τῶν πλουσίων ἀργυρείων αὐτῶν εἶχον ἤδη ἐκμυκλεωθῆ οἱ Φοίνικες, τὰς ναυτικὰς ὁδοὺς δὲ εἶχον καταλαβόντες οἱ Κρῆτες καὶ ἄλλοι εἰς τὴν ναυτιλίαν ἐπιδοθέντες φυλαί. Οὐδ' ἦττον ὑπῆρχεν ἔτι χῶρος χώρας τῶν νεκλίδων, ἡ Λίνος δὲ ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου, ἡ Σιωτὸς καὶ τὸ Αἰόλιον ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου· σύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς σταθμοὶ τῆς μεταναστεύσεως.

Στῆμα τολμηρότερα διέπλευσαν τὴν πορθμὸν καὶ, παρακάμψαντα τὰς νήσους τῆς Προποντίδος, ἀφίκοντο εἰς τὴν χερσόνησον τῆς Κυζίκου. Αὐτόθι ἤρκαντο τῆς ἀδιάκτου ἥπειρον καὶ ἀπέβησαν ἐπὶ τῆς μεγάλης χερσονήσου τῆς Ἰδῆς, ἧς ἡ κατόκησις, ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς παραλίας, συνετελέσθη βαθμηδόν. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς Ἰδῆς εἶδον πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν τὴν ὡραίαν Λέσβον μετὰ τοῦ λαμπροῦ αὐτῆς οὐρανοῦ καὶ τῶν βαθέων ὄρμων κοσμουσῶν χωριστάτων παραλίαν. Ἡ τῆς εὐδαιμονος ταύτης νήσου κατόκησις ὀνόμοιξε νέον οἰκίον τῷ ἐν Ἀθῆ αἰολικῷ ἀποικιῷ, ὅτε δὲ μετὰ μακρὰς καὶ ἐπιπόνους δοκιμὰς ἐκαρόχθη ἡ ὁδός, αἱ εὐδόκιμοι νῆες κατέπλευσαν κατ' εὐθείαν καὶ μετεβίβασαν εἰς Λέσβον πολλὰς ὁμάδας ἀποίκων.

Ἡ Λέσβος καὶ ἡ Κύμη ἀπέδοσαν τὰ κέντρα, ὅθεν οἱ νέοι ἄποικοι μετὰ τῶν ὄχλων, οἵτινες ἠκολούθουν αὐτοῖς, ἐπεξετεινον βαθμηδὸν τὴν κατοικίσεις αὐτῶν ἐπὶ τῆς Τρῳάδος καὶ τῆς Μυσίας. Τούτου ἕνεκα βραδύτερον ἔτι ἡ ἐπὸ τοῦ ὀιεγγόνου τοῦ Ὀρέστου Γρῦ κατάληψις τῆς Λέσβου καὶ ἡ τῶν Πελοποννήσιων Κλεύα καὶ Μαλκοῦ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Καΐκου ἐγκατάστασις ἐθεωρήθησαν ὡς δύο κύριαι ἐποχαὶ τοῦ αἰολικοῦ ἀποικισμοῦ. Ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἰδίᾳ δὲ ἀπὸ τῆς Ἀθήνων, τῆς Ἀντάνδρου καὶ εἶτα τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου, ἔνθα ὡκοδομήθησαν ἐφοῦρια, ὡς τὸ Σίγειον καὶ τὸ Ἀχιλ-

4) Ἴδε ἐν τοῖς ἔμπροσθεν περὶ τούτων.

2) Ἄνευ λόγου κατὰ τὸν συγγραφέα τῆς παρούσης ἱστορίας ὁ O. Müller (ἔνθ. ἀνωτ.) ἀρνεῖται τὴν διὰ τῶν ἀκτῶν τῆς Θρᾴκης προέλασιν τῶν αἰολέων μετανάστων.

3) Ὁ Κλεύας καὶ ὁ Μαλκὸς ἱδρύουσι τὴν Κύμην (Στράβ., 582).

λειον, οἱ ἐπόμενοι προῆλαυν διὰ τῶν ὅπλων εἰς τὴν μεσόγειαν, τὸ ἐγχώριον κράτη ἀνετράπησαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Δάρδανοι ἐξεδιώκθησαν εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν τέως ἡ δύναμις αὐτῶν ἦν ἐκτεταμένη πρὸς τὸ ἀλίπεδον.

Αἱ τῶν Αἰολέων πλοῖαι φέρουσιν ἔτι τὸν χαρακτῆρα ἐθνικῆς μεταναστεύσεως, ἥτις ἐξετελέσθη ἄνευ σαφῶς ὡρισμένης ἐνάρξεως καὶ ἄνευ ἀκριβῶς διαγεγραμμένου σκοποῦ διὰ βραδείας καὶ ἐξακολουθησάσης ἐπὶ πολλὰς γενεὰς κινήσεως πρὸς τὴν ὑπερθαλάσσιον ἤπειρον, ἧς μέγα τμῆμα ἐπὶ τέλους κατέλαβον οἱ νέοι ἄποικοι. Αἱ ἰωνικαὶ μεταναστάσεις, ἐν συνόλῳ ἐξεταζόμεναι, ἐπηρεάσθησαν ὑπὸ μικροτέρων ὁμίλων, ὑπὸ φιλοπολέμων ὀπηγεσιῶν, αἵτινες ὑπῆρχοντο ἄνευ γυναικῶν καὶ παίδων πρὸς ἵδρυσιν νέων πολιτειῶν. Ἡ ἐν Ἀττικῇ συνοίκισις ἰωνικῶν ὀπηγεσιῶν *παρέσχε μάλλον ὡρισμένην* ἀφετηρίαν τῷ ῥεύματι, προκαλοῦντι ἑνότητα καὶ ἔντασιν[1]. Ἐν τούτοις δὲν ἐδίδαν σ' Ἀθηνῶν πᾶσαι αἱ ὁμάδες τῶν ἀποίκων· πολλοὶ γε καὶ ὅσοι. Οὗτοι οἱ Κολοφώνιοι παρέδοσαν τοῖς ἰδρυτὰς τῆς πόλεως αὐτῶν ἐλθόντας κατ' εὐθεῖαν ἐκ Πύλου τῆς Μεσσηνίας[2], οἱ Κλαζομένιοι ἐκ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος[3]. Ἀλλὰ τὰ ἀποσπασθέντα ὀρύγματα, ἰδίᾳ ἡ Ἔφεσος, ἡ Μίλητος καὶ αἱ Κυκλάδες, σφίγματι ἑαυτοῖς αὐτῶν ἔλκον τὰς Ἀθήνας, οἱ τῆς Ἀττικῆς δὲ πολῖται καὶ ἐρεπτικοὶ θεσμοὶ καὶ αἱ θρησκευτικαὶ ἑορταὶ αὐτῆς μετεφυτεύθησαν εἰς Ἰωνίαν.

Ἐν Πελοποννήσῳ ὁμοίως οἱ λιμένες, οἵτινες ἐγένοντο τὸ ὁρμητήριον τοῦ ἀποικισμοῦ, ἀνῆν αὐτοῖ ἐπέκεινοι, ἐξ ὧν τέως εἶχε ἀρχαῖοι ἡ ἱστορία τῆς χερσονήσου, πρὸ πάντων δὲ αἱ τῆς Ἀργολίδος ναυτικαὶ πόλεις. Αὐτόθι ἐγένετο παράδοξος διαστάσεως διαφόρων ὁρμῶν. Ὁμῶς ἀπελθοῦσα ἐξ Ἐπιδαύρου ἀκολούθησε τοῖς ἴχνεσι τῶν Ἰόνων καὶ ἐνιδρύθη ἐν Σάμῳ· ἡ αὐτὴ Ἐπίδαυρος ἐξέπεμψεν ὀιεγάτους ἀποίκους, οἵτινες ὑπὸ τὴν δωρικὴν νῦν ὀθόνιν ἀπέλθον εἰς ὀπωρῶν τῶν νήσων Νυσύρου, Καλύδνης καὶ Κῶ, ἡ Τροιζὴν δέ, ἀρχαία ἰωνικὴ πόλις, ἀπέβη μητρόπολις τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Αἱ τρεῖς πόλεις, αἱ ἐν τῇ νήσῳ Ρόδῳ περιλαμπάνθρεναι, ὁμολόγουν ὡς μητρόπολιν τὸ Ἄργος, ἡ Κνίδη ἤθελε τὸν οἰκιστὴν αὐτῆς προελθόντα ἐκ Λακωνίας καὶ ἡ Λοτικάλυμνα συνῴκητο τοῖς Μεγαρεῖσι. Αἱ ἐφαπτόμεναι νῆσοι Μῆλος καὶ Θήρα[8] καὶ πᾶσα ἡ σειρά, ἡ ἐξακολουθοῦσα διὰ τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐκαλλιέρουν ὑπὸ δωρικῶν ἀποίκων, οὕτω δὲ βλέπει τις διὰ τῶν ἀποικισμῶν ἐπεκτεινομένην τὴν φυλήν. Πρὸς ὁρισμὸν τῆς χρονολογίας τῆς κινήσεως ταύτης μόνον κατὰ προσέγγισιν ἐπολογισμοὶ τινες ὑπάρχουσι περὶ διαφόρων ἀποικιῶν· οἱ Μιλήσιοι παραδείγματος χάριν ἐδεδείοιν τῷ 446 π. Χ. ὅτι ἡ νῆσος αὐτῶν ἦν ἀποκαμένοι 700 ἔτη πρότερον ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν[9]. Τὸ ὄνομα, εἰς κατόκησιν τοῦ ὁποίου οἱ Δωριεῖς συνῆγον τὰς πλείστας μάχας καὶ ἐξετέθεσαν εἰς τοὺς μεγίστους πόνους, ἦν ἡ Κρήτη. Ἡ νῆσος οὖν τῷ χρόνῳ μόνον ὑπετάχθη, ἀλλὰ τούτου ἕνεκα καὶ βαθύτερον εἰςέδυσεν εἰς αὐτὴν τὸ δωρικὸν στοιχεῖον.

Ὅσῳ ἐλλειπέστεραι εἶσιν αἱ ὑπὸ τῆς παραδόσεως περὶ τῆς πορείας τῆς μεγάλης ταύτης καὶ εἰς τρεῖς κλάδους διῃρημένης μεταναστεύσεως παρεχόμεναι πληροφορίαι, τόσῳ μεῖζον ἐνδιαφέρον συγκεντροῦται ἐπὶ τῶν ἐπακολούθων, ἅτινα αὕτη ἔσχεν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

1) Παυσαν., Ζ', 2.

2) Μίμνερμος παρὰ Στράβωνι, 633.

3) Παυσ., Ζ', 3. 8.

4) Παυσαν., Ζ', 4,2.

5) Πρόδοτ., Ζ', 99.

6) Περὶ τῶν Ροδίων ὡς Ἀργείου γένους ἴδε Θουκυδ., Ζ', 57.

7) Σκύμν. ὁ Χῖος, 551. O. Müller, *Dorier*, I, 105. Περὶ τοῦ ἀποικισμοῦ δὲ τῆς ἀπωτάτης Δωρίδος ἴδε Στράβ., 653.

8) Πρόδοτ. Α', 99.

9) Θουκυδ., Ε', 112.

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑ ΣΟΦΟΚΛΕΙ.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΘΕΙΣΑ

ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΝΙΚΩ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩ ΣΥΛΛΟΓΩ,

ὑπὸ

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΥ (ἰατροῦ).

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Χειρουργικά.

Ἐν τοῖς ὁράμασι τοῦ ποιητοῦ ἀπαντᾷ ὁ ὅρος **ἕλκος**, ὅστις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔχει εὐρυτάτην σημασίαν, σημαίνων πολλὰς καὶ ποικίλας ἑτερογενεῖς παθολογικὰς ἀλλοιώσεις, πᾶσαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος ἐξέλκωσιν, πληγὴν παλαιὰν ἢ καὶ νέαν κ.τ.τ.

Προκειμένου δὲ περὶ ἕλκους καὶ τραύματος ἢ ὅς ὁ ποιητὴς λέγει περὶ **πλήγματος**, δὲν δύναμαι ἐν σιγῇ νὰ παρέλθω τὴν περὶ θεραπείας ἑλκῶν καὶ τραυμάτων παρ' ἀρχαίοις πολλοῦ λόγου ἄξιαν διατριβήν, τὴν πρὸ ἑτῶν ὀχεδὸν ἐν τῷ «Ἰατρικῷ Δελτίῳ» δημοσιευθεῖσαν, τοῦ φίλου συνάδελφου κ. Ἀν. Χριστίδου.

κοιμᾷ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραύνειν πάνυ.

Φιλοκτ. 650.

ἑλκέων

ἐνθήρου πολύς. . . .

Αὐτόθ. 698 1.

Πλῆγμα καὶ **τομὴ**—(τραῦμα).

Ὡς παρ' Ἀντιγόνῃ ὁ ἐξάγγελος ἀγγέλλει τῷ Κρέοντι τὴν αὐτοχειρίαν τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐρυδίκης διὰ τῶνδε τῶν στίχων.

γυνὴ τέθνηκε, τῷδε παμμήτωρ νεκρῷ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

Ἀντιγ. 1283.

ἔνθα τὸ νεότομον πλῆγμα=νεότριτον τραῦμα.

Ὡσαύτως

ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
πλήγματα, καὶ στόνος ἀμφοῖν.

Τραχιν. 572.

Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ βαρέων τραυμάτων μετώπων.

Στονόεντος ἐν τομῇ σιδήρου.

Τραχ. 886.

Ὡσαύτως πρὸς τοῖς ὅροις **πλῆγμα, τομὴ** καὶ **ἕλκος** ἀπαντᾷ καὶ ὁ ὅρος **πληγή**, ὡς

ἐκ τε φοινίας
πληγῆς μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς[1].

Αἴας, 919.

Αἱμὰς (ἡ)=αἱμορραγία.

ὃς θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν,

Φιλοκτ. 697.

Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῆς θερμοτάτης, ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, αἱμορραγίας τῆς ἐρυθρᾶς τῶν ἑλκῶν τοῦ θηριοδήκτου καὶ σκωληκασμένου=(ἐνθήρου) ποδὸς τοῦ δυστυχοῦς Φιλοκτήτου.

Ὡσαύτως ἀπαντῶσι παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἕτεροί τινες ὅροι, οἵτινες δὲν ἔχουσι πάντοτε τὴν αὐτὴν σημασίαν, οἷαν καὶ ἐν τῇ χειρουργικῇ.

Ἀπαντᾷ τὸ ἐπίθετον **διαμπερὲς** οὐχὶ ὡς ἐπίθετον τοῦ πλήγμα, τραῦμα, ὡς ἐν τῷδε τῷ στίχῳ.

εἴθε σου διαμπερὲς
στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε

Φιλοκτ. 792.

1) Παραλείπονται ἱκανὰ χωρία τοῦ ποιητοῦ.

2) Ἡ λέξις σφαγὴ ἔστιν ὅτε σημαίνει καὶ τὸ σῶμα, τὸν λάρυγγα.

Κάπαγμα,

τὸ γὰρ κάπαγμα τυγχάνω ῥίψασά ποις.

Τραχιν. 695.

Παθολογικά.

Λοιμός.—Γνωστὸν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι διὰ τῆς λέξεως **λοιμὸς** ἐξέφραζον πᾶσαν ἐπιδημικῶς ἐνοχλοῦσαν καὶ ἐν χώρᾳ φιλόξενον ἀθρόως πλείστους ἐξωπαίζουσαν ἀσθένειαν καὶ οὐχὶ τὴν νῦν καλουμένην πανώλειαν· τοῦτο δ' ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν ἑπομένων τοῦ ποιητοῦ στίχων.

ἐν δ' ὁ πυρῥόρος ἕλκει
σκῆπτρα ἑλκύων, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμείων· μέλας δ'
Ἅιδης στεναχμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.

Οἰδ. Τύρ. 30.

Αὐτόθι δ' ἐν στίχῳ 61 ὁ ποιητὴς λέγει·

εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.

Ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ ἐν τοῖς ὑρίμασιν αὐτοῦ λόγον ποιεῖται περὶ **νόσων ὀθνείων**, ἤτοι νόσων φθινουσῶν τὸν ἄνθρωπον· καὶ ἀληθὲς μὲν ὅτι ἔνεκα πολλῶν νόσων διαφόρων τὴν τ' αἰτίαν καὶ τὰ συμπτώματα φθίνει τὸ πάσχον ἄτομον, ἀλλ' ἀναντίρρητον ὅτι ἡ κατ' ἐξοχὴν φθίνουσα αὐτὸ νόσος, ἢ μᾶλλον ἡ νόσος ὑφ' ἧς τὸ προσβληθὲν ὅπαξ ὅλον φθίνει, εἶναι ἡ ἐπάρατος κοινῶς λεγομένη φθίσις, ἥτις κάλλιον ν' ἀποκαλῆται φθινιάς· μία λοιπὸν τῶν κατὰ τὸν Σοφοκλέα φθινουσῶν νόσων θὰ ἦν καὶ ἡ φθίσις.

οὐκοῦν κλαυτὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'
ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων,
οὐτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις.

Ἀντιγ. 819 ἑ.

Σπασμός.—Ὁ ποιητὴς ἐν Τραχινίαις ἰδίᾳ λόγον ποιεῖται περὶ σπασμῶν ἐπιληπτικῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἢ τετανικῶν,

ἔβαλλεν ἄτης σ π α σ μ ὸ ς ἀρτίως δδ' αὖ,
ὥστε πλευρὰν αἷμ' ἀγώνασταν μ' ἐὰν
ἔσκεν ἡ τάλαινα διέδρος νόσος.

Τραχιν. 1081.

καὶ

δισσὰ γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
βοῶν, ἐδίζου.

Αὐτ. 787.

ὡσαύτως

τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες ὀρε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν ῥόλις
βεγγιόμενον σπασμοῖσι.

Αὐτ. 805.

Μίασμα=μόλυσμα, ἅγος, αἰσχρούργημα. φαίνεται δ' ὅτι ὁ ποιητὴς παραδέχεται ἐν πολλοῖς ὡς αἰτίαν τῆς νόσου αὐτὸ τὸ **μίασμα,**

ἄνωγεν ἡμᾶς φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
μ ί α σ μ α χώρας· ὡς τεθραμμένον χθονὶ
ἐν τῇδ' ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.

Οἰδ. Τύρ. 98.

ὀθνεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μ ι ά σ μ α τ ο ς
τόδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.

Αὐτ. 243.

ῥῦσαι δὲ πᾶν μ ί α σ μ α τοῦ τεθνηκότος.

Αὐτ. 343.

ἢ μὴ μ ί α σ μ α τῶν φυτευσάντων λέβης;

Αὐτ. 1042.

ὅτ' οὖν ἀκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
καθ' ἡμέραν ὤλοντο παίσαντές τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι μ ι ά σ μ α τι.

Ἀντιγ. 172.

1) Παραλείπομεν πολλὰ τοῦ ποιητοῦ χωρία.

κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
φροῦδῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προσθεῖς,
ὅπως μ ί α σ μ α πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις.

Αὐτ. 776.

οὐδ' ὡς μ ί α σ μ α τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κεῖνον· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μιαίνει οὐτις ἀνθρώπων σθένει.

Αὐτ. 1044.

καὶ τόδ' ἐξαίρνης γθονὸς
τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν οὐρανὸν ἄγας,
πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φθόνῳ
ὅλης πεδιάδος, ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας
αἰθὴρ μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.

Αὐτ. 424.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΕΙΨΑΝΟΝ ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ ΤΗ ΘΕΤΤΑΛΙΚΗ.

Ὁ κ. Ζωσιμᾶς Ἐπιγραφίστης κατὰ τὴν ἐν Βόλῳ διακονήν μου, κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Αὐγούστου, ἔσχε τὴν καλλοσύην νὰ μοὶ ἀνακοινώσηται τὸ ἑξῆς ἐπιγραφικὸν λείψανον, ἀνευρεθὲν κατά τινα ὑπὸ ἰδιώτου γενομένην ἀνασκαφὴν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγ. Ἀκυρεντίου τοῦ ὁμωνύμου χωρίου τῆς ἐπαρχίας Βόλου.

Ὁ λίθος εἶναι τετλαγμένος δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ μόνον 10 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου εἶναι ἡ περιπωθεῖσα τοῦ λίθου ἐνεπίγραφος ἐπιφάνεια.

ΤΗΓΟΥΝΤΟ
ΕΚΤΗΑΠΙΟΝΤ
ΟΣΚΑΙΜΕΘΩΝ
ΔΗΜΑΡΧΟΙΕΙΓ
5 ΥΣΑΝΗΡΚΑΛΑΣ
ΜΑΓΝΗΤΩΝ
ΥΑΛΩΣΚΑΙΑ
ΑΓΑΘΙΑΣΑ
ΤΑΤΕΙΓΡΟΣΤ
10 ΥΝΟΙΩΣΔ
ΟΙΗΚΕΝΗΣ
ΛΤΩΝΟΠΛΑ
ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ
ΣΟΥΘΕΝΕ
15 ΩΙΤΩΙΓ
ΤΕ ΡΑΓ
ΠΑ

Στίχ. 1. [Στρα]τηγοῦντο[ο]ς. Στίχ. 2 [τῇ] ἕκτῃ ἀπιόν[τος]. Στίχ. 4. [οἱ] Δήμαρχοι ἐπ[ὶ σν] [ἐπεὶ ὁ δεῖνα]..ος ἀνὴρ καλὸ[ς] [κἀγαθὸς] κτλ. Στίχ. 6 [τῶν] Μαγνήτων. Στίχ. 8. [καλο]καγαθίας. . . .

Ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ ἀναγράφεται ψήφισμα τοῦ Μαγνητικοῦ Συνεδρίου. Δυστυχῶς ὁ λίθος εἶναι ἠκρωτηριασμένος ἀμφοτέρωθεν, καὶ ἡ συμπλήρωσις εἶναι δυσκολωτάτη. Ὁ δὲ κ. Ζωσ. Ἐπιγραφίστης, λαβὼν ἐκτυπώματα ἐπὶ κοινοῦ χάρτου, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτυπώσῃ καθαρῶς τὴν ἐπιγραφήν, ἐλλείψει εἰδικοῦ χάρτου.

Ἐν Ἀλμυρῷ, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ 1892.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΙΩΣΗΦ-ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΡΕΝΑΝ.

Ὁ εὐθυμος καὶ θαλερὸς γέρων, ὁ ἐπιφανὴς γαλάτης συγγραφεὺς Ἰωσήφ-Ἐρνέστος Ρενάν (Joseph-Ernest Renan), οὗ ὁ θάνατος τηλεγραφικῶς ἀγγέλθη ἡμῖν τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ, τὴν Γραφὴν ἐμελέτα καὶ ἐν ταῖς προφητείαις ἐγκύπτων, ὡσεὶ ὑπὸ τούτων ἐμπνευσθείς, προσφάτως τὴν ἐπιλοιδορίαν καταστροφὴν τῇ ἡμ. παρελθόντος μαΐου, ἐκπνέοντος ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἐν τῷ συμποσίῳ, ὅπερ συνεκάλεσεν ὁ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ Σύλλογος ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι αὐτοῦ· προσφώνησεν ἐνώπιον ἑξήκοντα ὀλίγω ἀνδρῶν, οἵτινες, οἱ μὲν Ἕλληνες, οἱ δὲ ἑλληνιστοὶ ἐπιφανεῖς, συγγενεῖς κατὰ πνεῦμα, συνῆλθον ἐπὶ τῷ αὐτῷ πανηγυρίζοντες πανήγυριν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων· προσφώνησεν ἐγκωμιάζων τὸν Ἑλληνισμόν. Ἰδοὺ δὲ ἡ προφητεία αὐτοῦ: «Εὐχαριστῶ ὑμῖν, κύριοι, ὅτι πρὸς στιγμὴν εὐθυδιατά με, διὰ τῶν ἀναμνήσεων, ἐν τῷ καθαρῷ ἀέρι ἑτέρου κόσμου. Ἰδοὺ αἱ σκέψεις, αἵτινες ἐπιφέρουσι τὴν λάθην τῶν παθῶν καὶ παρηγοροῦσι τὸ γῆρας. Θὰ ἴδω ἔτι τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν; Ἀρφιθάλλω· δὲν ἐλπίζω. Νομίζω ὅτι αἱ ἀνδρεῖαι ὁμίχλαι τοῦ Βορρᾶ ἔσονται ὁ τελευταῖος ὁμίχλος, ὃν ἀναλυτήσουσιν οἱ ὀφθαλμοί μου. Ἀλλ' ὀφείλω ὑμῖν στιγμὴν ὡρισμένην ὀνείρου. Εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ ἐσπερίδι ταύτῃ. Εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ χαρᾷ, ἣν ἠσθάνθην ἀναστρεφόμενος ἐπί τινας ὥρας πρὸς καθηγητὰς Ἕλληνας. Προτείνω ὑμῖν νὰ πίωμεν ἐν πρώτοις, εἰὰν θέλετε, ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τῶν ἀπαρμιλλόν τούτων διδασκάλων παντὸς εὐγενοῦς καὶ ὑψηλοῦ, εἶτα ὑπὲρ τῶν ἐπιφανῶν ξένων, οἵτινες εὐμενεστάθησαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ ἡμετέρου **συμποσίου** (τὴν λέξιν εἶπεν ἑλληνιστί), ἀκολούθως ὑπὲρ τῶν τοῦ Συλλόγου ἰδρυτῶν, νῦν ὀχεῶν πάντων τεθνηκότων.» Ἔσχον, ἀρὰ πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη, κύριε, ἐπιτυχὴ καὶ καλὴν ἰδέαν». Ὁ Ἑλληνισμός, λοιπόν, ἡ Ἀκρόπολις, οἱ ἀπαρμίλλοι ἀλλοῦ διδάσκαλοι τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ χαρὰ τοῦ περιόδου Γαλάτου· πρὸς Ἕλληνας ἀνατρεφομένου ἀποτελοῦσιν οἱονεὶ τὸ κύκνειον αὐτοῦ ᾆσμα. Πρὸς τὸ ἐπόβλεπτον κάλλος τῶν ἐπὶ τῆς κορωνίδος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν περὶ αὐτὴν τὸν νοῦν καὶ τὸ βλέμμα ἔστρεφεν ὁ τῆς ἑλληνικῆς σοφίας ἐνθερμὸς μύστης καὶ λάτρις, ὡσεὶ ἐκπέδον ἀνέμενον ἀκτίνα δόξης ὁ ἄγων **ἑλληνοσοφοκράτους.** Ὅτι ὁ ἐπίσκοπος ἠρνήσατο τοῦ Μολιέρου τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταφήν, ἡ σύζυγος τοῦ γαλάτου Μενάνδρου τὸν κάλλιστον ἐποιήσατο αὐτῷ ἐπιτάφιον ἀναφώνησασα: «Ἀλλὰ τοιοῦτος ἀνὴρ ὦ Ἱερόν θὰ ἐτιμᾶτο ἐν Ἑλλάδι», ὑπερτάτην τιμὴν ἀναπαρίστουσα ἐκείνην, ἣν οἱ ἀπαρμίλλοι ἄνδρες τοῦ ἄρτι ἐκλιπόντος φιλοσόφου παρεῖχον. Ταύτην δὲ τὴν δόξαν καὶ αὐτὴν ὑπερτάτην ἀπέδειξε διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ τῆς ὅλης μορίου.

Ἀναζητῶν τὴν ἀλήθειαν ὁ ἐν τῇ Τρεγκιέρῳ τῆς Γαλλίας τῇ 15)27 φεβρουαρίου τοῦ 1823 τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀνοίξας, εἴη ὑπὲρ τὰ ἐκαιμμένα καὶ ἄγαν ὄντος ἠλευθεροποιήσε καὶ ἀντεστρατεύσατο τῇ θρησκείᾳ ἐκείνῃ, ἥτις παρέσχεν αὐτῷ τὰ πρῶτα διδασκαλεῖα, τὸ σεμινάριον τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ Χαρδοννέτου καὶ τὸν οἶκον τοῦ Ἰσοῦ, καὶ τοὺς πρώτους διδασκάλους, τὸν ἀδελφὸν Dupanloup, τὸν ἀδελφὸν Magnier καὶ ἄλλους, οἷς ὀφείλει καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ στιφθὲν ὑπὸ τοῦ πανακαδημίου ἔργον, τὴν «Histoire comparée des langues sémitiques» (1847). Καὶ πρὸ μὲν τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιφήμου αὐτοῦ **Βίου τοῦ Ἰησοῦ** ἐβημίζετο ἔτι, ἕνεκα τῶν πολλῶν αὐτοῦ δημοσιεύσεων ὁ ὑπὸ τοῦ πάπα ἀποκληθεὶς κατὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ τὸ 1872 μετάβασιν αὐτοῦ blasphimateur européen, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ παντοῖου περὶ αὐτοῦ ἐγίγνετο λόγος, συντελεσασῶν εἰς τοῦτο τῶν πολλῶν, μᾶλιστα ὑπὸ κληρικῶν, γενομένων κατ' αὐτοῦ δημοσιεύσεων. Ὁ Ρενὰν ἐγένετο οὕτω παθιγνωστός, οὐδεὶς δὲ ἀνήρ, κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, ἐγένετο πλέον αὐτοῦ ὑποκείμενον τῆς κριτικῆς, οὐδεὶς μᾶλλον αὐτοῦ ἀπεσχόλησε τὴν ὁμηρίαν γνώμην, ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ, οἱ πάντες ἀνωμολόγησαν τὴν ἔξοχον παιδείαν τοῦ σοφοῦ, τὴν εὐφυεστάτην τοῦ λόγου, τὸ ἐκτάκτως μαγευτικὸν τοῦ συγγραφέως ὕφος, οὗ ἕνεκα κάλλιστα δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ Ρενὰν ἡ γαλλικὴ μέλισσα. Ἐν τῷ κόσμῳ δὲ ἰδίᾳ τῶν φιλολόγων τῶν Παρισίων, τοῦ Λονδίνου, τοῦ Γρεβίνου καὶ παντοῖου ὁ Ρενὰν ἔχαιρε μεγάλην καὶ δικαίαν φήμην. Γνώστης δὲ τῶν πλείστων τῶν ἀρχαίων ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ὁπουδήποτε παρέμενε τῇ ἐπιστήμῃ ἐπιμελείᾳ διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν μελετῶν αὐτοῦ, αἵτινες πολλαὶ ἅμα τε καὶ σοφαὶ ἐγένοντο. Ταῖς γραμμαῖς ταύταις ἐπιτάσσοντες σημειώσιν τῶν κυριωτάτων ἔργων τοῦ κατὰ μὲν τὸ 1859 διαδεξαμένου τὸν διαπρεπῆ φιλόλογον καὶ παιδαγωγὸν Ἀγουστίνον Thiery ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων, τὸ δὲ 1878 τὸν διακριμένον ψυχολόγον Κλαύδιον Bernard ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἀθανάτων τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημείας, εἰκονῶ παρέχομεν εἰκόνα, ὡς νομίζομεν, τῆς ἐργασίας τῆς μεγάλης αὐτοῦ διανοίας. Ἀλλὰ πλὴν τῶν οὕτως ἀναγραφομένων ἔργων τοῦ ἐνδόξου Γαλάτου, καὶ τὰ κρίτιστα τῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων τῆς γενοῦς Γαλλίας ἐνέχουσι πολλὰ προϊόντα τῆς φιλοσοφικῆς μούσης, ἤτοι ἡ «Γενικὴ ἐφημερὶς τῆς δημοσίας παιδεύσεως» (Journal Général de l'instruction publique), ἡ «Ἀσιατικὴ Ἐπιθεώρησις (Revue asiatique), ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων» ἢ «Ἐπιθεώρησις τῶν Δύο Κόσμων» (Revue des deux Mondes) καὶ ἡ «Ἐλευθερία» (Liberté). Ἐν τῇ ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι δὲ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν συζητήσεων» ἐκδοθέντι ὑπερεξακοσιοσελίδῳ τόμῳ τῷ 1889 καλλιτεχνικώτατος φέρεται πίναξ τῶν πολλῶν συνεργατῶν τῆς Ἐφημερίδος ταύτης. Ὁ δὲ χαράξας τὴν εἰκόνα ταύτην πάντων αὐτῆς κατέστησε τὸν Ἐρνέστον Ρενάν, παρ' αὐτὸ μὲν ἔχοντα τοὺς διαπρεπεῖς δραματικοὺς κριτικοὺς Ἰούλιον Lemaître καὶ J. J. Weiss, ἀλλὰ τὴν θέσιν πρὸς τὸ σύνολον τῆς εἰκόνος τοιαύτην, ὥστε παρατηρῶν τις τὴν εἰκόνα ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως τὴν ἀποθέωσιν τοῦ Ρενάν, διότι βλέπει τοὺς περὶ αὐτὸν ἐξεπανιζομένους σοφοὺς ἀκαδημαϊκοὺς οἱονεὶ ὑποχωροῦντας πρὸ αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς ὀρθίας τὴν ἐμπνεῦσιν παρ' αὐτοῦ ἐντοῦντας, ὅπερ ἀναμιμνήσει ἡμᾶς κατά τι τὴν ὑπὸ τοῦ Ingres ἀποθέωσιν τοῦ Ὁμήρου. Ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν συζητήσεων τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἄρθρον ἐδημοσίευσεν ὁ Ρενὰν τῇ 8 ἰουνίου 1853 περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ de Sacy, les Séances de Hariri. κατὰ τοῦτο δὲ ἐδημοσίευσε πολλὰ ἄρθρα περὶ τῶν θρησκειῶν, τῶν φιλολογιῶν τῆς Ἀνατολῆς, τῶν φιλολογικῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ πολλὰ φιλολογικὰ ποικίλα. Τελευταῖον δὲ συνεργάζετο ἐν τῇ Revue des Deux Mondes, ἐν ᾗ ἐδημοσίευσε καὶ τὰς μελέτας αὐτοῦ «περὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ», αἵτινες εἶτα ἀνεδημοσιεύθησαν, ἀποτελέσαι τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ Histoire du peuple d'Israel (1887).

Ὁ περιελεὺς Γαλάτης, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ δόγματος αὐτοῦ τῆς ἐπιστήμης, τῆς διὰ τῆς ἱστορίας μελέτης, ἐθεογνώσησε τὸν θεάνθρωπον ὡς ἄνθρωπον, ἀρνηθέντος μὲν τὴν θεότητα αὐτοῦ ἀλλ' ἔχοντος πλέξας στέφανον τῇ μεγαλοφυΐᾳ αὐτοῦ, πλεχθέντα ἐπὶ πολλῶν ἀνθέων θαυμασιοῦ· τοῦτο δὲ τῷ δόγματι ἠκολούθησε καὶ ἐν ταῖς περὶ χριστιανισμοῦ καὶ ἐν ταῖς περὶ τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς μελέτας αὐτοῦ καὶ προσφέρουσα εἰς θεοσεβεῖς πεποιθήσεις πλανηθεὶς πλάνην δεινήν. «Ἐὰν ἡμῶς ὁ ὀνειροπόλος οὗτος ἀπεπλανήθη εἰς τὰ τραχὺ θέλγητρα τῆς κριτικῆς ἱστορίας, πῶς ὁ Berlon οὗτος ἐγένετο σκεπτικός, πῶς ὁ ποιητὴς οὗτος, οὗ ἡ γλῶσσα ἦν τῶν χαριεστάτων ἐξ ὧν ποτὲ ἐδόθησαν ἀνθρώπῳ ὅπως λαλῇ, ἐχρήσατο τῷ πλάνῳ τῆς γλώσσης ταύτης ἵνα κάλλιον προσβάλῃ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ἣν καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ θεοι—ὁ δὲ Ρενὰν δὲν ἦτο ἄθεος, παραδέχετο μὲν θεόν, ἀλλὰ πλὴν τούτου ἐν οἶδεν ὅτι οὐδὲν οἶδεν—ὁμολογοῦσι τὴν ὡραιοτέραν καὶ ποιητικωτέραν. τοῦτο αὐτὸς οὗτος ἐξηγεῖ ἐν ταῖς Ἀναμνήσεσιν αὐτοῦ, τὴν θαυμασίαν αὐτοβιογραφίαν τοσοῦτον ὀπτικοῦ θελγήτρου. Αἱ ἀποσκαὶ τοῦ σεμιναρίου, ἀντὶ νὰ κρατύνωσιν ἐν αὐτῷ τὴν πίστιν, ἐγένοντο ἀφορμὴ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἀμφιβολιῶν. Οὐδαμῶς δ' ἀόρδουνε τὴν παθὴν ἐσθῆτα τῶν νεοφύτων νὰ καταλίπῃ. Ἡ Ἐκκλησία, ἥτις κατέλεγεν αὐτὸν ἐν τοῖς τέκνοις αὐτῆς, ἀπόλυσεν αὐτὸν διὰ παντός.

Βεβαίως οὔτε ὁ χρόνος, ἀλλ' οὐδὲ ὁ χρόνος ἐπιτρέπει ἡμῖν ἐκτενῆ καὶ ἀκριβῆ νὰ παράσχωμεν βιογραφίαν ἢ ἔστω καὶ πλήρη ἀποδόλιποτε σκιαγραφίαν τοῦ ἀνδρός, ὃν ἡ ἐπιστήμη τοῦ σύμπαντος κόσμου θρηνεῖ, ἄλλως οὐ τι αἰσχρὸς τὸ ἔργον τοῦ βιογράφου οὐδὲ ἡμέτερον. Τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς κατὰ κα-

βίων χαριέστατος. συντελοῦμεν αὐτὰς παρατηροῦντες ὅτι κατὰ κρατοῦν τινα ὁ Ρενὰν εἶχε καθολικήν περὶ τὴν ἰδίαν ἦν τὰ συγγράμματα καὶ ὁ βίος αὐτοῦ ὅλα νὰ ἀκρωτηριάσῃ αὐτῆς. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ὁ φαντάζεται τις διεπαπλασμένον ὑπὸ τοῦ αὐτανοῦοῦ σκεπτικιστοῦ, ἐπέρασε μᾶλλον ἢ ρωπὴ τῆς Θεολογίας τοῦ Περιγέρμαν, ὃν τοσοῦτον αὐτὸς ἐθαύμαζε. Πρόγματι ἐκ τῶν ἔργων ἀκρωτιάσας ἰδέαν περὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἀνδρός. Ἔλεγον αὐτὸν οὐδόμως ἀνεγνωκέναι αὐτῶν, διότι μὴ ὅλας τὰς περιστάσεις αὐτοῦ ἦν εὐθυρὸς καὶ εἶχε τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, εἶχε τὴν ὄψιν μᾶλλον φιλικήν.

«Ἐπιθυμῶ, ἀγαπητοί, νὰ μάθητε τὸ μυστήριον τῆς εὐθυμίας μου: Λοιπὸν θὰ σᾶς τὸ εἴπω· εἰμὶ λίαν εὔθυμος, διότι ἐν πρώτοις εἶχον δωμοκόδας ἐν τῇ νεότητί μου, ἀπὸ τὴν ἀπόψιν ταύτην, ἐτίμησα πᾶσαν τὴν ὀρθοφύτατα τῆς φαντασίας. ἔπειτα, ὅπερ καὶ σοβαρώτερον, εἰμὶ εὔθυμος, διότι εἰμὶ βέβαιος ὅτι ἐξετέλεσα ἐν τῷ βίῳ μου ἀγαθὴν πρᾶξιν. Εἰμὶ περὶ τούτου βέβαιος. Δὲν θὰ ἐζήτουν δὲ ὡς ἀντιμοιβὴν ἢ νὰ ἀπαναχθῶ».

Καὶ ὅπῶ καταλήγομεν ὀ' οἱ ἀρξάμενοι. διὰ τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ ἔθνους μόνου τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὅπτις ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ καὶ ἐν λόγοις καὶ διατριβῆς πολλάκις ἔπλεξε διὰ τῆς μελιρύτατον αὐτοῦ γλώσσης τὸ ἐγκώμιον αὐτῆς, καὶ ἀνακηρύσσον καὶ αὐτὸς ὑπερτάτην τιμὴν τὸ τιμῆσθαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅπτι μόνοι αὐτοὶ δύνανται νὰ ὦσι δίκαιοι κριταί, αὐτοὶ οἱ μόνοι τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ, ἐπιφήμανον δὲ τίτλον προσθάλλε ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ τῆς ἀμίου τον τοῦ **καλὸς κἀγαθός**, οὗ ἑλληνικοῦ προφερομένου, ἐπέφερεν: «Oh! que voila des mots admirables!» Καὶ ἐπὶ τοῦ Ρενὰν δὲ, ὁμολογοῦσιν ἐκ τούτων πάντες, ἢ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ρωπὴ μεγίστη ἐγένετο καὶ τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ, ὅπερ τοσοῦτον ἀνεπτυγμένον εἶχε. Ὀ' αὐτὸν ἐτράφη. Ἦν μέγας ὁ Ρενὰν καὶ ἐθαύμαζε τοὺς μεγάλους, ἀνεγνώριζεν ὅτι ὑπερτέρα μεγαλειότης τῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων οὐδεμία ὑπῆρξε, τῶν πάντων θαυμάσιον παρ' ἑκείνοις ὄντων. Φαινότερον δὲ τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ κατεδείκνυεν, ὁ τοῖς Ἕλλησι συγγενὴς κατὰ πνεῦμα διὰ τῆς θερμότης τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, τὴν χαριέστατον ὀιγοτάτα αὐτοῖς δοὺς Ἕλληνι, τῷ προσφιλεῖ ἡμῖν κ. Ἰωάννῃ Ψυχάρῃ, ὀφιγατῇ τῶν ἑλληνικῶν ἐν τῇ σχολῇ τῶν Ἀνωτέρων Σπουδῶν τῶν Παρισίων. αὐτὸς δὲ ὁμολόγει ὅτι μᾶλλον τοὺς πρὸς τοὺς Ἕλληνας συγγενικοὺς αὐτοῦ δεσμούς.

Συγγράμματα τοῦ Ρενάν.—Histoire comparée des langues sémitiques (1847)· Eclaircissements tirés des langues sémitiques sur quelques points de la prononciation Grecque (1849)· De l'étude de la langue grecque au moyen âge (1849, couronné)· Averrhoès et l'averrhoïsme (1852)· Etudes d'histoire religieuse (1857)· De l'origine du langage (1857)· le livre de Joh, traduit de l'hébreu, précédé d'une étude sur l'âge et le caractère du poème (1859)· Nouvelles considérations sur le caractère général des peuples sémitiques et en particulier sur leurs tendances au monothéisme (1859)· Essais de morale et de critique (1859)· Cantique des cantiques, traduit de l'hébreu, avec un étude sur le plan, l'âge et le caractère du poème (1860)· De la part des peuples sémitique dans l'histoire de la civilisation (1862)· la Chaire d'hébreu au Collège de France (1862)· Vie de Jesus (1863)· les Apotres (1866)· Saint Paul (1869)· Trois inscriptions phéniciennes (1864)· Mission de Phénicie (1864)· Nouvelles observations d'épigraphie hébraïque (1867)· Sur les inscriptions hébraïques des synagogues de Kefr-Bereim, en Galilée (1867)· Rapport sur les progrès de la littérature orientale et sur les ouvrages relatifs à l'Orient (1868)· Questions contemporaines (1868)· la Monarchie constitutionnelle en France (1870)· Réforme intellectuelle et morale (1871)· Antichriste (1873)· Dialogues et Fragments philosophiques 1876)· Spinoza (1877)· Les Evangiles (1877)· Caliban suite de la Tempête de Shakespeare (1878)· Mélanges d'histoire et de voyages (1878)· l'Eglise chrétienne (1879)· Marc Aurèle (1882)· Souvenirs d'enfance et de jeunesse (1883)· Nouvelles études d'histoire religieuse (1884)· Histoire du peuple d'Israel (1888). Πλὴν δὲ τούτων ἐξηκολούθουν ἔτι ὁμοφυεῖς μελέτας ἐν τῇ Revue des deux Mondes, ἃς εἶτα καὶ ἰδίᾳ ἐξέδοσεν.

Ο. Α.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

— Κατὰ τὸν προσεχῆ ἀπρίλιον γενήσεται ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Ὠραίων Τεχνῶν ἐν Βρυξέλλαις διεθνὴς ἔκθεσις τοῦ παλαιοῦ καὶ νεωτέρου ρου τύπου ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ μέχρι σήμερον.

— Ὁ γραμματεὺς τοῦ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ Συλλόγου κ. Ἡλίας Girard τὴν ἐτησίαν αὐτοῦ ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων τῷ Συλλόγῳ καὶ τῶν διαγωνισμάτων κατήρξατο δὲ ἀνθυπείλοντος ἐγκωμίου τοῦ δεδίμου τοῦ ἔθνους εὐεργέτου Κωνσταντίνου τοῦ Ζάππα. Ὡς γνωστὸν ὁ ἀείμνηστος ἄνὴρ ἔδρυσε νέον βραβεῖον ἐν τῷ Συλλόγῳ ἐκ χιλίων φράγκων ἐν ᾧ σκοπῷ καὶ τὸ τοῦ κ. Χρηστάκη Ζωγράφου καὶ ἰδίᾳ πρὸς προαγωγὴν τῶν βυζαντινῶν μελετῶν. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. γραμματέως, ἧν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἔχομεν, τὸ βραβεῖον τοῦ Ζάππα ἀπενεμήθη τοῖς κ.κ. Auvray καὶ Tougard ἐπὶ τῇ ὑποβληθείσῃ ὑπ' αὐτῶν Μελέτῃ Κατηχήσεις Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, μοναχοῦ τοῦ Θ' αἰῶνος. Ἡ κατήχησις αὕτη, ἥτις εἶνε συλλογὴ τῶν πρὸς θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν προφερόντων ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ἐκδίδοται νῦν ὑπὸ τῶν βραβευθέντων, διορθωθεῖσα ἐκ χειρογράφων ἀπομειμένων ἐν τῇ Ἐθνικῇ τῶν Γάλλων Βιβλιοθήκῃ.

— Ὁ Διδάκτωρ Weinek τοῦ μετεωροσκοπείου τῆς Πράγας ἔγραψε πρὸς φίλον αὐτοῦ ἐν Λονδίνῳ ὅτι ἐπέτυχε φωτογραφικῶς δοκιμίου τῆς σελήνης διαμέτρου 3 μέτρων, ἐφ' οὗ διακρίνονται ἰκανοὶ γραμμαὶ ὑποτιθέμεναι ὡς ποταμοί. Τοῦτο οὐδαμῶς δέον νὰ ἐκληφθῇ ὅτι ὁ κ. Weinek φρονεῖ ὅτι ἀνακάλυψε ποταμούς, ὡς ἔγραψε τὸ «Figaro», καὶ ἐπομένως ὕδωρ ἐπὶ τῆς Σελήνης, ἀτμόσφαιραν κτλ., διότι, καθὰ ἐλέχθη ἤδη, αἱ γραμμαί, αἵτινες ἔχουσι σχῆμα ποταμῶν φαίνονται παριστῶσαι ξηρὰς κοίτας ποταμῶν, ὡς οἱ διάφοροι κόνοι ἐσβεσμένα ἡφαίστεια. Τὸ ἀστρονομικὸν περιοδικόν, ὅπερ ὁ διάκτωρ Φλαμαρίων ἐκδίδωσι δημοσιεύει τὸ δοκίμιον καὶ διασαφήσεις.

— Κατὰ τὴν «Daily Graphic» ἡ ὁσημέρι ἐξάπλωσις τῆς χρήσεως τῆς ἀκάπνου πυρίτιδος συνετέλεσε εἰς τὴν σημαντικὴν αὔξησιν τῆς τιμῆς τῆς κάμφορας, ὡς γίνεται χρῆσις ἐν τῇ παρασκευῇ τῆς πυρίτιδος ταύτης.

— Λόγος γίνεται περὶ συγκροτήσεως κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1894 διεθνοῦς ἠλεκτρικῆς ἐκθέσεως ἐν Μιλάνῳ.

— Ἐπεψηφίσθη ὑπὸ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου νέος κανονισμὸς τῆς κεντρικῆς ἐκπαιδευτ. ἐπιτροπῆς τῶν πατριαρχείων, ὅστις καὶ προσεχῶς ἐκδίδοται.

— Ἤρξατο ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ τυπογραφείῳ Ἀγγλέση ἡ ἐκτύπωσις τοῦ β' τόμου τοῦ Εὐριπίδου ὑπὸ Δ. Βερναρδάκη, ἡ τοῦ τοῦ ε' τῆς Ζωγραφείου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἥτις τῇ ἐπιστασίᾳ τοῦ παρ' ἡμῖν Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἐκδίδοται, γραφεῖα δὲ τοῦ κ. Χρηστάκη Ζωγράφου. Δράματα τοῦ β' τόμου· Ἱκέτιδες, Βάκχαι, Μήδεια, Ἴων, Ἱππόλυτος. Περὶ τῆς Ζωγραφείου βιβλιοθήκης θὰ ἐπανέλθωμεν.

— Πλὴν τοῦ ἄρτι δημοσιευθέντος προγράμματος τοῦ Καραπανείου ἀγῶνος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ πρὸς σύνταξιν ἀναγνωστικῶν τοῦ β', γ' καὶ δ' ἔτους τῆς δημοτικῆς σχολῆς εἰσὶν ἐκδεδομένα προγράμματα τοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος πρὸς σύνταξιν Γραμματικῆς, Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ Στοιχείων Φυσικῆς καὶ Χημείας. Ἐβραβεύθησαν δὲ μέχρι τοῦ νῦν ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ Κλεὶς ἀναγνώσεως, Γεωγραφία, Ἀριθμητικὴ καὶ Ἱερὰ Ἱστορία.

— Ἡ πρὸς διοργάνωσιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ Σικάγου ἐπιτροπὴ προσεκάλεσε τοὺς κ.κ. Μασσενὲ καὶ C. Saint-Saëns, γάλλους διαπρεπεῖς μουσουργούς, ὅπως μετάχωσι τῶν τελεσθησομένων κατ' αὐτὴν μουσικῶν ἑορτῶν. Οἱ δύο Γάλλοι συνθέται θὰ διευθύνωσιν ἐν ταῖς συναυλίαις τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων αὐτῶν.

— Ἐσχάτως ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις ὁ Βίκτωρ Wilder κριτικὸς τοῦ δράματος καὶ τῆς μουσικῆς, μεταφραστὴς δὲ τῶν ἔργων τοῦ Βάγνερ.

— Τῇ 12 ἰσταμένου ἐκηρύχθη ἡ λῆξις τοῦ ἐν Μιλάνῳ φιλολογικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ συνεδρίου. Κατὰ ταύτην ὁ κ. Μαρτίνης, ὑπουργὸς

ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ηὐχαρίστησε τοῖς μέλεσι τοῦ συνεδρίου ἐπὶ ταῖς μελέταις καὶ προσπαθείαις αὐτῶν. Ἐπίσης ηὐχαρίστησε τοῖς γάλλοις ἀντιπροσώποις, ὅτι συμμετέσχον τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων χωρῶν ἐξέφρασαν εἶτα τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν τοῖς συναδέλφοις αὐτῶν Ἰταλοῖς ἐπὶ τῇ γενομένῃ αὐτοῖς ἀδελφικῇ δεξιώσει.

— Ὡς γνωστὸν τῇ ἐπισύσῃ τετάρτῃ 30/12 ὀκτωβρίου ὥρισται ὅπως ἑορταστῇ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἡ τετρακοστετηρὶς τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς. Μεγάλαι γίνονται ἐπὶ τούτῳ προετοιμασίαι ἵνα ὅσον οἷον μεγαλοπρεπῶς πανηγυρισθῇ ἡ ἐπέτειος τῆς ἀποθέσεως τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου εἰς Ἀμερικήν. Τὸ σπουδαιότερον δὲ μέρος τοῦ προγράμματος ἔσται ἀναμφιβόλως ἡ μεγάλη ἱστορικὴ συνοδία, ἥτις θὰ περιέλθῃ τὴν πόλιν τῇ ἑσπέρᾳ. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεατῶν θὰ παρελάσωσιν οὕτως εἰπεῖν, ἅπαντα τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ὅσα συνδέονται τῷ Κολόμβῳ καὶ τῇ ἀνακαλύψει τοῦ Νέου Κόσμου καὶ ὅσα πρὸ αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ἐγένοντο. Ὡραῖον δὲ θὰ εἶνε βεβαίως τὸ ἅρμα τῆς Ἐλευθερίας περιστοιχιζόμενον ὑπὸ προσώπων διακεκριμένων, φανεροῦντων τὰς διαφόρους χώρας, αἷς ὀφείλει ἡ Ἀμερικὴ τὸν ἑαυτῆς πολιτισμόν. Θὰ παρελάσωσι δὲ πλὴν τῶν ἐρευνητῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ Οὐάτιγκτων, περιβαλλόμενος ὑπὸ πάντων τῶν προέδρων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μέχρι τοῦ Γκράν. Δὲν θὰ λείψῃ δ' ἀπ' αὐτῆς καὶ ὁ Ἔδισσων μετὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ αὐτοῦ.

— Ὁ διάσημος ἐρευνητὴς τοῦ Βορείου πόλου F. Nansen προετοιμάζεται πρὸς νέαν ἐκδρομὴν εἰς τὸν Βόρειον Πόλον. Περὶ αὐτῆς δ' ἐπαυξήσατο ἐν Κοπεγχάγῃ διάλεξιν, ἐν ᾗ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐδίλωσεν ὅτι ἡ ἐκδρομή του διαρκέσει περὶ τὰ δύο ἔτη. Καλὰ ταξεῖδι!

— Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἐπιστημῶν (φυσικῆς καὶ χημείας) τῆς Κοπεγχάγης καὶ ὁ χημικὸς Jacobsen Carlsberg διοργανίζουσι συνδρομὰς ὅπως προτεινεχθῇ τιμητικὸν μετάλλιον τῷ Μεγάλῳ Pasteur ἐπὶ τῇ ἑβδομηκοστῇ ἀμφιετηρίδι τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, ἀγομένῃ τῇ 27/27 προσεχοῦς δεκεμβρίου.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τὸ νέον ἔτος παρ' Ἰουδαίοις.—Γνωστὸν ὅτι τὴν τετάρτην 9/21 Ἐβρίου κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἤρξατο τὸ 5653 ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου κατὰ τὴν ἰουδαϊκὴν χρονολογίαν. Τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῆς Γραφῆς, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἑορτάζεται ἡ πρώτη τοῦ ἔτους παρ' Ἑβραίοις εἶναι τὸ ἑξῆς: «Καὶ τῷ μηνὶ τῷ ἑβδόμῳ μιᾷ τοῦ μηνὸς ἐπίκλητος ἁγία ἔσται ὑμῖν· πᾶν ἔργον λατρευτὸν οὐ ποιήσετε, ἡμέρα σημασίας ἔσται ὑμῖν» (Ἀριθμ. ΚΘ' 1).

Τὰ θρησκεύματα τῆς ὑπὸ τοὺς Ἄγγλους Ἰνδικῆς. — Ἐκ τῆς τελευταίας στατιστικῆς ποσκύπτουσι περὶ τῶν ἐν τῇ βρετανικῇ Ἰνδικῇ θρησκευμάτων αἱ ἑξῆς ἐνδιαφέρουσαι λεπτομέρειαι:

Ἐκ τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τῶν 287 ἑκατ. κατοίκων ὁ Ἰνδισμὸς περιλαμβάνει 207 ἑκατ. Ἡ λατρεία τῆς Φύσεως εἶναι κοινοτάτη παρὰ τοῖς τραχυτέροις φύλοις. Τὸν Ἰσλαμισμὸν ἀντιπροσωπεύουσι 57 ἑκατ., τὸν Βουδισμὸν 7 ἑκατ. καὶ τὸν Χριστιανισμὸν μόνον 2,250 χιλ. Ὑπέρχουσι πρὸς τούτοις 17,180 Ἰουδαῖοι, οἱ δὲ Παρσῆ συμποσοῦνται· ἐν ὅλῳ εἰς 89,887. Οἱ Θεῖσται οἱ Ἀγνωστικοὶ καὶ τοιοῦτοι ἀνέρχονται μόνον εἰς 289. Οἱ Βράχμοι ἤτοι καθηγηταὶ τοῦ μετερρυθμισμένου Ἰνδισμοῦ, ἀριθμοῦσι μόνον 4301 ἐνῶ νεωστὶ ἱδρυθεῖσα αἵρεσις τῶν Ἀρίων ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ 400 περίπου ἀπαδῶν. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ συγκριτικῶς ὀλιγοχρονίου διαστήματος ἀπὸ τῆς εἰς Ἰνδικὴν εἰσαγωγῆς τοῦ χριστιανισμοῦ, τὸ γεγονὸς ὅτι ἤδη ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς ἀριθμεῖ 1% τῶν ὅλων κατοίκων μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ φαίνεται ἀξιοσημείωτος.

Αἱ σελῆναι τοῦ Διός. — Ἡ «Σαββατιαία Ἐπιθεώρησις» ἐδημοσίευσεν ἄρθρον περὶ τῶν σεληνῶν τοῦ Διός, ἐκφράζουσα τὴν ἰδέαν ὅτι πιθανὸν νὰ εἶναι κατῳκημένοι οἱ δορυφόροι· ἐν τούτῳ δὲ ποιουμένη λόγον περὶ τῆς ἀνακαλύψεως νέας καὶ ἀρχικῆς σελήνης τοῦ Διός, λέγει: Ὁ Ζεὺς καὶ αἱ τέσσαρες σελῆναι αὐτοῦ ἀποτελοῦσι σύστημα τοσοῦτον πλῆρες καθ' ἑαυτό, τοσοῦτον συμμετρικόν, συνδέονται δὲ μετ' ἀλλήλων διὰ τοσοῦτον ἰδιαιτέρων δυναμικῶν σχέσεων, ὥστε ἡ παρουσία καὶ ἄλλου μέλους φαίνεται πως ἐπιδρομική· ἐν τοιοῦτοι βεβαιώθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Παρνάρδου, ἡ ἐπιδεξιότης καὶ διορατικότης τοῦ ὁποίου ὡς παρατηρητοῦ οὐδεμίαν βάτιμον καταλείπουσιν ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὴν γνησιότητα τῆς ἀνακαλύψεως. Ἄπορον μάλιστα πῶς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀνεβλήθη ἡ ἀνακάλυψις αὕτη. Ἡ πέμπτη σελήνη φαίνεται ὡς σμικρότατον φωτεινὸν σημεῖον, ἤτοι ὡς ἀστὴρ 13ου μεγέθους, τελῶν τὴν περιστροφὴν αὐτοῦ εἰς 17 1/2 ὥρας ἐγγύτατα τοῦ μεγάλου σώματος τοῦ Διός. Ἡ κατὰ 112.000μίλια ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ Διός, δίδει ἀπόστασιν ἐκ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ 26,000 μιλίων, ἡ νέος λοιπὸν δορυφόρος ἐμφανίζεται ἅπαξ ἐν διαστήματι 9 ὡρῶν.

Ἡ τροφὴ καὶ ἡ φωνή. — Μουσουργός τις ἐκτίθησιν ὅτι οἱ λιγυρὰν ἔχοντες φωνὴν εἶναι σπάνιοι ἐν γύραις, ὅπου ἐπικρατεῖ δίαιτα ἐξ ἐγθύων καὶ λάχανα καὶ ὅτι ἡ φωνὴ ἀποβάλλει τὸν τόνον αὐτῆς καθόσον αἱ οἰκογένειαι, πλουτίζουσαι, αὐξάνουσι τὴν ποσότητα τοῦ καταναλισκομένου κρέατος. Ἡ Νεάπολις καὶ ἡ Γενοῦη, ὅπου πολλοὶ τρώγονται ἰχθύς, ὀλίγους παρέχουσιν Ἰταλοὺς ἀοιδούς· αἱ δὲ γλυκεῖαι φωναὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ ἀπαντῶσιν ἐν τῷ ἀγροτικῷ πληθυσμῷ μᾶλλον ἢ ἐν ταῖς πόλεσιν. Ἐν Νορβηγίᾳ τοσοῦτοι καταναλίσκονται ἰχθύς, ὥστε δὶν δημιουργοῦνται ἀοιδοί, ἀλλ' ἡ Σουηδία εἶναι τόπος σίτου καὶ ἀμάτων. Τὰ σαρκοβόρα πτηνὰ κοάζουσιν ὡς οἱ βάτραχοι, τὰ δὲ σιτοφάγα ψάλλουσιν. Ἐν τούτοις λεπτομερεστέρα ἐξέτασις δὶν ἐπικυροῖ πάντοτε τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα. Ἡ Ἰουλία Γρίζη ἦτο ἰδιαζόντως κρεωφάγος, ἀλλ' ἡ φωνὴ αὐτῆς σπανίαν εἶχε λαμπρότητα καὶ ὅτε ἀπέκαμνεν ἔτρωγε συνήθως ἰχθύς, ἵνα νέαν εἰς ταύτην παράσχῃ ζωηρότητα. Ὁ κοινὸς ὄνος δὶν εἶναι σαρκοφάγος, ἡ φωνὴ ὅμως αὐτοῦ εἶναι κατωτέρα τῆς τοῦ λέοντος.

Ὅραμα καὶ προειδοποίησις θανάτου. — Περίεργον ἐπεισόδιον, ἐσχάτως γενόμενον, ἀφηγήθη κύριός τις, εἰς ὃν τὰ πλεῖστα τῶν προσώπων, περὶ ὧν πρόκειται εἶναι προσωπικῶς γνωστά.

Νεαρὰ κόρη, ἀδελφὴ τοῦ κ. Α. ἱκανῶς σπουδάσου καλλιτέχνου, ἡ οἰκογένεια τοῦ ὁποίου κατοικεῖ ἐν Τορόντῳ τῆς Ἀμερικῆς, κατελθοῦσα πρωΐαν τινὰ ἵνα προγευματίσῃ, ἀφηγήθη ἰδιαίτερον ὅραμα, ὅπερ τόσῳ μείζονα ἐνεποίησεν αἴσθησιν ἐπὶ τοῦ πνεύματος αὐτῆς, ὅσῳ ἦτο εἰθισμένη εἰς ὕπνον ὅλως ἀτάραχον. Εἶδε δηλ. τὴν φίλην αὐτῆς, δεσποινίδα Μ. Κ., συνομήλικα αὐτῆς, κόρην, κατερχομένην ὡς ἐν παραχῇ καὶ ἐν βίᾳ τὴν κυριωτέραν ὁδὸν τοῦ Τορόντου, κατόπιν δὲ καὶ τὴν νύμφην αὐτῆς. Ἡ φίλη αὐτῆς ἔφερε στολήν, οἵα ἡ ἐν γάμῳ ἡ χορῷ φερομένη, εἶχε δὲ ἄνθη πορτοκαλλέας ἐν τῇ κόμῃ καὶ ἐν τῇ στολῇ. Ἀδιάβροχον ἐπανωφόριον ἦτο ἐρριμμένον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων αὐτῆς, προφανῶς ἐν βίᾳ χρησιμοποιηθὲν ἐλλείψει ἄλλου προχείρου. Ἡ δεσποινὶς Μ.Κ. κατήργετο τὴν ὁδὸν μετὰ μεγάλης ταχύτητος, μέχρις ὅτου, φθάσασα εἰς τὸ τέρμα τοῦ τροχιοδρόμου, ὠλίσθησεν ἐν τῇ βίᾳ αὐτῆς καὶ ἔπεσεν ἐν τῷ βορβόρῳ· ἐγερθεῖσα ὅμως πάλιν ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῆς φίλης αὐτῆς ἐν μέσῳ πλήθους προσώπων, εἰσερχομένων εἰς τὴν τροχιοδρομικὴν ἅμαξαν. Τοῦτο ἦτο τὸ ὄνειρον· βραδύτερον ἡ οἰκογένεια Α ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ κ. Ι., θετὸς πατὴρ τῆς δεσποινίδος Μ. Κ., ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἀκριβῶς πρὸ τῆς ἑνὸς ὥρας τῆς πρωΐας ἐκείνης, πεσὼν ἐκ πεταλούδου τοῦ ξενοδοχείου, ἐν ᾧ κατῴκει καὶ ὅπερ ἀπεῖχε μίλιά τινα τοῦ Τορόντου· ὁ πατὴρ οὗτος ἦτο ἔμπορος, ἡ δὲ θετὴ αὐτοῦ κόρη, ἡ φίλη τῆς δεσποινίδος Α, ἥτις εἶχε μεταβῆ εἰς χορόν, ὑποστρέψασα βραδέως εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, εὗρεν ἐκεῖ τηλεγράφημα, ἔσπευσε νὰ προφθάσῃ τὴν ἀναχωροῦσαν τροχιοδρομικὴν ἅμαξαν, ἵνα μεταβῇ εἰς τὸν τόπον τοῦ συστυχήματος, καὶ ἔφερεν ἀκριβῶς τὴν στολήν, μεθ' ἧς ἐφάνη καὶ ἐν τῷ ὀνείρῳ

Ἤδη ἔρχεται τὸ δεύτερον τμῆμα τῆς ἀφηγήσεως. Εἰς ἀπόστασιν μιλίων τινῶν ἐκ τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ὁ κ. Ι. εὗρε τὸν θάνατον, ὑπῆρχε μεμονωμένη ἐκκλησία, τηρουμένη ὑπὸ γυναικὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, οἵτινες παρεκάλουν τὸν ἀνωτέρω ἔμπορον καὶ ἐγίνωσκον ὅτι διέμενεν ἐν ξενοδοχείῳ. Ἡ θυγάτηρ ἐνεδύετο ἐνωρίτατα, ἵνα προετοιμάσῃ τὸ πρόγευμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, ἥτις ἔμενεν ἐν θαλάμῳ παρὰ τὸν σταῦλον, ὅτε ἰσχυρὸς τριπλοῦς κτύπος ἠκούσθη ἐν τῇ προσθίᾳ θύρᾳ. Ἡ κόρη ὑπέστρεψε πάραυτα ἐν σπουδῇ εἰς τὴν κλίνην

αὐτῆς καὶ ἐδικαιολογεῖτο εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς, ἐν παραπλεύρῳ ἐρισκομένῳ θαλάμῳ, ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, λέγουσα ὅτι ἦτο γυμνή. «Λοιπόν», εἶπεν ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἐνῶ ἐπανελήφθη ὁ τριπλοῦς κτύπος. «Ὰ ὑπάγω μόνη» καί, περιτυλιχθεῖσα ἐν ἐπανωφορίῳ, κατῆλθε. Τὸ ὡρολόγιον ἐσήμαινε τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, ὅτε αὕτη κατήρχετο. ἀκριβῶς δὲ καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δάκτυλοι αὐτῆς ἤγγιζον τὴν θύραν τὸ τρίτον ἠκούσθησαν οἱ τρεῖς βροντώδεις κτύποι μετὰ τοσαύτης ἐμφάσεως, ὥστε, ὑπὸ τρόμου καταληφθεῖσα, παρετήρησεν: «Ἅ, ἀναμφιβόλως μεγάλοις βιαζόνται». Ὅτε ὅμως μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνοίχθη, οὐδεὶς ἐφαίνετο. Γενομένης δὲ ἀκριβοῦς πανταχοῦ ἐρεύνης καὶ μηδενὸς ἀνακαλυφθέντος, ὁ οἶκος μετέβη εἰς γαυριάσασαν ἔπαυλιν, ἵνα ἴδῃ μήπως ἀσθενεῖ τις, ἀλλ' εὗρεν ὅλους κοιμωμένους. Κατὰ τὸ πρόγευμα ἡ μήτηρ εἶπεν ὅτι μέρος τῆς προιούσης ἐσκέπτετο περὶ τοῦ κ. Ι. τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ἐμπόρου, ὑποπτεύουσα πάντοτε ὅτι κακόν τι ἐπῆλθεν αὐτῷ. Τοσοῦτον δι' ἐρριζώθη ἐν αὐτῇ ἡ ὑπόνοια αὕτη ὥστε, παρὰ τὰς ἐναντιώσεις τῶν ἄλλων, ἔζευξε τὸν ἵππον εἰς τὴν ἅμαξαν καὶ μετέβη εἰς τὴν πόλιν, ὅπου, φθάσασα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ ὁ κ. Ι. ἔμενε, εὗρε τὴν δεσποινίδα Μ. Κ. κατεργαζομένην ἵνα ἀεροβῇ αὐτὴν καὶ λέγουσαν: Λοιπὸν τὰ ἔμαθες τὰ δυσάρεστα. Πόσον ἀγαθὴ εἶσαι, προσερχομένη ἐν ὥρᾳ λύπης μου!».

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΣΙΑΝΟΛΟΓΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Ἐν τῇ προτελευταίᾳ αὐτοῦ συνεδρίᾳ ἐν μὲν τῷ ἀρίῳ καὶ ἐνδικῷ τμήματι ὁ κ. Βίνσεντ Ἄρθουρ Σμὶθ ἐπυνήσατο «Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν νομισμάτων τοῦ Γούπτα», ἐν δὲ τῇ ἐπὶ τῶν ἀσσυριακῶν καὶ βαβυλωνιακῶν ὑποπτροπῆς τοῦ σημιτικοῦ τμήματος, ὁ μὲν κ. Τάϋλερ ἀνέγνω πραγματείαν περὶ τῆς «Φύσεως τῆς ἑττιτικῆς γραφῆς». ἣν παρέστησεν ὡς ἰδεογραφικήν, ὁ δὲ βιεννάτος διδάκτωρ Ἐδουάρδος Μάλερ ἀνέγνω ἐνδιαφέρουσαν πραγματείαν περὶ τοῦ «Ἡμερολογίου τῶν Βαβυλωνίων», ὁ δὲ καθηγητὴς Χέτσλερ, ὡμίλησε περὶ «Ἀσσυριολογίας, Αἰγυπτολογίας καὶ τῆς Βίβλου».

Κατὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν ταύτην μελέτην αὐτοῦ ἐκήρυξεν ὅτι Τούθμης ὁ Γ' (ὅστις ἤρξατο τῆς βασιλείας περὶ τὸ 1506 π.Χ. πιθανῶς) δέον νὰ εἶναι ὁ Φαραὼ τῆς ἐξόδου, οὐχὶ δὲ Ραμεσῆς ὁ Β' ἀποδεικνυομένης δ' ἀκριβοῦς τῆς πληροφορίας ταύτης, ἡ βασίλισσα Μακάρα Χατασοῦ ἦτο ἀκριβῶς τοιοῦτο πρόσωπον, οἷον τὸ σῶσαν τὸν Μωϋσῆν ἐκ τῶν ὑδάτων. Ἀποδεκτὴς γενομένης τῆς ἐν τῇ Γραφῇ χρονολογίας 1493 π. Χ. ὡς χρονολογίας τῆς Ἐξόδου, ἐν Αἰγύπτῳ ἐβασίλευε τότε Τούθμης ὁ Γ'. Ὁ Μωϋσῆς εἶπεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, διερχομένους τὴν ἔρημον, νὰ μὴ φοβῶνται διότι ὁ Θεὸς θ' ἀπέστελλε σφῆκας πρὸ αὐτῶν. Γνωστὸν δ' ἦτο ὅτι τὸ 22ον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ Τούθμης ὁ Γ' προέβη εἰς ἐκστρατείαν εἰς Παλαιστίνην. Αὕτη ἦτο ἀκριβῶς ἡ περίοδος, καθ' ἣν οἱ Ἰουδαῖοι περιφέροντο ἐν τῇ ἐρήμῳ κατὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου εἰς Παλαιστίνην ἐπιστροφήν, αἱ δὲ σφῆκες πραγματικῶς ἀπεστάλησαν τότε ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς παρασκευὴν τοῦ ἐδάφους.

Ἐν τῷ γενικῷ σημιτικῷ τμήματι ὁ δίδακτωρ Κ. Φόλλερς ἀνέγνω πραγματείαν «περὶ τῶν ἀραβικῶν φωνητικῶν», ὁ δὲ καθηγητὴς Καραμπιόσεκ γερμανιστὶ «περὶ ἀραβικῶν πρωτοκόλλων» ἐπίσης ἐγένοντο ἐν τῷ τμήματι τούτῳ καί τινα ἄλλα ἧττον ἐνδιαφέροντα ἀναγνώσματα.

Ἐν τῷ περσικῷ καὶ τουρκικῷ τμήματι ἡ δεσποινὶς Σόρνιτζ ὑπέβαλε πραγματείαν περὶ τῶν Παρσῆ, μεταβάντων κατ' αὐτὴν εἰς Ἰνδικὴν τὸν Ζ' αἰῶνα καὶ ἀριθμούντων ἐν ὅλῳ 90000 ψυχῶν· οὗτοι διετήρησαν τὴν ἀρχαιοπρεπῆ αὐτῶν μεταξὺ τῶν ποικίλων περὶ αὐτοὺς αἱρέσεων. Οἱ Παρσῆ ἐν τῇ δημοσίᾳ καὶ τῇ ἰδιωτικῇ βίῳ ἀποτελοῦσι φιλοσάρεστον τύπον ἀνθρωπότητος· δὲν εἶναι Ἀνατολίται ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν αὐτῶν πρὸς τὰς ἰδίας γυναῖκας, ἐν τῇ ἐργασίᾳ δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις αὐτῶν ἐνασχολήσεσι πολλὴν δεικνύουσι τὴν εὐρυέαν. Ὑπὸ ἔποψιν ἐκπαιδεύσεως οἱ Παρσῆ ἁρμοσθύνται πρὸς τὴν Δύσιν, τοῦτο δὲ συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς τὸν κοινωνικὸν αὐτῶν βίον ἐξαιρέσει τῆς διατηρήσεως ἀνατολικῶν τινων ἐθίμων ἐγκλειόντων τέρψιν μᾶλλον ἢ δυσειδαιμονίαν καὶ βαρβαρότητα. Ἡ θρησκεία αὐτῶν ἐπὶ μακρὸν κατέστη ἀντικείμενον θαυμασμοῦ καὶ συζητήσεως ἐκ μέρους τῶν Ἀνατολιστῶν. Γενώσκομεν ἤδη ὅτι ὁ ἅγιος Ζωροαστρισμὸς εἶναι μόνον καλλίμορφος τύπος τοῦ Θεϊσμοῦ καὶ ὅτι ἡ λατρεία (ἐὰν δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν λατρείαν) τοῦ ἡλίου, τοῦ πυρὸς καὶ τῆς θερμότητος εἶναι μόνον πέπλος μυστικῆς φιλοσοφίας. Καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ κοράσια μεγάλη ὑπάρχει διαφορὰ αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰνδικῶν φύλων, διότι καὶ τὰ πανεπιστήμια καὶ λοιπὰ εὐεργετήματα εἶναι ἀνοικτὰ αὐτοῖς, ὃν τρόπον ἐσχάτως ἠνοίχθησαν καὶ εἰς τὰς ἀγγλίδας κόρας. Οἱ Παρσῆ ἑστερεῦντο νομοθεσίας· δὲν εἶχον οὗτοι ἱερὰν βίβλον, αἱ δὲ ὑπὸ τοῦ Ζωροάστρου παρασκευασθεῖσαι βίβλοι φαίνονται ὅτι ἀπωλέσθησαν. Ὡς νόμος ἐχρησίμευεν ἡ συνήθεια μέχρι τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ Πανστατέγ, ὅπερ διεξέπεσε ἡ ἀγγλικὴ νομοθεσία ἐν Ἰνδικῇ. Οὕτως ἀνευρίσκομεν ὅτι οἱ Παρσῆ εἶναι ἀνώμαλον σῶμα λαοῦ μετὰ φιλοσοφίας καὶ ἱστορίας, πωλούμενον ἐν τῇ δυτικῇ Ἰνδικῇ, αὐτῶν τούτων ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἅμα καὶ τὴν Δύσιν καὶ ἀποτελούντων, οὕτως εἰπεῖν, γέφυραν μεταξὺ τῶν δύο ἠπείρων καὶ διερμηνεῖς τοῦ τῆς Δύσεως πνεύματος εἰς τὴν Ἀνατολὴν· λαμβάνοντες δ' ὑπ' ὄψιν τὴν παρελθοῦσαν καὶ τὴν ἐνεστῶσαν αὐτῶν ἱστορίαν, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ προείπωμεν αἴσιον δι' αὐτοὺς μέλλον.

Εἶτα ὁ κληρικὸς Καταρτέλλης ἀνέγνω πραγματείαν περὶ τῆς φιλολογικῆς ἐνεργείας τῶν Παρσῆ κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν.

Ἐν τῷ τῆς Σινικῆς καὶ τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς τμήματι, οὗτινος προηγήσεν ὁ κὶρ Θωμᾶς Γουάϊδ, ὁ καθηγητὴς Ἐρρὶὲν Δελακουπερὶ ἀνέγνω πραγματείαν περὶ τῆς «Εἰσαγωγῆς τῶν ὀνομάτων καὶ συμβόλων τῶν σημείων τοῦ διαστήματος ἐκ Βαβυλῶνος εἰς Σινικήν, ὡς ἐνδείξεως τῆς ἐκ τῆς ΝΑ Ἀσίας ἀρχῆς τοῦ ἀρχικοῦ σινικοῦ πολιτισμοῦ». Ὁ κ. Κ. Ἡφοῦντς ἀνέγνω εἶτα πραγματείαν περὶ τοῦ «Βουδδισμοῦ ἐν Ἰαπωνίᾳ», περιγράψας ἐν αὐτῇ τὰς διαφόρους βουδδιστικὰς σχολὰς καὶ αἱρέσεις, αἵτινες ἐν Ἰαπωνίᾳ ὑφίστανται, ὁμοῦ μετὰ τῶν διδαγμάτων καὶ τῶν θεωριῶν αὐτῶν.

Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι ὁ καθηγητὴς Δουγλὰς ἀνέγνω πραγματείαν τοῦ κ. Γουΐλταρ Δένιγκ περὶ «Νεωτέρας ἰαπωνικῆς φιλολογίας». Ἐν τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τῆς νεωτέρας ἰαπωνικῆς φιλολογίας εἶναι ὁ ὑπερβολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐκτυπουμένων βιβλίων. Τοσαῦτα εἶναι τὰ ἔργα ταῦτα ὥστε ἡ ἰαπωνικὴ κυβέρνησις ἐνόμισεν ἐπάναγκες νὰ συστήσῃ γραφεῖον ἐπικρίσεως, ὅπερ δημοσιεύει μηνιαῖον περιοδικόν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπικρίνονται ὅλα τὰ ἔργα ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτῶν καὶ ὁρίζεται ἡ ἀξία αὐτῶν. Ὁ κ. Δένιγκ θεωρεῖ τὰς κρίσεις τοῦ ἐκδότου τοῦ ἀνωτέρω περιοδικοῦ οὐχὶ πάντοτε ὡς ὀρθάς, κατέκρινε δὲ καὶ τὴν χρῆσιν τῶν λατινικῶν στοιχείων ἐν τῇ ἰαπωνικῇ, προσθεὶς ὅτι εὐτυχῶς ὀλίγοι εἰναι οἱ ποιούμενοι χρῆσιν τούτων καὶ ὅτι πρὸς πλήρη κατανόησιν τῆς γλώσσης ἡ φιλολογία αὐτῆς δέον νὰ γράφηται διὰ τῶν σινικοϊαπωνικῶν χαρακτήρων.

Ἐν τῷ τμήματι τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀφρικῆς ἀνεγνώσθη ἐνδιαφέρουσα μελέτη τοῦ ταγματάρχου Γουΐγκαίητ. «Περὶ ἀκμῆς καὶ παρακμῆς τοῦ μαγδιτισμοῦ ἐν τῇ Σουδάν». Ἐν δὲ τῷ ἀνθρωπολογικῷ τμήματι μεταξὺ ἄλλων ὁ μὲν καθηγητὴς Κεβαλλέβσκης ἀνέγνω πραγματείαν περὶ τῶν ἰρανικῶν ἐπιρροῶν ἐν τῷ Καυκάσῳ, αἵτινες δύνανται ν' ἀνακαλυφθῶσιν οὐ μόνον ἐν τῇ διασώσει ὀνομάτων, ὡς τὸ τοῦ Ὀρμάζδ, ἀλλὰ καὶ ἔν τισι δεισιδαιμονίαις, σχετιζομέναις πρὸς τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν, τὸν χαρακτῆρα ἀκαθαρσίας, ὅστις ἀποδίδεται εἰς τὴν γαλῆν καὶ εἰς τὴν μαγικὴν ἀρετήν, ἥτις ἀποδίδεται εἰς τὴν ἐκκοπὴν τῶν ὀνύχων καὶ τῆς κόμης τῶν ἀνθρώπων. Ἡ δὲ κ. Μποσκόουεν ἀνέγνω πραγματείαν περὶ τῶν «Κοσμητικῶν συστημάτων γραφῆς ὡς ἀποδείξεως τῆς ἀρχαιότητος τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι πραγματεία περὶ «Ἀνθρωπολογίας ἐν Ἰνδικῇ» ὑπὸ τοῦ κ. Ρέσλεϋ ἀνεγνώσθη ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ συγγραφέως ὑπὸ τοῦ γραμματέως. Ἐν αὐτῇ ἐξετίθετο ἐν ἄλλοις ὅτι ὁ κ. Ρίσλεϋ προέβη ἐσχάτως εἰς καταμετρήσεις ἀριθμοῦ τινος Καφίρων, Χουνζᾶ καὶ Νεγάρων, οἵτινες ἤγθησαν εἰς Καλκούταν τὸν παρελθόντα μάρτιον· τὸ περίεργον δ' ἐστὶν ὅτι οἱ ἅγριοι οὗτοι ἀντιπρόσωποι φύλων, ἅτινα πρὸ μικροῦ ἔτι ἐπολέμουν κατὰ τῶν Ἄγγλων ἐν Νίλῃ, ἐπεκύρουν τὰ ὑπὸ τοῦ Ρρυτίου (Ἱστορ. τῆς Ἑλλάδος Γ', 168, σημ.) παρατιθέμενα ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ἔργου τοῦ Ρίττερ (Ritters Erd-Kunde) καθ' ἃ «παρὰ τοῖς κατοίκοις τοῦ Καριριστὰν διασώζονται παραδόσεις περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁμοῦ μετ' εἴδους τινὸς παποιθήσεως ὅτι καὶ αὐτοὶ οὗτοι εἶναι ἀπόγονοι τῶν στρατιωτῶν ἐκείνου». Ἐν τοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες κατεμετρήθησαν, ὑπῆρχον καὶ δύο Νεγάροι ἀρχηγοὶ μετ' ὡραίων χαρακτηριστικῶν, ὀφθαλμῶν ἀνοικτοῦ φαιοῦ χρώματος, ἀνταλόγων ὀφρύων, μύσταξ καὶ μελῶν, οἵτινες ἐφαίνοντο ὡς αἱ ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν ἀγγείων μορφαί, τυγχάνοντες ζωῆς μαγικῆς τῷ τρόπῳ. Ἠξίουν δὲ τὴν καταγωγὴν αὐτῶν ἀπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἀλεξάνδρου προσωπικῶς, εἰς δ' αὐτὸν ἄρερε καὶ τὸ ὄνομα Ἰσκενδὲρ γάν.

Ἐν τῷ γεωγραφικῷ τμήματι ὁ καθηγητὴς Ραμσκίν ἀνέγνω πραγματείαν περὶ τῆς «Ἐπιμόνου ἀποδόσεως θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ εἰς ἰδιαιτέρας τοποθεσίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας». ὁ δὲ κ. Λόγκαρδ ἐπυνήσατο ἀνάγνωσμα περὶ «Μελλοντικῆς διερευνήσεως ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ».

Ὁ ταγματάρχης Μπράϋον ἀνέγνω εἶτα πραγματείαν, τιτλοφορουμένην «Περὶ τῆς λίμνης Μοίριδος», ὁ δὲ κ. Κὸπ Χουκαϊτχόυζ προέβη εἰς σχετικὰς τινὰς παρατηρήσεις.

Ἐν τῷ τμήματι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς τὸ μόνον ἀνάγνωσμα ἦτο τὸ τοῦ κ. Ι. Στοῦαρτ Γαλήνη περὶ «Ἀρχαίας Ἑλλάδος· τῶν ἀρχῶν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ». Αἱ ἐν τῇ ἀναγνώσματι τούτῳ περιλαμβανόμεναι πληροφορίαι ἦσαν ἀπόρροια προσωπικῆς δεκαετοῦς ἐρεύνης ἐν Ἠπείρῳ, Θεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ τῷ 1880 καὶ 1881 ὡς καὶ μελέτης τῶν σοβαρῶν ἀποτελεσμάτων γενικῆς διερευνήσεως τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν τελευταίαν δωδεκαετίαν. Ὁ πρόεδρος, κηρύσσων τὴν ἔναρξιν τοῦ συνεδρίου, εἶπεν ὅτι «ἀδύνατον ἦτο νὰ γραφῇ ἱστορία τοῦ κόσμου ἄνευ τοῦ εἰσαγωγικοῦ αὐτῆς κεφαλαίου περὶ τῶν μεγάλων συνοικισμῶν τῶν ἀρχαίων ἀρίων καὶ σημιτικῶν μελῶν». Ὁ κ. Στοῦαρτ Γαλήνη μετ' ἐμπιπτούσης ἐπακλέσθη τὴν μαρτυρίαν τῶν Ἀσσυριολόγων καὶ Αἰγυπτιολόγων τοῦ Συνεδρίου λέγων ὅτι κατάλληλοτέρα θὰ ἦτο ἡ ἔκφρασις: «Ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ γραφῇ ἐν τῇ μελλοντι ἱστορία ἄνευ τοῦ εἰσαγωγικοῦ αὐτῆς κεφαλαίου περὶ τῶν μεγάλων συνοικισμῶν τῶν ἀρχαίων Χαλδαίων καὶ Αἰγυπτίων». Εἶτα ὑπέδειξεν ὅτι αἱ Ἀάρσαι (ἢ Ἀάρισσαι) τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας συνεδέοντο δι' εὐρείας ἁλύσεως Ἀαρῶν, ἐκτεινομένων διὰ μέσου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μετὰ τῆς ἀρχαίας Χαλδαϊκῆς πόλεως Ἀάρσας, παρὰ τὴν Οὔρ τῶν Χαλδαίων. Ἐκ τούτου καὶ ποικίλων ἄλλων γεγονότων ὁ Στοῦαρτ Γαλήνη προήγθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ πελασγικὸς ἦτο πολιτισμὸς οὐχὶ ἀριανικός, συνεδέετο δὲ ἐν τέλει μετὰ τοῦ χαλδαϊκοῦ. Ἀπεδέχετο ὅμως ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν κατωρθώθη ἡ καθαρὰ ἀπόδειξις τούτου, μολονότι ἐκ πολλῶν ἐρευνῶν τοῦτο φαίνεται προκύπτον τὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ γενικὸν ὅμως πρόβλημα τῆς πρὸς τὴν Ἀνατολὴν σχέσεως τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος συμπεριελάμβανεν ἐν ἑαυτῷ οὐ μόνον τὸ ζήτημα τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ προελληνικοῦ ἢ πελασγικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ λίκνον τοῦ ἀρίου. Προχωροῦντες ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ πρώτη περὶ Ἀρίων ἱστορικὴ ἡμῶν γνῶσις παρουσιάζει ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν Θρᾴκῃ καὶ Τρανσοξιανῇ καὶ τοῦτο ἐν τῇ συγκριτικῇ μεταγενεστέρᾳ ἐποχῇ τοῦ 4500 ἢ 2000 π. Χ. πιθανὸν φαίνεται ὅτι τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν κέντρον διασπορᾶς ἦτο μεσαία τις χώρα μεταξὺ τῶν δύο τούτων δευτερευόντων κέντρων διασπορᾶς. Κατεδείχθη δ' ὅτι ἐν τῇ τμήματι τῆς Ν. Ρωσίας πρὸς Β τοῦ Καυκάσου, τῆς Κασπίας καὶ τοῦ Εὐξείνου ὑπῆρχον οἱ τε βιολογικοὶ καὶ οἱ φιλολογικοὶ ὅροι τῆς ἀρχῆς τοιαύτης νέας ποικιλίας τῆς λευκῆς φυλῆς, οἷοι οἱ Ἄριοι. Οὕτω κατελθόντες ὡς νομάδες βάρβαροι εἰς Θρᾴκην οἱ Ἄριοι θᾶλλον εἰς συνεπαφὴν πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ τοῦλάχιστον ἄκρα τοῦ πελασγικοῦ πολιτισμοῦ· ἐν Θρᾴκῃ δὲ διεσπάσθησαν εἰς δύο μεγάλους κλάδους τὸν κελτορωμανικὸν καὶ τὸν ἑλληνοαρμενικόν. Λεπτομερῆ λοιπὸν ἦσαν τὰ γεγονότα, τὰ καταδεικνύοντα ὅτι ἡ Ἤπειρος καὶ ἡ Θεσσαλία ἦσαν τὸ λίκνον τῶν κυρίως καλουμένων Ἑλλήνων, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἡ Ἤπειρος καὶ ἡ Θεσσαλία ἦσαν ἕδραι ἀρχαιοτάτου προελληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὡς τεκμηριοῦται ἐκ τῶν παραδόσεων, τῶν συνδεομένων μετὰ τῶν τριῶν μεγάλων βορείων τμημάτων ἱερῶν τόπων, τῆς Δωδώνης δηλονότι τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Σαμοθράκης. Οὗτοι οἱ Ἕλληνες ἐνεφανίζοντο οὐχὶ ὡς δημιουργοὶ νέου πολιτισμοῦ ἀλλ' ὡς κληρονόμοι καὶ μεταρρυθμισταὶ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, προελθόντος ἀρχῆθεν πιθανῶς ἐκ Χαλδαίας. Δύο ὅμως ἔχομεν εἰκόνας τοῦ κυρίως καλουμένου ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τὴν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου παρεγομένην καὶ τὴν διὰ τῶν ποιημάτων τοῦ Ἡσιόδου. Τὸ ἀξιοσημείωτον ἐστιν ὅτι ὁ ὁμηρικὸς, μολονότι κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείστων σοφῶν ἡ ἐν τῷ Ὁμήρῳ εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα εἰκών, παρουσιάζει οὐχ ἧττον πολλῷ ὑπέρτερον πολιτισμὸν ἢ ὁ ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ Ἡσιόδου ἀναφαινόμενος. Ὁ κ. Στοῦαρτ Γαλήνη κατέληξε δι' ὑποδείξεως ἐρωτικείας τοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλλην. φιλολογίᾳ σπουδαίου τούτου προβλήματος.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐγένοντο μέχρι καὶ τῆς προτελευταίας συνεδρίας τοῦ τῶν Ἀνατολιστῶν συνεδρίου, τὰ δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίαν ἐνδιαφέροντα ἀναγνώσματα συνοψίζομεν ὧδε:

Ἐν τῷ Ἰνδικῷ καὶ τῷ ἀριανικῷ τμήματι ὁ καθηγητὴς Δόϋσεν ἤγγειλε τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθησομένην νέαν γενικὴν ἱστορίαν τῆς Ἰνδικῆς φιλοσοφίας, συνδεύσας τὸ ἄγγελμα διὰ καταλλήλων παρατηρήσεων, καθ' ἃς μέχρι τοῦδε, μολονότι ὑπῆρξαν παντοῖαι γενικαὶ ἱστορίαι φιλοσοφίας, δὲν ἦσαν ὅμως ἄξιαι τοῦ τίτλου τούτου καὶ εὕρηντο ἐν τῇ αὐτῇ καὶ ἡ Εὐρώπη θέσει πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς· διότι ἀφιερῶνται εἰς τὴν μίαν μόνον πλευρὰν τοῦ διανοητικοῦ κόσμου, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν δηλ. τῆς δυτικῆς φιλοσοφίας ἀπὸ τοῦ Θαλῆ μέχρι τοῦ Καντίου καὶ τοῦ Σοπενάουερ, παραλείπουσαι οὕτω τὴν ἑτέραν ἐπίσης ἐνδιαφέρουσαν πλευράν, ἤτοι τὴν Ἰνδικὴν φιλοσοφίαν. Ὁ κλάδος οὗτος τῆς φιλοσοφίας εἶναι τοσοῦτῳ διδακτικώτερος ὅτῳ εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς καθ' ἡμᾶς δυτικῆς φιλοσοφίας καὶ ἀποτελεῖ τὴν μόνην παράλληλον τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ. Ἡ Ἰνδικὴ φιλοσοφία ἄρχεται ἀπὸ τῆς Ριγβέδας, ὅπου ἐν πολλοῖς ὕμνοις παρατηρεῖται ἡ περιστολὴ τοῦ ἀρχαίου πολυθεϊσμοῦ καὶ ἡ ἀνάπτυξις ἢ μᾶλλον ἐμφάνισις νέας ἰδέας, τῆς ἰδέας τῆς τοῦ σύμπαντος ἑνότητος. Ἐν ἄλλοις παρατήρησε πρὸς τούτοις ὁ καθηγητὴς Δόϋσεν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ καταρτισθῇ πλῆρες φιλοσοφικὸν σύστημα τῶν Ὀπανισάδ καὶ νὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τούτου πάντα τὰ νεώτερα φιλοσοφικὰ συστήματα τῆς σανσκριτικῆς περιόδου ὡς καὶ αἱ κυριώτεραι ἰδέαι τοῦ Ἰαϊνισμοῦ καὶ τοῦ Βουδδισμοῦ. Οὕτως ἐν Ἰνδικῇ ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Ριγβέδας μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἡμερῶν συνέχεια ἀναπτύξεως φιλοσοφίας, ἥτις ὡς πρὸς τὸ βάθος, τὴν τολμηρὰν λογικὴν καὶ τὸ πλῆθος τῶν μεταφυσικῶν ἀληθειῶν εἶναι ἴσως ἀπαράμιλλος ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἀξία ὁποιοδήποτε μεγίστης προσοχῆς ἐκ μέρους παντὸς ἐνδιαφερομένου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Ὁ κ. Στοῦαρτ Γαλήνη ἀνέγνω πραγματείαν. «Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ λίκνου τῶν Ἀρίων», μετὰ διασαφήσεων διὰ μεγάλου χάρτου τῆς προτέρας θαλάσσης, ἥτις διεχώριζε τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης καὶ ἧς βαθυτέραι μόνον λεκάναι ἦσαν ἡ Ἀράλ, ἡ Κασπία θάλασσα καὶ ὁ Εὔξεινος.

Ὁ καθηγητὴς Μὰξ Μύλλερ ἐσωρήπατο εἰς τὸ συνέδριον τὴν ὑπ' αὐτοῦ νέαν ἔκδοσιν τῆς Βέδας μετ' ἀρχαίων σανσκριτικῶν σχολίων, ἥτις ἐγένετο θαπάναις τοῦ μαχαράγια τοῦ Βιζιαναγράμ.

Ἐν τῇ βαβυλωνιακῇ καὶ ἀριανικῇ ὑποσπιτροπῇ τοῦ σημιτικοῦ τμήματος, τὸ πρῶτον ἀνάγνωσμα ἦτο τὸ τοῦ κ. Στοῦαρτ Γαλήνη περὶ τοῦ «προσδιοριστικοῦ ὅρου τῆς ἀρχῆς τοῦ Χαλδαϊκοῦ καὶ τοῦ αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ». Μετ' αὐτὸν ὁ πρόεδρος (καθηγητὴς Σαΐης) ὡμίλησε περὶ τῆς ἀναμίξεως τῶν φυλῶν ἐν Αἰγύπτῳ. Μετά τινα ἀναγνώσματα τοῦ διδάκτορος Μπουνασία καὶ τοῦ Σ. Ἀρθούρου Στρόγκ, ὁ εἷς τὸ βρετανικὸν μουσεῖον ἀνήκων κ. Τ. Πίντας ἀνέγνω σπουδαιοτάτην πραγματείαν περὶ «Νέας ἑρμηνείας τῆς ἱστορίας τῆς δημιουργίας».

Ἐν τῷ γενικῷ σημιτικῷ τμήματι ὁ καθηγητὴς Μύλλερ ἀνέγνω πραγματείαν περὶ «Ἀραβικῆς ἐπιγραφῆς» ἡ δὲ κ. Λιούϊς περὶ «Ἀρχαίων τινῶν χειρογράφων τῆς ἀραβικῆς καινῆς διαθήκης». Αὕτη ἐξέθηκεν ὅτι ἐν ἐπισκέψει, ἣν, μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς εἰς μονὴν τοῦ ὄρους Σινᾶ, ἀνεῦρον ἐν βιβλιοθήκῃ αὐτῆς πολλὰ ἑλληνικά, ἀσσυριακὰ καὶ ἀριμαϊκὰ χειρόγραφα, ἐν οἷς καὶ ἕν, 97 σελίδες τοῦ ὁποίου περιεῖχον τὰ τέσσαρα εὐαγγέλια, ὡς καὶ κώδηκα, κείμενον ἐν μικρῷ δωματίῳ ἐπὶ σκάφαρ τινὸς κλίμακος, περιλαμβάνοντα δὲ πρῶτον τὴν «Σοφίαν τοῦ Ἰησοῦ,

υἱοῦ τοῦ Σειρὰχ», εἶτα τὴν πρὸς τοὺς Γαλάτας ἐπιστολὴν καὶ περικοπὰς τῆς πρὸς Ἐφεσίους. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἦτο ἐξιοπερίεργον διὰ τὸν μικρὸν ἀριθμὸν τῶν λέξεων, αἵτινες χρησιμοποιοῦνται πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐννοίας.

Ἐν τῷ περσικῷ καὶ τουρκικῷ τμήματι ὁ κ. Ἐρβέρτος Γουέλδ-Μπλένδελ ἐποιήσατο ἀνάγνωσμα περὶ ἐρευνῶν αὐτοῦ ἐν Περσεπόλει, ὁ δὲ κ. Γουλιέλμος Σίμψων περὶ «Ἰνδικῆς ἀρχιτεκτονικῆς».

Ἐν τῷ σινικῷ καὶ τῷ τῆς ἄπω Ἀνατολῆς τμήματι ὁ κ. Δέλμαρ Μόργκαν ὑπέβαλε πραγματείαν περὶ τῶν «Ἀπιστελεσμάτων τῶν ρωσικῶν ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν ἐν τῇ βάσει τοῦ Ὄρχου ἐν Μογγολίᾳ», ἐγένοντο δὲ καὶ τινα ἄλλα ἀναγνώσματα.

Ἐν τῷ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀφρικῆς τμήματι ἐνδιαφέρουσα ἦτο ἡ πραγματεία τοῦ καθηγητοῦ Μαχάφφυ περὶ τοῦ «εἰς τὴν αἰγυπτολογίαν κέρδος ἐκ τῶν Παπύρων τοῦ Πετρῆ». ἐν τῷ τῆς Αὐστραλίας καὶ Ὠκεανίας ὁ διδάκτωρ Φραζαίην ἐποιήσατο ἀνάγνωσμα περὶ «τῆς Νέας Γουϊνέας», ἐν τῷ τῆς ἀνθρωπολογίας ἐγένοντο σχετικά τινα ἀναγνώσματα καὶ τέλος ἐν τῷ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς ὁ κ. Ρυθέρτος Μπράουν ὡμίλησε περὶ τοῦ «Ὀβρανίου Ἱερομερινοῦ τοῦ Ἀράτου».

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ ΜΥΙΩΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἐκ τῆς Ἠπειρωτικῆς ἐφημερίδος «Θεγρᾶν» ἀποσπῶμεν τὴν ἑξῆς περὶ Μυιῶν μελέτην, ὠφελουμένην εἰς τὸν εὐτράπελον κάλαμον τοῦ ἰατροῦ Monin, συνεργάτου τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος.

Ἀπηστεύοντες δὲ ταύτην, σκοπὸν ἔχομεν νὰ καταστήσωμεν γνωστὰ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τίνα μέσα μεταχειρίζεται ἡ ἐπιστήμη πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν ὀχληρῶν τούτων ζωϋφίων, ἅτινα ἀφθόνως ἀπαντῶσιν ἐν τοῖς κλίμασιν ἡμῶν κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τοῦ ἔτους.

Τίς θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἡμέραν τινὰ ἀπὸ τὴν πολυάριθμον καὶ ὀχληρὰν ταύτην οἰκογένειαν τῶν Μυιοειδῶν, ὧν ἡ ἀνοικτὴ πρεβοσκὶς ἀντλεῖ ἀνέτως πᾶν τὸ πρὸ αὐτῆς εὑρισκόμενον;

Ἡ θερμάστης εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῶν βομβούντων τούτων παρασίτων καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν οἰκιακὴν μυῖαν, ἥτις ἐν ἀφθονίᾳ ἀπαντᾷ εἰς τὰ θερμὰ κλίματα.

Ἐν καταστάσει νυμφοειδεῖ (σκώληκες) αἱ μυῖαι πρὸς διατροφὴν των, ἀπορροφῶσι τὰ ἀκαθαρτότερα προϊόντα τῆς τε ζωϊκῆς καὶ φυτικῆς σήψεως. Ἐν καταστάσει τελείας ἀναπτύξεως ἡ μυῖα, κατὰ τὸν Ἄγγλον λογογράφον *Emerson*, τρέφεται ἰδίᾳ διὰ μικροσκοπικῶν ὀργανισμῶν, συντρέχουσα οὕτω κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἀδιάκοπου φθορᾶς, ἧς ἐκβάλλουσι ἡ ζωή.

Ἰταλὸς φυσιοδίφης τὴν ἑξῆς φοβερὰν στατιστικὴν ἔκαμεν ἐπ' ἐσχάτων. Γνωστὸν καὶ ἀποδεδειγμένον ἐστὶν ὅτι ἡ μυῖα ὑπὸ εὐνοϊκὰς ἀτμοσφαιρικὰς συνθήκας ἐκκολάπτει ἐτησίως 6 περίπου γενεάς. Γνωστὸν ἐπίσης ὅτι γεννᾷ 30 ἢ κατὰ μέσον ὅρον ἑκάστοτε.

Ὑποθέσωμεν ἤδη, ὅτι ἐκ τῶν ἡμίσεων ὧν προκύπτουσι θήλειαι, κατὰ ταῦτα, ἡ μυῖα ἐκκολάπτει κατὰ τὴν πρώτην γενεὰν 80 μυῖας, ὧν αἱ 40 θήλειαι, αἱ τελευταῖαι αὗαι θὰ παράσχωσιν εἰς τὴν δευτέραν γενεὰν 3.200 μυῖας, τούτων αἱ 1600 θήλειαι.

Ἐξακολουθοῦντες τὴν στατιστικήν μας φθάνομεν εἰς τὸ φοβερὸν συμπέρασμα ὅτι μία καὶ μόνη μυῖα δύναται ἐν διαστήματι ἔτους νὰ προΐσταται 8 δισεκατομμυρίων καὶ 192 ἐκ τῶν ἀπογόνων.

Θαυμαστοῦ πεπροικισμένοι, ὑπὸ τῆς φύσεως, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν πεπτικῶν ἐκκρίσεων καὶ τοῦ ἐκμυζητικοῦ συστήματος, συνάγουσι κατὰ τὴν ἡμίνων ἀπειροπληθῆ μικροσκοπικὰ παράσιτα, ἅτινα ζυσωρεύουσιν ἐπὶ τοῦ χυοῦ τοῦ σώματος των. Ἱστάμεναί που (χάρις δὲ εἰς τὰς σικύας τῶν ποδῶν των ἵστανται ἐν ἰσορροπίᾳ καὶ ἐπὶ τῶν ὀλισθηροτέρων ἀντικειμένων), ἀποξέουσι καὶ συνάζουσι διὰ τῶν προσθίων ποδῶν των τὰ συλλεγέντα παράσιτα, ἅτινα καταπίνουσι διὰ τῶν ἐκκυζητηρίων ὀργάνων. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἡ πεπτικὴ αὕτη ἄσκησις ὡς ἐργασία ἁπλῆς καθαριότητος ἐνομίζετο, δι' ὃ καὶ ὁ πολὺς Ἀλφόνσος Κάρρ, ὁ συμπαθὴς συγγραφεὺς τῶν Φιλυρῶν, ἀνευλαβέστατα ἔλεγεν, ὅτι τρία ζῶα δαπανῶσι πολὺν χρόνον διὰ τὸν καλλωπισμόν των, αἱ γαλαί, αἱ μυῖαι καὶ . . . . . αἱ γυναῖκες. Συγγνώμην ὡραία ἀναγνώστρια!

Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ οἰκεῖον ἔδαφος.

Ἡ *Lucilie Hominovorax* ἢ χρυσόμυια τοῦ κρέατος ἢ ἐπιθετικωτέρα ἁπασῶν ἐστιν διὰ τὸν ἄνθρωπον. Αὕτη κατατίθησι τὰς νύμφας της ἐν ταῖς κοιλότησι τοῦ σώματός μας ἢ καὶ ἐπὶ τῶν πληγῶν μας· εἰσδύει, ἐν ταῖς ρινικαῖς κοιλότησι τῶν καμωμένων καὶ ἐπιφέρει μεγίστας βλάβας. Ἐν τισι χώραις καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐν Cayaine συγνοτάταί εἰσιν αἱ ἀκατάστατοι αἱμορραγίαι, ἡ μηνιγγῖτις καὶ ὁ θάνατος. Ἐγκαίρως πρέπει νὰ ἐπεμβῇ ὁ ἰατρὸς διὰ τῆς χρήσεως τερεβινθινοειδῶν ἢ χλωριοειδῶν πλύσεων ἐν εἴδει ἐσω-ρινικῶν καταπλύσεων δι' ὧν καὶ μόνον φονεύονται καὶ ἀποδιοκωνται οἱ σκώληκες τῆς κρεοφάγου μυίας.

Ἀναφέρουσι παρατηρήσεις ἐν Γαλλίᾳ, καθ' ἃς διαρκούσης τῆς θερμῆς τοῦ ἔτους ὥρας ἐπαίτει ἢ καὶ μεθυσοι κατεφαγώθηταν ζῶντες ὑπὸ τῶν μυιῶν, ἃς εἵλκυσεν ἡ ἀκαθαρσία καὶ τὰ βρωμερὰ ἕλκη.

Ὁ ἐν Σικαγῷ περίφημος σκώληξ τοῦ Ἕλκους δὲν εἶναί τι ἄλλο ἢ ἡ νύμφη τῆς ἀνθρωποφάγου ὠχρομυίας τοῦ Blanchard. Βέβαιόν ἐστιν ὅτι ἐν Γαλλίᾳ πολλὰ κρούσματα ἀνθράκος καὶ κακοήθους φλυκταίνης διὰ τῶν μυιοειδῶν μετεδόθησαν εἰς Bourgogne καὶ Beauce, καὶ δὴ καὶ ἐν Παρισίοις εἰς τὰς ὡραίας συνοικίας τὰς ὑπὸ τοῦ Bièvre διαβρεχομένας (Bièvre=ποταμίσκος ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Σηκοανὸν παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Austerlitz, ἐκτάσεως 40 χιλιομ.). Ἡ μετάδοσις αὕτη δὲν θὰ ὑφίστατο ἂν ἐκαίοντο ἀνεξαιρέτως ὅλα τὰ πτώματα τῶν ἐξ ἄνθρακος θνησκόντων ἀντὶ νὰ θάπτωνται.

Ἄπειρα εἴδη σπερμάτων καὶ ἰῶν δύναται ἐπίσης διὰ τῶν μυιῶν νὰ μεταδοθῶσιν. Ἡ εὐλογία, ἡ ἐλαρά, ἡ ὀστρακιὰ ἐξαίρετα μεταδίδονται δι' αὐτῶν. Ὁ Grassi δι' ἀκριβῶν παρατηρήσεων ἀπέδειξεν ὅτι οἱ πόδες τῶν ἐντόμων τούτων διασπείρουσιν ὅλα τὰ μολυσματικὰ προϊόντα. Ὁ-θεν μὲ τὰς κατ' ἐξοχὴν κοπρώδεις ὀρέξεις των, αἱ μυῖαι ζητοῦσι εὐρίσκουσιν ἁπανταχοῦ τὰ ἀνωτέρω προϊόντα.

Ἁρπάζουσι τὰ ὠὰ τῶν ταινιῶν καὶ τριχίνων, μεθ' ἧς εὐκολίας τοὺς σπόρους τοῦ ἀχώρος (Teigne). Ἐμβαπτίζουσιν ἑαυτὰς εἰς τὰ ὑποχωρήματα τῶν ζώων ὡς καὶ εἰς τοὺς εὐρωτιῶντας φυτικοὺς μύκητας, εἶτα δὲ μεθ' ὑψίστης ἀδιαφορίας ἐπικάθηνται τοῦ δέρματός μας καὶ ἐπὶ τῶν τροφῶν, ἃς ἐσθίομεν.

Ὁ Spillmann καὶ Hausbalter ἐξ ἴσου ἀπέδειξαν ὅτι τὰ οἰκιακά μας δίπτερα συχνὰ ἐγκλείουσιν ἐν τοῖς ἐντέροις των τὸ βακτηρίδιον τῆς φυματιώπεως, ἐκμυζώμενον ὑπ' αὐτῶν ἀπὸ τὰ πτύελα τῶν φθισικῶν, δι' ἃ λαίμαργον στοργὴν τρέφουσιν.

Ὁ ἰατρὸς Carlos Finlay ὁ ἐξ Ἀβάνης βεβαιοῖ, ὅτι τὰ σπέρματα τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ διὰ τῶν προβοσκίδων τῶν ἐντόμων τούτων μεταδίδονται ὡς τάχιστα καὶ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις. Οὗτος μάλιστα ἀποδίδει εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ διὰ τῶν κωνώπων ἐνοφθαλμισμοῦ τὸ εὔκολον τῆς ἐγκλιματίσεως. Ἀκριβέσταται στατιστικαὶ ἀπέδειξαν τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐμβολιασμοῦ τούτου *perlos moschilos*. Κατ' ἀνάλογον τρόπον δύναταί τις ἴσως νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐπιδημικὴν μεταδοτικότητα τῶν ἑλδογενῶν ἢ διαλειπόντων πυρετῶν, ὧν ὁ τρόπος τῆς ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ εἰσδύσεως εἶναι σκοτεινότατος.

Τέλος ἅπαντες οἱ συγγραφεῖς παραδέχονται τὴν ἐπίδρασιν τῶν μυιῶν ἐν τῇ παραγωγῇ τῆς ἀλγερινῆς καὶ αἰγυπτιακῆς ὀφθαλμίας, τῆς φοβερᾶς ταύτης μάστιγος τῆς συγχρόνου Αἰγύπτου. Κατὰ δὲ τὸν Περικλεῆ Koch τὰ ἔντομα ταῦτα δυνατὸν ἐν τισι περιπτώσεσι νὰ διαδόσωσι τὴν χολέραν, ὁ δὲ Songuet προσθέτει, ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἐπιδημίας τὸ ποσὸν τῶν μυιῶν ἐστι τρόπον τινὰ τὸ θερμόμετρον τοῦ μολύσματος.

Λαμβάνων τις ὑπ' ὄψιν τὰς ὑπερβολικὰς δυσκολίας, ἃς ἀπαντᾷ ὁ

ἄνθρωπος πρὸς καταπολέμησιν τῶν γρύλλων, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σκεφθῇ καὶ περὶ ἐντελοῦς ὀλέθρου τοῦ πτεροπτοῦ τούτου παρασίτου, ὅπερ μυῖαν ἐκαλέσαμεν.

Μιμούμενοι τοὺς Συρίους, ἃς τὰ φρικώδη ταῦτα δίπτερα οὐδέποτε ἄφηνον ἡσύχους, ἃς ἐπικαλεσθῶμεν εἰς βοήθειαν τὸν μυιοδιώκτην Βελζεβούθ, ὅστις θὰ μᾶς συνδράμῃ νὰ παρεθέσωμεν διὰ τοὺς εὐγενεῖς ἀναγνώστας ἡμῶν τίνα μέσα ἡ ὑγιεινὴ δύναται νὰ ἀντιπαρατάξῃ κατὰ τῶν ἀπεχθῶν τούτων ἐντόμων.

Οὐδὲν περὶ ἀλεξιμύιων ἢ μεταλλικῶν κλωβίων θὰ ἀναφέρωμεν, πάντων μέσων ἀνεπιτηδειοτάτων καὶ ἀπιστοτάτων, ὡς ἄθυρμα παιδίοις μᾶλλον δυναμένων νὰ χρησιμεύσωσιν ἢ εἰς ἐκδίωξιν καὶ προφύλαξιν ἀπὸ τῶν μυιῶν ἐν ταῖς ἐξοχαῖς μάλιστα ὅπου κατὰ ῥμὴν ἀπαντῶσι.

Πρὸς ἐκδίωξιν τῶν μυιῶν ἀπὸ τῶν κατοικιῶν φυτευτέον ἐν ταῖς πέριξ σιλλικύπριον τὸ ἐρυθρὸν δι' ὃ μεγίστην ἀπέχθειαν τρέφουσι, διαρκούσης δὲ τῆς ἡμέρας τηρητέον ἀπόλυτον σκότος ἐν τοῖς δωματίοις τοῦ ὕπνου πρὸς τροπὴν αὐτῶν εἰς φυγήν. Ἕνεκα τῶν μυιῶν αἱ ἐν τῇ Ἀνατολῇ εἰκίαι, κατὰ μέγα μέρος, εἶναι ἐρημητικῶς κεκλεισμέναι.

Ἡ τῶν ὁροῦν κονίασις δι' ἀσβεστοῦχου φαινικούχου ὕδατος. καὶ τὸ κόλλημα τῶν χαρτοπετασμάτων διὰ κόλλας περιεχούσης ἑκατοστά τινα τοῦ γράμματος ἄχνης ὑδραργύρου (Sublimé corrosif) εἶναι μέσα ἀποτελεσματικὰ πρὸς ἐξολόθρευσιν παντὸς εἴδους παρασίτου. Μετὰ περισκέψεως πολλῆς χρῆσθαι τοῦ φαρμάκου ὡς δηλητηρίου. Ὁλεθριώτατα ἔχει πρὸς πάντα τὰ ζῶα ἡ ἄχνη τοῦ ὑδραργύρου, θανατοῦσα καὶ αὐτὰ τὰ φυτά, ἐν ἐπιγνώσῃ ἡ περιγνώσῃ αὐτοῦς καὶ διὰ διαλύσεως σφόδρα ἠραιωμένης. Τὴν παρασιτοκτόνον καὶ ἀναπαλτικὴν σήψεων καὶ ζυμώσεων ἐξαιτίαν δύναμιν τῆς ἄχνης μεταχειρίζονται οἱ ἐν μουσείοις φυσικῆς ἱστορίας ὑπὸ τύπον ἀσθενοῦς διαλύσεως, ὅπως ἐμβαπτίσαντες φυτὰ καὶ ζῶα προφυλάξωσιν ἀπὸ τῶν ἐντόμων καὶ ἀπὸ τῆς σήψεως καὶ ζυμώσεως καὶ πάσης ἀναπτύξεως σπόρων καὶ μυκήτων. Εἶναι δὲ ἡ ἀντισηπτικὴ καὶ ἀντιζυμωτικὴ δύναμις τῆς ἄχνης (1 : 20.000 ὕδατος) δεκάκις μείζων τῆς τοῦ θυμελαίου καὶ βενζοϊκοῦ νατρίου, ἑκατοντάκις δὲ μείζων τῆς τοῦ φαινικοῦ ὀξέος καὶ τῆς κινένης.

Διὰ δὲ τὴν τῶν μυιῶν τῶν ἀποπάτων ἐξόντωσιν τὰς ἑξῆς συνετὰς συμβουλὰς παρέχει ὁ σοφὸς ἐν Bordeaux φαρμακοποιὸς κ. Carles.

«Διάλυσον 50 γραμ. φαινικοῦ ὀξέος ἐν ἑνὶ τρίτῳ λίτρας οἰνοπνεύματος κεκαθαρμένου, πλήρωσον τὴν ὑποληφθεῖσαν ἡμίσειαν λίτραν δι' ὕδατος. Ἐμβάπτισον μικρὸν σάρωθρον ἐν τῷ μίγματι καὶ ράντισον τὰς ὀπὰς ἐν αἷς τὰ ἔντομα κατασκηνῶσι. Πειρκμάτιον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Τὸ φαινικὸν ὀξὺ φονεύει μέγα μέρος τῶν μυιῶν καὶ διασκορπᾷ τὰς μὴ προσβληθείσας.

Τήρει καθαροὺς τοὺς ἀποπάτους, διότι αἱ μυῖαι ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἐκκρίσεων διατρέφονται.

Πρὶν ἢ περατώσωμεν τὴν παροῦσαν μελέτην μας, ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ παραθέσωμεν τὸ ἑξῆς λάγιον φλεγματικοῦ τινος Ἄγγλου, ὅστις φαίνεται νὰ τρέφῃ ἄσπονδον μῖσος κατὰ τῆς *Musca domestica* τοῦ Αἰγναίου.

«Διὰ νὰ συγκατανεύσῃ ὁ πάτερ Νῶε νὰ ἐπιβιβάσῃ τῆς κιβωτοῦ του ζωύφια τόσον ἀπεχθῆ πρέπει νὰ ἦτο μεθυσμένος».

Δεῦτε λοιπὸν κηρύξωμεν τὸν κατὰ τῶν μυιῶν πόλεμον.

Ἔγραφον ἐν Παρισίοις, τῇ 22 αὐγούστου 1899.

Γ. Ι. ΒΛΑΔΙΚΑΣ ἰατρός.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

(Κατὰ Λέοντα Τολστόϊ).

Ἡ ἀποστολὴ παντὸς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀνδρὸς ἢ γυναικός, εἶναι νὰ ὑπηρετῇ τοῖς ὁμοίοις αὐτῷ. Πᾶς φιλοδίκαιος δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἀξιώματος τούτου. Τὸ πρόσωπον, ὅπερ διαδραματίζει ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή, εἶναι ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρον εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς ταύτης· τὰ μέσα μόνον τῆς πραγματώσεως αὐτῆς διαφέρουσιν.

Διὰ τὸν ἄνδρα τὰ μέσα ταῦτα εἰσι πολυάριθμα· δύνατται νὰ κατασταθῇ ἐπιφελὴς τῇ ἀνθρωπότητι διὰ τῆς φυσικῆς ἐργασίας, προμηθεύων τῷ ἄλλῳ τὰ πρὸς συντήρησιν, διὰ τῆς διανοητικῆς, σπουδάζων τοὺς νόμους τῆς φύσεως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ καθυποτάξαι αὐτοὺς εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς κοινωνικῆς ἐργασίας, ἥτοι διοργανῶν τὴν κοινωνίαν διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀμοιβαίων καθηκόντων τῶν μελῶν αὐτῆς. Πάντες οἱ κλάδοι τῆς ἀνθρωπίνου ἐνεργείας, ἐξαιρέσει τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ τοῦ θηλασμοῦ τῶν παίδων, ἀνήκουσιν αὐτῷ. Καὶ αὐτὴ ἡ γυνὴ δύναται νὰ κατασταθῇ ἐξ ἴσου καὶ ὁ ἀνὴρ ὠφέλιμος, ἄτε προσιτῶν ὄντων ταύτῃ πάντων τῶν κλάδων τῆς ἀνθρωπίνου ἐνεργείας· ἐκτὸς τούτου ὅμως ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτῆς διακρίσεως ἡ γυνὴ εἶναι προωρισμένη καὶ εἰς ἐκπλήρωσιν ἀποστολῆς, ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ὁποίας οὐδόλως ἀποβαίνει εἰς τὸν ἄνδρα.

Τὶ ἄνθρωπον οὖν δύο τινὰ ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ: ν' αὐξήσῃ τὴν ἐλημερίαν τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ εἴδους. Ἡ πρώτη τῶν δύο τούτων ἀποστολῶν ἀπόκειται κυρίως εἰς τὸν ἄνδρα, διότι ἀδύνατόν ἐστιν αὐτῷ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἔργον, ὅπερ εἰς τὴν γυναῖκα καὶ μόνον ἀνάγεται, ἕνεκα τοῦ ἰδίου αὐτῆς διοργανισμοῦ. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν τὴν διαφορὰν ταύτην, διότι αὕτη ἐστὶν ἐκείνη, ἐξ ἧς ἀπορρέουσιν τὰ καθήκοντα, ἅτινα δὲν ἐφευρέθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' εἶναι *συμφυῆ. Ἡ διαφορὰ αὕτη κυρίως εἶναι ἐκείνη, ἐξ ἧς δύναταί τις νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀρετὴν καὶ τὰς κακίας τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρός, ἡ δ' ἐκτίμησις αὕτη ὑπῆρξεν ἀείποτε, ὑπάρχει εἰσέτι καὶ θὰ ὑπάρχῃ ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι ἔσονται ὄντα, ἱκανὰ πρὸς τὸ λογικῶς σκέπτεσθαι.*

Ἐκ πείρας γινώσκομεν ὅτι τοῦ ἀνδρὸς, ἀφιερούντος τὸ πλεῖστον τοῦ βίου εἰς τὴ ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ ποικίλον ἔργον, ἔργα διανοητικὰ καὶ κοινωνικά, καὶ τῆς γυναικὸς ἐπιδοθείσης κυρίως εἰς τὰς τῆς μητρότητος μερίμνας, ἥτοι εἰς τὴν κύησιν, τὸν θηλασμὸν καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων, ἀμφότεροι θὰ ἔχωσιν ἐξ ἴσου συνείδησιν τοῦ ἐπιτελεσθέντος καθήκοντος καὶ ἀμφότεροι θὰ ἔχωσι δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἐκ μέρους των ὁμοίων ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης, διότι ἀμφότεροι θὰ ἔχωσιν ἐκπληρώσει τὴν ἐντολὴν, ἣν ἡ φύσις ἑκάστῳ προώρισεν.

Ὁ ἀνὴρ πρὸς συντέλειαν τῆς θείας θελήσεως ὀφείλει νὰ καθίσταται ὠφέλιμος τούτου ὑπὸ φυσικὴν, ὅσον καὶ ὑπὸ διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ἔποψιν· ἡ τῆς γυναικὸς ὅμως ἐνέργεια δύναται νὰ ἐκδηλῶται μόνον διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἀποστολῆς, ἥτις ἀποκλειστικῶς σχεδὸν αὐτῇ ἀνατίθεται: τοῦτέστι διὰ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων.

Τούτου ἕνεκεν ἡ παρὰ τῇ γυνῇ εἰς ὑπέρογον βαθμὸν ἀνεπτυγμένη μητρικὴ στοργή, ἡ ἐξαιρετικὴ αὕτη ἀγάπη, ἡ διὰ τοῦ λογικοῦ καταπολέμησις τῆς ὁποίας ἀποβαίνει ἀνωφελής, ἔσται καὶ δέον πάντοτε νὰ εἶναι ὁ κλῆρος τῆς μητρός. Ἡ πρὸς τὸ νεογέννητον αὕτη ἀπεριόριστος ἀγάπη δὲν εἶναι ποσῶς προϊὸν ἐγωϊσμοῦ· εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ἔργατου πρὸς τὸ ἔργον, εἰς ὃ ἀφωσίωται. Ἂν ἀποστερήσῃ τις αὐτὸν τὴν ἀγάπην ταύτην, τὸ ἔργον ἀποβαίνει αὐτῷ ἀδύνατον. Ἐπιδεδόμενος εἰς οἱονδήποτε ἔργον ἔστω καὶ τῆς χειρὸς καταβάλω πάντα τὸν ζῆλόν μου· προσηλοῦμαι ἐν αὐτῷ. Ἂν μὴ εἶχε οὕτω θὰ ἠδυνάτουν ν' ἀγάγω αὐτὸ εἰς αἴσιον πέρας. Μεγάλως θὰ ἐθλιβόμην, ἂν μοὶ τὸ κατέστρεφον. Τοῦ αἰσθήματος ὅμως τούτου ἐμφορούμαι πράγματι μόνον μέχρις ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου· βραδύτερον θ' ἀπομείνῃ μόνον μικρὰ προτίμησις, ἀσθενὴς καὶ θεωρουμένη ἀδικαιολόγητος.

Ταὐτὸ συμβαίνει καὶ περὶ τῆς μητρὸς ἀπέναντι τῶν τέκνων αὐτῆς. Ὁ ἀνὴρ κέκλῃται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ διὰ παντὸς εἴδους ἐργασίας, ἀγαπᾷ δὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἐκαχλῴηται εἰς αὐτά. Τὸ ἔργον τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ τῶν τέκνων ἀνατροφή, ἡ ἀγαπᾷ δὲ τοῦτο μᾶλλον οὗ συντελεσθῇ τὸ ἔργον τοῦτο.

Ἐν τῇ τοῦ καθήκοντος ταύτῃ ἐκπληρώσει—τοῦ καθήκοντος δηλ. τοῦ εἶναι ὠφέλιμον τοῖς ὁμοίοις—καὶ ὁ ἀνὴρ ὡς ἡ γυνὴ εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἴσοι, καίπερ διαφερόντων τῶν μέσων, ἅπερ ἑκάτερος τῶν δύο χρησιμοποιεῖ. Ἡ ἰσότης αὐτῶν ἔγκειται ἐν τῷ ἑξῆς, ὅτι καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη τῶν ἑκατέρου ἐνεργειῶν ἔχουσι τὴν αὐτὴν σπουδαιότητα, ὅτι ἡ

μία ἀποβαίνει ἀδύνατος ἄνευ τῆς ἄλλης, ὅτι ἡ μία εἶναι πόρισμα καὶ ὅτι ὅ τε ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ὀφείλουσι νὰ ἐμφορῶνται τῆς ἀληθείας ταύτης ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ ἐνέργεια αὐτῶν, ἀντὶ νὰ εἶναι χρήσιμος, θ' ἀπέβαινε ἐπιζήμιος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὸ τῷ ἀνδρὶ ἀποκείμενον ποικίλον ἔργον εἶναι χρήσιμον καὶ καρποφόρον μόνον ὅταν συντελῆται ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἄλλου· τὸ ἔργον τοῦτο ἔσται ἄχρηστον ὅταν ἀποβλέπῃ εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ἡδονῶν τοῦ τελοῦντος αὐτὸ καὶ εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν προτεπικῶν αὐτοῦ συμφερόντων. Συντελεστικὸν ἀποτέλεσμα τότε μόνον θὰ ὑπάρξῃ ὅταν αἱ προσπάθειαι τοῦ ἀνδρὸς τείνωσιν εἰς ἐλάττωσιν τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχιῶν, τῶν συνεπειῶν τῆς ἀνάγκης, τῆς ἀγροίκας καὶ ἐλάττωματικῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως.

Ταῦτὸ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς γυναικός· ἡ κύησις, ὁ θηλασμὸς καὶ ἡ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων τότε μόνον ἔσονται ἀφέλιμα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὅταν δὲν συντελῶσιν εἰς τὴν παραγωγὴν τέκνων χάριν ἀτομικῆς αὐτῆς ἱκανοποιήσεως καὶ ὅταν τὰ τέκνα ταῦτα παραπαιδεύωνται ὡς μέλη ὑπηρετικὰ τῆς κοινωνίας ἐν τῷ μέλλοντι, ὡς ἄνθρωποι φροντίζοντες περὶ τῆς εὐημερίας τοῦ ἄλλου, γενναιόφρονες, χρήσιμοι τοῖς ὁμοίοις.

Εἰ κατ' ἰδίαν γυνὴ εἶναι κατ' ἐμὴν γνώμην, ἐκείνη ἥτις, ἁρμοσιομένη πρὸς τὴν εὐγενεστέραν ἰδέαν τῆς ἠθικῆς τῆς ἐποχῆς, ἐν ᾗ ζῇ, ἐπιδίδοται καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν πρέπουσαν αὐτῇ ἀποστολήν, εἰς τὸ παράγειν ὑγιεῖς ἀνθρώπους καὶ ἀνατρέφειν τὸν μέγιστον δυνατὸν ἀριθμὸν τέκνων, ἱκανὸν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνελόμενον τῆς ἰδέας, ἣν ἐκφράζετε περὶ τῆς χρησιμότητος τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν. Πρὸς ἀριθμὸν τὸ ἀντίληψιν τῆς εὐγενεστέρας ἰδέας δὲν ἔχει ἀνάγκην ἡ γυνὴ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ὑψηλὰς σπουδάς· ἀρκεῖ αὐτῇ ν' ἀναγνώστῃ τὸ εὐαγγέλιον, νὰ ᾖ κλείῃ τοῦς ὀφθαλμοὺς, νὰ μὴ βύῃ τὰ ὦτα καὶ ἰδίᾳ νὰ ἐπιτρέπῃ τῇ καρδίᾳ τὴν ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς.

Ἀλλ' αἱ στερούμεναι τέκνων, αἱ ἄγαμοι, ἢ αἱ χηρεύουσαι; Θὰ ἐρωτήσῃ τις ἴσως, τί θὰ πράξωσιν αὗται; Αὗται θὰ πράξωσι καλῶς νὰ μετάσχωσι τῶν ποικίλων τοῦ ἀνδρὸς ἐνασχολήσεων. Ἐν τούτοις ἀδύνατον νὰ μὴ ἐκφράσῃ τις λύπην ἐπὶ τῷ ὅτι παράγων τόσον πολύτιμον ἀγαθὸν ἀπόλεσε τὸ μέσον τοῦ ἐπιτελέσαι τὴν μεγάλην ἀποστολήν, δι' ἣν προωρίσθη. Τοσοῦτον δ' ἀξιοθρήνητον εἶναι τοῦτο ὅσον πᾶσα γυνὴ, μήτηρ πρότερον γενομένη, κέκτηται τὸν χρόνον, ἐν ᾧ περιπτώσει δὲν στερεῖται ἀνάμεσος, τοῦ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνδρα ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ. Ἡ συμβολὴ αὕτη τῆς γυναικὸς εἶναι πολυτιμωτάτη· τὸ καθορᾶν ὅμως νεκρὸν γυναῖκα ἐπιθετικὴν μητρότητος νὰ ἐνεγκολῇτε ἐν ἀνδρικῷ ἔργῳ, τοῦτο εἶναι πάντοτε λυπηρὸν καὶ ὁρισίζει πρὸς τὴν διὰ λιθαρίων χάριν μετάστασιν, εἰς τόπον περιπάτου συγκάλυψιν ἐλάφρου παραγωγικοῦ καὶ γονίμου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ παρομοίωσις δὲν ἐκφράζει ἐπακριβῶς τὴν ὑπαρχόντα ἀλήθειαν, διότι τὸ ἔλαφρος ἐκεῖνο ἠδύνατο ἐπὶ τέλους νὰ παραγάγῃ σίτον, ἐνῷ ἡ γυνὴ δύναται νὰ δώσῃ τὴν γέννησιν εἰς ὃν ἀνεκτίμητον· εἰς ἄνθρωπίνην ὕπαρξιν!

Ο ΘΕΟΣ.

ΜΥΘΟΣ ΕΥΣΕΒΗΣ*.

Ἡμέραν τινὰ, κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ κόσμου, ὁ νέος δημιουργὸς ἐγκατέστη τὸν Παράδεισον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐτοῦ αὐτοκρατορίᾳ.

Ὀδεύων δέ, τὸ ὕψιστον ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἐκανόνισε τὴν κίνησιν τῶν ἀστέρων, ἤναψεν ἔτι ἡλίους τινάς, ἐπανέφερε εἰς τὴν ὁδὸν αὐτῶν δύο ἢ τρεῖς κόσμους ἀποπλανηθέντας. κατῆλθε εἰς τὰς κατωτέρας χώρας καὶ ἀρίκετο τυχαίως πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Ἅδου.

Ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς στιγμὴν καὶ ἤκουσε τὰς οἰμωγὰς καὶ κραυγάς, αἵτινες ἐξήρχοντο τοῦ βάθους τῆς ἀβύσσου, μελαγχολῶν καὶ ἀσχάλλων ὅτι ἔπλασε τοὺς ἀνθρώπους μάλιστα οὕτω νὰ κολάζωνται. Ταῦτα δ' ἀναλογιζόμενος, ἐνευγγάνει τῷ Σατανᾷ, τῷ κακῷ πνεύματι, ὀθοῦντι πρὸς τὴν Ἅδην σύνταγμα κολασιέων.

Ἠξήτασεν αὐτὸ κατὰ τὴν διάβασιν.

Οἱ πρῶτοι ἔβαινον ἔχοντες τὴν κεφαλὴν κεκυφότα, τὸ βλέμμα ὑπουλον καὶ λαξόν, τὸ ὕφος δουλοπρεπές, ταπεινὸν καὶ βλακῶδες ἅμα. Μετ' αὐτοὺς ἤρχοντο ἄνδρες τινὲς σκεπτικοί, ἀρέμα βαδίζοντες καὶ ἀτενῶς προσηλοῦντες τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Θεοῦ καὶ οὐδέποτε κύπτοντες τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀνέστειλε τὴν συνοδίαν καὶ δεικνύων τοὺς πρώτους ἠρώτησε.

Τίνες εἰσὶν οὗτοι;

Ὁ Σατανᾶς ἀπήντησεν.

Ἄνθρωποι πληροῦντες τοὺς ὑμετέρους νόμους καὶ προσευχόμενοι ἀπὸ προφίας μέχρις ἑσπέρας, ἀλλ' ἡ προσευχὴ αὐτῶν ἐξέρχεται μόνον τῶν χειλέων, διότι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν βασιλεύει ἡ ὑποκρισία. Κηρύττουσι τὴν ἀρετὴν καὶ πράττουσι τὸ κακόν· ὁμιλοῦσι περὶ ἀγάπης καὶ ἀληθείας καὶ τρέφουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ μῖσος καὶ τὸ ψεῦδος· ὑποκριταὶ καὶ ψευδολαλοῦντες . . . .

Λάβε αὐτοὺς, διέταξεν ὁ δίκαιος Θεός.

Εἶτα στρεφόμενος πρὸς τοὺς παλαιοτέρους·

Καὶ οὗτοι;

Γενναῖ ἄλλοι εἶδους, εἶπεν ὁ Διάβολος, ὀλίγον ἐστενοχωρημένος· ἄνθρωποι θέλοντες τὰ πάντα νὰ γνωρίζωσι, τὰ πάντα νὰ ἐννοῶσι, τὰ πάντα νὰ ἐξηγῶσιν· ἄνθρωποι ἄνευ πίστεως, οἵτινες οὐδὲν θέλουσι, νὰ πιστεύσωσιν ἢ ὅ,τι ἐννοοῦσι, ἀφιβάλλουσι δὲ περὶ πάντων τῶν ἄλλων.

Εἶναι εἰλικρινεῖς; ὑπέλαβεν ὁ Θεός.

Μάλιστα ἀπήντησεν ὁ Πειρασμός.

Τότε διατί συνέλαβες αὐτούς; Ἐὰν μηδὲν ἕτερον διέπραξαν σφάλμα παρὰ νὰ χρησιμοποιήσωσι τὴν ἰσχὺν ἐκείνην, ἣν ἐγὼ αὐτοῖς ἔθηκα ἐν αὐτοῖς, τὴν μᾶλλον εὐγενῆ, ἄλλως τε, τὴν μείζονα ἐκπόρευσιν τῆς θεότητός μου, ὅπερ καλοῦσι λόγον, ἐὰν ἐρευνῶσιν ὅπως κάλλιον γνωρίσωσι, μελετῶσιν ὅπως κάλλιον ἐννοῶσιν, ἐὰν μὴ ἀφιβάλλωσιν ἢ ἐκ σωφροσύνης, ἐὰν ἀποφαίνωνται ἄνευ ὑπερηφανείας ἢ ἀρνῶνται ὅτι ἐξ ἀγαθῆς προκιρέσεως, ἐν τίνι δικαιώματι ἀπάγεις αὐτούς; Οὗτοι μοὶ ἀνήκουσιν, ἐλευθέρωσον αὐτούς.

L. Brethous—Lavarcte.

ΤΡΙΑ ΑΝΘΗ.

Φαιδρὴ, γλυκερὰ ἡ αὐγὴ
ἀπέπνεε μάρα, κ' ἡ γῆ
εἰς δρόσον ἐλούετο θάλλουσα·
ἐπὶ τὰ πτερὰ τοῦ ζεφύρου
ἡ κόμ' ἡ πυκνὴ τῆς αἰγείρου
ἀέρως ἐπαμάτιζε πάλλουσα.
Ἐπὶ τῆς πρωΐνης ἀπτῆς
τοὺς πόδας ἀγρίου ναρκίσσου
ἠσπάζετο κῦμα ἀπφείρου
καὶ τοῦ λαπαγοῦς ἡ ἀπτὴς
λέπτὴ τὸ ἐχάνδου.

Κ' ἐγὼ μὲ πτερόεντα πόδα
ἐξῆλθον τοῦ οἴκου ψαιδρὰ
νὰ ἀρέψω ἄγνα, θελγὰ
τοῦ ἔαρος ῥόδα.

Ἠλθν μ' εἶπον τὰ ἄνθη ρηγοῦντα
εἰς αὔρας πνοὴν ἀραιάν:
«Ὦ, μή, πρὸς Θεοῦ, μὴ μᾶς τύψῃς!
Ἰδὲ πῶς ἀδρὰ καὶ ἀνθοῦντα
ἀρτιόδωδα τιμοῦμεν χρειάν,
γελόσας τὰς ὄψεις.
Ἰδέ, ἀνωθέν μας ἀγνὴ,
χαιδόπτερος, ἀρατινὴ
ζωὴ πτερυγίζει
γλυκεῖν μᾶς ὁμοῦ ἀσπασμόν,
τὴν λάμπουσαν κάρατ' ἡμῶν
θωπεύει, λιγίζει.
Ἢν πλὴν ἡ χεὶρ σου σκληρὰ
μᾶς κόψῃ, νεᾶνις, —
μὲ τάνθη σου τὰ γλυκερὰ
ἐκ λάσπης κ' ἐδῶ θ' ἀποθάνῃς.
καὶ αὖριον ἡ ζεφυρῖτις
θ' ἀρπάσῃ ἐπίσης νεκρὰν
καὶ θὰ σὲ κυλίσῃ μακρὰν
ἡ ῥύαξ ὁ ἀκαλαρρεῖτης. . . .
Ὦ! ὕπαγε κάλλιον, κόρη,
ἂν ἄνθεμα θέλῃς καλά,
ἐκεῖ ὅπου ἔαρ γελᾷ,
ἐκεῖ, εἰς τὰ ὄρη.»

Ὁ φοῖβος ἐνῷ σελαφόρος
τῆς φοίβης λαμπρὸς ἀδελφὸς,
δύῃ μαντιας μαίνει καὶ φῶς,
ἀνέβην εἰς τ' ὄρος

Ὦ! ἀνοίξις ποία τερπνή!
«Εἰς ποῖον εἰσῆλθον λειμῶνα;»
ἐθάνμαζα ἐν ἡδονῇ·
καὶ μ' ἔκραξε μία φωνή:
«Εἰς τὸν Ἑλικῶνα!»
Καὶ θεία τις αἰθνὶς μορφὴ,
μὲ πέπλον φωτὸς τιμαλφῆ,
ἀνθίστατο καὶ γλυκαπάτη,
ἀνέτειλ.' ἐμπρός μου χωρεῦσα·
τὴν λύρον εἰς χεῖρας ἐπράτει·
καὶ ἦτον ἡ Μοῦσα! . . .
μ' ἀθάνατα πτερόεντα κάλλη
ἀγγέλων χρυσῶν
καὶ ὡς ἀηδῶν τῶν ὠιδῶν
γλυκεῖα ἐλάλει.
ἐν ᾧ ὀδὲ ἐμπρός της ἐσκίρτων
μὲ δράκα μὲ ἔρρανε μύρτων·
Μ' ἀπέτεινε βλέμμα γλυκὺ
κ' ἐν ᾧ ἱλαρὰ ἐμειδία
προσέκυψε κάτω ἐκεῖ
καὶ ἄνθη μοὶ ἔδρεψε τρία.
«— Τὰ ἄνθη αὐτὰ τ' ἀπαλὰ
ἡ αὔρα ἀγνὴ βαυκαλᾷ·
(μοὶ λέγει) τὴν δρόσον των πίνει·
μ' αὐτὰ ἡ καρδία γελᾷ,
μ' αὐτὰ σιωπῶν ὀδύναι».
Καὶ τάνθη αὐτὰ τὰ φαιδρὰ,
τὸ ἓν εἶν' Ἐλπὶς καὶ τὸ ἄλλο Χαρὰ,
τὸ τρίτον ἡ Ποίησις εἶναι.

Κ. Α. Π.

ΚΟΡΩΝΑ 'Η ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀδριάννα Μοριὰς πρὸς Βαλεντίνην Γκρεσσάν.

Εἶμαι μανιακή. Μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ ἔλθῃς παρ' ἐμοὶ ὅπως διέλθῃς δεκαπενθημερίαν μετὰ τῆς μητρός μου καὶ ἐμοῦ, κἀκεῖ γνωρίζεις ὅτι δὲν δύνασαι νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου. Μετὰ τινας ἡμέρας ἀφ' ὅτου ὑπεσχέθης τοῦτο, ἐμέλλες νὰ γίνῃς μήτηρ. Δὲν ἤγνοεις βεβαίως τὴν λεπτομέρειαν ταύτην. Ἐγίνωσκες τοῦτο τοὐλάχιστον πρὸ ἓξ ἢ ἑπτὰ μηνῶν. Διατί δὲν μοὶ εἶπες τὴν ἀλήθειαν; «Ἔγγαμος γυνὴ δὲν πρέπει, φαίνεται, νὰ ἐμιλῇ περὶ τοιούτων πραγμάτων πρὸς μικρὰν κόρην. Ποιαύτη ἦτο ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδωκεν ἡ μήτηρ μου, ἅμα μεμψιμοιρήσασα αὐτὴν, διότι μοὶ ἀπέκρυψε τοὺς ἀληθεῖς λόγους, οἵτινες σὲ ἠνάγκασαν νὰ μὴ τηρήσῃς τὸν λόγον σου. Ἐν πρώτοις δὲν εἶμαι μικρὰ κόρη, συμπληρώσασα ἤδη δέκα ἀκτὼ ἔτη, παρῆλθε δὲ ὁ καιρὸς τῆς φαντασιοπληξίας. Καὶ ἐν τούτοις θεωρεῖς ἁπλούστατον νὰ γράφῃς πρὸς τὴν φίλην σου: «Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἔλθω ὅπως σὲ ἴδω, διότι πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς ἀπελευθερώσεώς μου». Ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον φίλη σου. Ἔγγαμος γυνὴ δὲν ἔχει πλέον φίλας κόρας πρὸς ὑπανδρείαν. Νομίζεις σαύτὴν σοβαρόν. Κατὰ πόσον λοιπὸν διεφέρομεν τὴν ἡλικίαν; Σχεδὸν κατὰ ἓν ἔτος τὸ πολύ. Μόνον, διότι σὺ ἐμνήθης ἤδη εἰς τὸ μέγα μυστήριον πρέπει νὰ σταθμίζῃς τοὺς λόγους σου, ἵνα μὴ ἐρεθίσῃς τὴν φαντασίαν μου. Ὁ πατήρ μου δὲν ἦτο τῶν ἰδεῶν τούτων, καὶ τούτου ἕνεκα ἐπὶ μᾶλλον λυποῦμαι ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ. Οὐδέποτε οὕτος τοσοῦτον μὲ ἠδίκησε. Θέλεις νὰ μάθῃς εἰλικρινῶς τὴν γνώμην μου περὶ ἀγωγῆς τῶν κορασίων; Ἰκῶτα ἔδει ἅμα τῇ πρώτῃ αὐτῶν κοινωνίᾳ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, νὰ ἀνατρέφωνται ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτῶν, ὅταν ὁ πατὴρ αὐτῶν ἦ ἔντιμος καὶ σώφρων ὡς ἦτο ὁ ἐμός. Διατί αἱ μητέρες ἡμῶν περιφρονοῦσι τόσον τοὺς συζύγους αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου; Ἐπαναλαμβάνουσι δὲ πρὸς τοὺς ἄνδρας: «Οὐδὲν ὑμεῖς γνωρίζετε περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν κορασίων! Ἀλλὰ τότε διατί ἐμπιστεύονται ἀποτόμως ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἡμέραν, οὐ μόνον τὴν ἀνατροφὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν τύχην τῶν θυγατέρων αὐτῶν εἰς ἄνδρα, ἀγνοούντων τέως, νέον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄπειρον, καὶ παντελῶς ἀγνοοῦντα τὸν χαρακτῆρα, τὰς διαθέσεις καὶ τὰς ἰδέας τῆς μνηστῆς του; Ἢ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ πατρὸς εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ συζύγου μετάβασις ἡμῶν θὰ ἦτο ἧττον ἀπότομος καὶ ἧττον ἐπικίνδυνος. Ναί, εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ συζύγου — μεταχειρίζομαι τὴν λέξιν ταύτην ἐπίτηδες — εἶδον πολλάκις πῶς ὁ σύζυγός σου σὲ ἐκράτει ὅτε περιεπατεῖτε τὸ ἑσπέρας ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Ὦ! ἡ σελήνη αὕτη! Μὲ στενοχωρεῖ διὰ τὴν ὀργυιζούσης αὐτῆς ἐπιφανείας, διὰ τῆς ἀπαθείας αὐτῆς. Ὅταν τὴν παρατηρῶ, καὶ ἀπό τινων ἤδη ἡμερῶν τὴν παρατηρῶ συχνάκις, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἀναφωνήσω κατ' ἰδίαν. «Τί εἶδεν αὕτη καὶ τί ἤκουσεν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου!» Ἀλλὰ τόσον εἶναι ἐμπίστως σιωπηλή. Οὐδὲν ἐπαναλαμβάνει, καὶ ἐξακολουθεῖ τρέχουσα κατόπιν τοῦ ἡλίου, χωρὶς οὐδέποτε νὰ προφθάνῃ αὐτόν. Τί ὑπομονή! Καὶ ὅταν θὰ ὦμεν ἀποθαμμένοι, ἐξηφανισμένοι, ἐκμηδενισμένοι, ἀκμαιοκμένοι, αὕτη θὰ ὑπάρχῃ, αἱ δὲ μεθ' ἡμᾶς θὰ τὴν παρατηρῶσιν ὀνειροπολοῦντες, ἐλπίζοντες καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, πάντοτε, πάντοτε. Εἶναι φοβερὸν νὰ εἶναί τις τόσον μηδαμινὸν πρᾶγμα.»

Ἐνίοτε αἰσθάνομαι σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ καταφύγω εἰς μοναστήριον, νὰ περιβληθῶ τὸν μακρὸν ἐκχονδροειδοῦς μαλλίου χιτῶνα, νὰ μὴ ὁμιλῶ πλέον, νὰ μὴ σκέπτωμαι πλέον, νὰ μὴ ὑπάρχω

πλέον, καὶ οὕτω νὰ κατατρίβω τὴν ἀκμήν μου σὺν τῷ χρόνῳ. Δυστυχῶς ἐν τῷ μοναστηρίῳ δὲν δύναται τις νὰ πλύνηται ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καθ' ἑκάστην πρωΐαν καὶ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, ἄλλως ἀμέσως θὰ ἐκλειόμην ἐν αὐτῷ. Θὰ ἐθυσίαζον καὶ αὐτὴν τὴν κόμην μου· ἀλλ' οὐδέποτε δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὅπως μὴ ἔχω πάντοτε τοὺς πόδας λευκοτάτους καὶ τοὺς ὄνυχας ροδόχρους. Ἐσχάτως συνδιελεγόμην μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους Εὐστασίας. Ἐνίοτε μεταβαίνω πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς. Ἐξέφρασα αὐτῇ κατὰ διαφόρους καιροὺς τὰς ἐπιθυμίας μου καὶ τοὺς δισταγμούς μου ἅμα, καθ' ὧν σχεδὸν θὰ ἐθορύβουν, ἐὰν ὁ ἐπίσκοπος ὑπισχνεῖτό μοι νὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ ἔχω παρὰ τὸ κελλίον μου κομψοτάριον ὅμοιον πρὸς αὐτὸ ὅπερ ἔχω ἐνταῦθα.

— Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, μοὶ ἀπήντησεν ἐκείνη. Τοῦτο ἀντιβαίνει εἰς τοὺς κανόνας. Ἄλλως τε, δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ φροντίζωμεν περὶ τοῦ σώματος ἡμῶν.

— Ἀκριβῶς, ἀδελφή, οὐδέποτε πλύνετε τὸ σῶμα σας;

— Εἶναι ἀληθές, μοὶ εἶπεν ὑπομειδιῶσα, ὅτι τὴν προτεραίαν εἶδον κατὰ τύχην τὰ γόνατά μου, ἦσαν τόσον ἀκάθαρτα, ὥστε ἔμεινα κατησχυμμένη ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἡ ἐξομολόγησις αὕτη εἶναι τόσῳ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστος, ὅσῳ ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους, παρὰ τὰ τεσσαράκοντα δύο αὐτῆς ἔτη, εἶναι πάντοτε ὡραιοτάτη, εἶναι δὲ τὸ γένος πριγκήπισσα Χ.... ἀλλ' ἀδιάφορον, ἐγὼ οὐδαμῶς εἶμαι τοσοῦτον λιχνεύτης καὶ οὐδέποτε φαίνομαι ἔχουσα μαῦρα τὰ γόνατα.

Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐξέλθω τῆς θέσεως εἰς ἣν εὑρίσκομαι οὖν. Μάτην ἐπὶ πολλὰς ὥρας παρετήρουν τὴν σελήνην· δὲν μοι παρέσχε τὴν λύσιν. Ἰδοὺ διατί ἐπεθύμουν μεγάλως νὰ σὲ εἴχον πλησίον μου. Θὰ μὲ συνεβούλευες, ἢ τοὐλάχιστον θὰ μὲ διεφώτιζες. Θὰ ἔκρινες δὲ ἐξ ἰδίων.

Τὸ νὰ εἶναί τις μήτηρ μανθάνει πολλὰ πράγματα. Εἶναι ἀληθῶς ἡ μητρότης θεῖον πρᾶγμα; Ποῖον ἀγαπᾷ ἡ σύζυγος περισσότερον, τὸν πατέρα ἢ τὸ τέκνον; ἢ ἀγαπᾷ ἀμφοτέρους ἐξ ἴσου. Ἠρώτησες νὰ διακρίνῃς πάντα ταῦτα; Δύνασαι νὰ μοὶ ἐκφρασθῇς εἰλικρινῶς; Δὲν θὰ σε προδώσω, ἡ μήτηρ μου δὲ δὲν ἀναγινώσκει τὰς ἐπιστολάς μου. Θὰ μὲ ἐρωτήσῃς, διατί ὅταν εὑρίσκωμαι ἐν ἀμηχανίᾳ δὲν συμβουλεύομαι τὴν μητέρα ἢ τὸν πνευματικόν μου τὸν ἀββᾶν Σερβᾶν; Μάθε ὅτι ἡ θέσις μου εἶναι ὅλως ἔκτακτος, διότι ἡ μὲν μήτηρ μου θὰ με ἐξελάμβανεν ὡς τρελλήν, ὁ δὲ ἀββᾶς Σερβᾶν δὲν θὰ ἐνοεῖ τίποτε.

Ἡ μήτηρ μου προθύμως θὰ συγκατένευε νὰ ἐπιχειρήσω μικρὸν ταξείδιον, ὁ δὲ ἀββᾶς Σερβᾶν θὰ με συνεβούλευε νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ με φωτίσῃ. Ὁ Θεὸς ἔχει ἄλλας ἀσχολίας· ἄλλως τε, ἐπειδὴ εἶναι μονοδικὴ ἡ θέσις μου, δι' αὐτὸν δὲν θὰ ἔτό τι σοβαρόν; Ἴσως ἡ θέσις μου εἶναι πολὺ φυσική, ἐγὼ δὲ ἐκπλήττομαι τοσοῦτον, διότι δὲν εἶμαι ἐξωκειωμένη πρὸς αὐτήν.

Ἰδοὺ τὸ πρᾶγμα: Ἡ μήτηρ μου θέλει νὰ μὲ ὑπανδρεύσῃ. Κατ' ἀρχὴν δὲν ἀντέτεινα· ἀφοῦ θὰ ὑπανδρευθῶ, διατί νὰ μὴ ὑπανδρευθῶ νέα; Ὁμιλῶ περὶ γυναικῶν. Δὲν θὰ ἠγάπων ἄνδρα τῆς ἡλικίας μου. Ἐξ ἢ ἑπτὰ ἐτῶν διαφορὰ μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναί τι δυσανάλογον. Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν πρὸ δύο ἐτῶν. Ἡ μήτηρ μου ἀπέβαλε τὴν μελαίνην περιβολὴν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος τούτου, ἐνδυθεῖσα τὴν ἰόχρουν καὶ φαιόχρουν ἐνδυμασίαν, καὶ ἐπανέλαβε τὰς ἡμερησίας καὶ ἑσπερινὰς ὑποδοχάς τῶν ὅτε παρουσιάζεν εἰς τὸν κόσμον, διότι σκέπτεται προφανῶς περὶ τῆς ὑπανδρείας μου. Δὲν εἶμαι δυσειδής, πτωχὴ ἀλήθεος, φθινική. Οἱ γονεῖς μου εἶναι ἔντιμοι καὶ εὐσεβεῖς. Ὑπανδρευομένη δὲν θὰ λάβω ὑπ' ὄψιν τὴν μεγαλοδοξίαν ἢ ἀργυρολογικόν τινὰ συνδυασμόν. Τὰ χρήματα ἡμῶν εὕρηνται ἐν ἀσφαλείᾳ, οὐδαμῶς φοβοῦμαι ἐξ τῶν χρεωκοπιῶν. Δὲν αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ἀλλάξω κοινωνικὴν θέσιν ὅπως καλῶσί με πριγκήπισσαν ἢ δούκισσαν ἐν ταῖς νέαις οἰκογενείαις ἔνθα θὰ εἰσεχώρουν ὑπὸ νέον τίτλον. Ἄλλως τε ἔχομεν μιαρὰν θέσιν. Κατάγεται αὕτη ἀπὸ μακράν; Δὲν γνωρίζω τίποτε, ἀλλ' εἶναι ἐπαρκής, ὅπως διακρινώμεθα τῶν ἡμετέρων προμαθευτῶν. Περὶ τούτου οὐδεὶς ὁ σκώπτων ἢ ὀνειδίζων. Δὲν τρέφομαι ὑπὸ φαντασιοπληξιῶν καὶ ἀπραγματοποιήτων ἰδεῶν. Οὐδαμῶς ἀπαιτῶ παρὰ τοῦ συζύγου μου νὰ εἶναι ἥρως. Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ἔχῃ καλῶς τὴν ὑγείαν, νὰ ἀσχολῆται περί τι μέχρι τοῦ δείπνου καὶ νὰ με ἀγαπᾷ κατὰ τὸν λοιπὸν χρόνον. Ἴσως ὁ γάμος μοὶ παράσχῃ μεγαλειτέραν ἐλευθερίαν. Ἡ παιδαγωγός μου μὲ συνοδεύει πανταχοῦ ὅταν λείπῃ ἡ μήτηρ μου. Τοῦτο ἀποβαίνει γελοῖον. Ἐπεθύμουν περισσοτέραν ἐλευθερίαν. Ἀκούω νὰ γίνηται λόγος περὶ βιβλίων τινῶν, ἐπιθυμῶ νὰ ἀναγνώσω αὐτά. Τὰ χαρακτηρίζουσιν ὡς ἀριστουργήματα ἐνώπιόν μου καὶ τὰ ἀποκρύπτουσιν ἀπ' ἐμοῦ. Πῶς δύνανται βιβλίον τι νὰ εἶναι ἀριστούργημα καὶ νὰ εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς μίαν κόρην; Ἴσως βιβλίον τι ἐξ αὐτῶν μὲ διαφωτίσῃ περὶ τῆς θέσεώς μου. Ταῦτα πάντα ἀκούσι δι' ἐμέ. Κρίνω ἐμαυτὴν λίαν λογικήν, θὰ εὐδαιμονήσω δ' εὐκόλως ἐὰν μὴ ἐπέλθῃ καταδρομή τις τῆς τύχης ὅλως ἀπρόοπτος καὶ ὅλως περίπλοκος.

Συνήντησας τὸν χειμῶνα παρ' ἡμῖν τὸν κ. δὲ Βίλλογγ, τὸν ὁποῖον ἐπαρουσίασεν ἡ κ. Πολλουῆ, ἥτις τότε ἀπέκρυψε τὰ σχέδια τοῦ βαρώνου (εἶναι βαρῶνος, ἀληθὴς βαρῶνος). Προέκειτο περὶ τοῦ γάμου μου. Ἐγνώριζον τὸν ἄνδρα τοῦτον, διότι πολλάκις μετ' αὐτοῦ ἐχόρευσα. Δέν μοι ἀπήρεσκεν. Ὅτε τὸν εἶδον εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἐνόησα περί τίνος πρόκειται. Ἄλλως τε, ἡ μήτηρ μου δὲν εἶναι μυστική. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μοὶ εἶπεν ὅτι ὀφείλω νὰ τὸν θεωρῶ ὡς ὑποψήφιον. «Ἡ κοινωνικὴ του θέσις, ἡ ἡλικία του, ἡ περιουσία του, ἡ οἰκογενειά του, τὰ προηγούμενά του, εἶπεν, συμβιβάζονται πρὸς ἐμέ. Σοὶ ἀπόκειται νὰ ἀποφασίσῃς. Προσποιήθητι ὅτι οὐδὲν ἐννοεῖς, οὔτω δὲ δύνασαι νὰ τὸν σπουδάσῃς ἀνέτως. Δὲν θέλω ποσῶς νὰ σὲ ἐπηρεάσω». Τὸν ἐνθυμεῖσαι; ὑπανδρεύθης ὀλίγον μετὰ τὴν μετ' αὐτοῦ συνάντησίν σου. Δὲν θὰ τὸν ἐπρόσεξες βεβαίως. Εἶναι ὑψηλός, λεπτοφυής, ἔχει ξανθὴν γενειάδα, ὡραιοτάτους ὀδόντας, κεφαλὴν ὀλίγον μικράν, ὤμους εὐρεῖς, ὁλόκληρον δὲ τὸ ἐξωτερικόν του φανεροῖ ἰσχύν. Ὁ ἀγαπώμενος ἀνὴρ δέον νὰ ᾖ ἰσχυρός, δὲν εἶσαι τῆς αὐτῆς ἰδέας; Δέον νὰ αἰσθανώμεθα ἐν αὐτῷ πάντοτε προστάτην μεθ' οὗ εὑρισκόμεναι δὲν θὰ φοβώμεθα οὔτε τὸ ὕδωρ, οὔτε τὸ πῦρ, οὔτε τὸ πλῆθος. Οἱ πόδες του οὐδὲν τὸ ἔκτακτον ἔχουσι κάλλιστα δὲ εἶναι ὑποδεδεμένοι. Αἱ χεῖρές του, λίαν ἐπιμεμελημέναι, εἶναι ὀλίγον τραχεῖαι. Ἱππεύει θαυμάσια. Ἔχει πολὺ πνεῦμα καὶ εἶναι πρὸ παντὸς φαιδρός. Πολλάκις τὸν κύνόησεν ἡ τύχη. Δὲν ἐκπλήσσομαι ἐπὶ τούτῳ Πῶς τὸ γνωρίζεις; θὰ ἐρωτήσῃς. Ἐνίοτε ἐγίνετο λόγος περὶ αὐτοῦ, παρὰ τῇ μητρί, καθὼς γίνεται λόγος περὶ ὅλων τῶν νέων οὓς ἠθελέ τις συναντήσει ἐν ταῖς αἰθούσαις, ὅταν ἡ παρουσίασις των ἢ ἡ αἴτησις παρουσιάσεως εἶναι ἀπρόοπτος. Ὡμίλησαν περὶ αὐτοῦ διὰ κεκαλυμμένων φράσεων, ἀλλὰ ἐνόησα τὰ πάντα. Ἄλλως τε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνατραφῶμεν τώρα ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῶν ἀποκρυπτομένων ἠθῶν. Καθ' ἑκάστην πρωΐαν αἱ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὰς συνδιαλέξεις τῆς προηγουμένης ἑσπέρας, καὶ συναντῶμεν πάντοτε τὰ ὀνόματα τῶν ἡμετέρων χορευτῶν μετὰ τῶν ἐπωνύμων τῶν νεανίδων, ὡς αἱ ἅμαξαι αὐτῶν συναντῶνται μετὰ τῶν ἡμετέρων ἐν τοῖς Ἠλυσίοις πεδίοις ἢ ἐν τῷ δάσει τῆς Βολωνίας ἢ ἀλλαχοῦ.

ALEXANDRE DUMAS fils.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.